

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Setembre 2010 · núm. 120 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

29 de setembre

v a g a

g e n e r a l

Disseny: Marta Sabaté Rovira

Pappers

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 120 · Setembre 2010 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

29 de setembre

v a g a

g e n e r a l

Disseny: Marta Sabaté Rovira

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Cami de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 - Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 - Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r - 08700 Igualada
Tel. /fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerc, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel. /fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
fbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59, 08201 Sabadell - cgtSabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Lluïl, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassa@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel. /fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com
Tel. 633 322 033

Editorial

La vaga del 29-S: un repte important

La crisi mostra el fracàs integral de la ideologia neoliberal i de les polítiques que busquen confiar al mercat la sort de la humanitat. Resultava còmic l'any passat veure als que eren adoradors beats de la lliure competència, com ho són tots els que ens governen, convertint-se en apòstols de la intervenció de l'Estat. Però si estaven a favor que intervingués l'Estat era per a salvar interessos privats segons el conegut precepte: "socialitzar les pèrdues i privatitzar els guanys". Així, bilions de diners públics, els nostres diners, han estat utilitzats per a salvar bancs i accionistes, mentre que resulta "impossible" trobar la més mínima quantitat de diners per a respondre a les necessitats socials. Però hi ha més.

La crisi financera ha colpejat l'economia real, aquí està la recessió amb la seva comitiva d'acomiadaments; patrons i governs estan decidits a seguir atacant els

drets socials i laborals dels treballadors i treballadores, especialment quant a protecció social, drets laborals, condicions de treball i sanitat laboral. El seu objectiu és fer que la crisi la paguem les treballadores i treballadors, preconitzant en cada país la unitat després de la política governamental per a tractar que ens empassem la píndola. La xenofòbia, el racisme són flagells que combatem. Cal que anem construint la solidaritat internacional dels treballadors i treballadores per a respondre'ls. No volem pagar la seva crisi! Els empresaris i accionistes es van atipar de dividends, de regals fiscals de tota classe, de remuneracions demencials, que van desembocar en fortunes inimaginables. A ells els toca pagar la seva crisi, a nosaltres imposar les nostres exigències socials. Més que mai, està a l'ordre del dia la mobilització de les treballadores i treballadors:

- Per a assegurar el dret al treball per a

totes i tots, desenvolupant les ocupacions socialment útils i responent a les necessitats socials.

- Per a impedir els ERO, els acomiadaments, la precarietat (la subcontractació, la contractació temporal, les ETT...)

- Per a garantir les prestacions socials i salarials als desocupats, a les desocupades, i als sectors socials especialment copejats per la crisi (dones, immigrants, joves,...)

- Per a imposar drets socials harmonitzats per dalt, que acabin amb el dúmping social: salaris, pensions de jubilació, indemnitzacions d'atur, mínims socials...

- Per a defensar i desenvolupar els serveis públics, accessibles a totes i tots: salut, educació, cultura, dependència, transports, aigua, energia...

- Per a reduir la jornada laboral sense pèrdua de salari i baixar l'edat de la jubilació.

- Perquè els recursos i la riquesa es distribueixin solidàriament.

- Perquè els rics, els empresaris, els directius..., contribueixin amb impostos progressius: qui més guanya més ha de contribuir. Cal repartir la riquesa.

- Per a aconseguir el dret a l'habitatge i a una alimentació saludable.

- Per a garantir els drets de les i els immigrants.

- Per a establir la igualtat real entre homes i dones.

- Perquè canviem realment de model pro-

ductiu, de distribució i de consum, creant ocupacions on es troba el veritable valor per a la col·lectivitat: en l'educació, en guarderies, en escoles infantils, en el camp, en el benestar social, en les cures, en les tecnologies no agressives ni contaminants, en xarxes de transports públics sostenibles...

Per a salvar el seu sistema capitalista, empresaris i accionistes s'han organitzat a escala internacional: el moviment sindical ha d'actuar per sobre de les fronteres per a imposar un altre sistema que el que explota als treballadors i treballadores, saqueja els recursos naturals i els països pobres, organitza la fam a una part del planeta...

Per a fer-los front hem d'avançar en la construcció d'una xarxa sindical alternativa a Europa, oberta a totes les forces que vulguin lluitar contra el capitalisme i el liberalisme. La vaga general del 29 de setembre és un primer pas. Les marxes europees contra l'atur que es desenvoluparan a l'octubre, i especialment l'assemblea europea d'aturats i aturades el dia 16, així la marxa internacional el 17 d'octubre a Brussel·les, seran una nova ocasió de generar dinàmiques i construir confluències. A tot arreu, desenvolupem i coordinem les lluites socials, i construïm la resistència comuna a nivell europeu! Enfront de la crisi del sistema capitalista, és necessària la vaga general. Ens toca construir-la!

Agurrelj

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana** (Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Garganté, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí i Josep Torres. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Didac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. Informàtica: Germán 'Mozer'. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimècres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat. **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org. **Web revista:** www.revistacatalunya.cat. *No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.*

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447, jtorres@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

"Cada llibre és un soldat / que es retira de la guerra / perquè vol aquí en la terra / pau, justícia i llibertat"

Joaquim Blanch, 'Al jovent del segle XX' dins del llibre "Rayos y truenos"

REPORTATGE

Els polítics es burlen de les treballadores i treballadors abandonant-los en mans del capritx empresarial.

Amb la Reforma Laboral l'acomiadament s'ha abaratit i convertit en més lliure

29 de setembre: Vaga general

Contra les retallades, la reforma laboral i l'atac a les pensions

SP Comitè Confederal CGT

Les mesures antisocials del Govern per a sortir de la crisi són la reforma laboral, el pla d'ajustament per a reduir el dèficit públic i la reforma del sistema de pensions.

Fa ja diversos anys que com classe treballadora estem sofrint les conseqüències de la crisi. Els diferents governs, independentment del color polític, estan engegant una sèrie de mesures que suposen una reculada i una retallada dels drets laborals i socials. Ara, aquestes mesures clarament antisocials s'estan intensificant per a corregir el dèficit provocat per la diferència entre els ingressos i les despeses. Les mesures imposades per decret des del govern només incideixen en el capítol de reducció de despeses, ignorant que la despesa pública social de l'Estat Espanyol és la més baixa de tota la zona euro (fins i tot que la de Portugal o Grècia), ja que representa el 21% del PIB mentre que la mitjana europea és del 27%...

Per tant, el veritable problema del dèficit no està en l'excés de despeses, sinó en la falta d'ingressos, a causa de una baixa càrrega fiscal a empresaris i a les rendes del capital. L'eliminació de l'impost del patrimoni o el paradís fiscal que representen les societats d'inversió SICAV són un clar exemple i el que els empresaris espanyols declarin de mitjana 6.500 euros menys que les persones treballadores resulta significatiu, per no dir escandalós.

A això hem d'afegir un elevat frau fiscal, situat ja en 90.000 milions d'euros i una economia submergida que suposa el 23,3% del PIB, 10 punts per sobre de la zona euro. Per què no es busquen els ingressos allí on estan els diners en lloc de seguir robant als treballadors, a les treballadores i a les classes populars?

Durant els últims temps hem assistit a la privatització de grans empreses en sectors estratègics com l'energètic, les telecomunicacions, els transports, la gestió d'aigua i a poc a poc l'educació, la sanitat, els serveis socials...

També hem pogut veure com augmenta la privatització de les pensions amb el foment constant dels plans privats de jubilació (el 1995 els fons

privats de pensions en el món gestionaven 4,9 bilions d'euros, arribant en el 2009 a la xifra de 12,7 bilions, és a dir, el 27% del PIB mundial). Si a tot aquest procés generalitzat de privatitzacions, li afegim la pèrdua de poder adquisitiu de la classe treballadora a causa de la reducció o congelació dels salaris i les constants reduccions d'impostos a les classes adinerades, tenim com resultat que grans quantitats de diners han passat de mans públiques a mans privades, més concretament a poques mans, les grans multinacionals i sector financer, és a dir, el nucli dur del sistema capitalista.

Aquest sistema, obeint a la seva lògica de màxim rendiment, ha seguit buscant el benefici il·limitat, utilitzant aquest excedent de capital en la concessió de crèdits sense mesura a les classes populars perquè poguéssim seguir consumint els productes que genera el propi sistema, creant una espiral infernal fins a arribar al col·lapse. Un col·lapse que es tradueix en l'impagament de préstecs dels consumidors als bancs i al seu torn, l'impagament d'aquests als

mercats financers i a altres bancs. Com colofó, el govern opta per protegir a la banca perquè no faci fallida, però sobretot perquè els creditors (aquests mateixos mercats que han generat aquesta dinàmica) no deixin de cobrar. Per a això, es presta diners públics a la banca, però com els estats tampoc tenen diners han de recórrer novament als mercats financers per a demanar més diners, el que provoca més augment de la despesa pública.

Doncs bé, aquesta bogeria és l'eix central d'una política econòmica globalitzada que porta a les poblacions a la pobresa i exclusió social. I que en el cas concret de l'Estat Espanyol implica:

- 1,3 milions de llars tenen tots els seus membres actius en l'atur.
- 600.000 persones porten sense poder treballar més de dos anys i a juny 2010, gairebé 2 milions porten més d'un any.
- El nombre de persones parades ha augmentat en 602.000 l'últim any.
- El 20% de la població es troba en la pobresa.

Les mesures d'ajustament per a reduir el dèficit públic: les retallades

El govern, seguint les instruccions dels mercats, els bancs i les mateixes institucions que han generat la crisi, ha engegat diverses mesures, una d'elles coneguda com el Tijeretazo, que afecten a:

- Les i els treballadors públics del sector públic, ja que, per decret i de forma autoritària, estan veient reduïts els seus salaris, suficientment baixos ja en la major part de l'escala salarial, o estan veient com només es cobriran 3 vacants de cada 10 jubilacions, el que dona com resultat un deteriorament encara més gran dels serveis públics com la salut, l'ensenyament dels nostres fills i filles o la gestió de les prestacions socials tan necessàries en aquests temps dramàtics (atur, dependència, jubilació).
- Els jubilats i jubilades, que veuran congelades les seves pensions en l'any 2011, quan més del 70% dels

8,7 milions de pensionistes no cobra els 830 euros de la pensió mitja mensual.

- 3,2 milions de persones treballadores en situació d'atur amb prestació d'atur, els quals tenen de mitjana un atur de 820 € i més de 554.000 d'ells només perceben durant 6 mesos 426 €.

- A més de 2,5 milions de treballadors/es que han estat acomiadats impunement des del 2008 fins a ara. El 92% dels contractes segueixen sent precaris i temporals.

- Centenars de milers de dones i homes que opten per no tenir fills i filles, ja que, no poden comptar amb escoles infantils públiques i tampoc existeixen polítiques d'ajuda familiar.

La reforma laboral: el decretazo

No considerant suficient les mesures anteriors, el govern ha engegat el Reial decret 10/2010 de mesures urgents per a la Reforma del Mercat de Treball, amb un contingut

que insisteix, una vegada més, a fer pagar les conseqüències de la crisi a les persones que no som responsables de la mateixa. Aquesta enèsima reforma farà més fàcil i barat l'acomiadament per als empresaris, segueix subvencionant la contractació i elimina qualsevol llibertat o dret al treballador en el control de l'organització del treball, fent que l'entrada, la permanència i la sortida del mercat de treball, és a dir, tot el recorregut del contracte, es caracteritzi per la precarietat i inestabilitat. Els aspectes més regressius d'aquesta Reforma Laboral són:

- Rebaixa dels costos del contracte, ja que estableix bonificacions als empresaris a càrrec de l'erari públic de 2.800 milions d'euros, en pràcticament tots els contractes a la carta amb els quals compten.

- Reducció d'indemnitzacions per acomiadament. Facilitat absoluta per als empresaris en acomiadaments objectius, bé individuals, bé col·lectius, per qualsevol causa: econòmica, tècnica, productiva, organitzativa i reduint sensiblement les indemnitzacions empresarials en aquests acomiadaments, 20 dies i damunt l'Erari Públic (tots nosaltres) a través del FOGASA assumeix l'equivalent a 8 dies, igualant d'aquesta manera el cost entre un contracte temporal (12 dies per any en el 2015, ara 8) i un contracte fix.

- Eliminació en la pràctica del dret fonamental a la tutela judicial en els acomiadaments objectius, doncs el Jutge no podrà entrar, sinó és molt tangencialment, a analitzar si existeix o no raó, doncs a l'empresari només se li exigeix una mínima raonabilitat en la causa extintiva.

- Es generalitza el Contracte de Foment a la Contractació Indefinida (CFCI), el dels 33 dies, passant a ser el contracte ordinari mentre que el de 45 dies quedarà com una relíquia.

- Privatització dels Serveis Públics d'Ocupació. Facilita l'entrada de les ETTs en sectors que fins a ara tenien restringits com l'Administració Pública i es dona entrada a les Agències de Col·locació Privades en la gestió dels Serveis d'Ocupació.

- Flexibilitza les condicions de treball (horaris, jornada, funcionalitat, sistemes de torns i sistemes de retribució), eliminant el control administratiu i afeblint el control per part dels treballadors i treballadores de les condicions col·lectives.

- Precaritzava encara més la contractació juvenil.

- Fa inservible la negociació col·lectiva al possibilitar que les empreses pactin convenis i es modifiquin condicions de treball substancials, bé col·lectives, bé individuals: jornada, mobilitat funcional, horaris, sistemes de torns i sistemes de retribució, a l'endemà de pactar-los, deixant els mateixos en paper mullat, alhora que facilita a les empreses el no-compliment (clàusules de despenjament) de les pujades salarials.

La reforma del sistema públic de pensions: el pensionazo

Pendent de plasmar les mesures concretes, els polítics, els banquers, la patronal, els mercats, les institucions que ens governen, in-

sistiran una vegada i una altra fins a aconseguir que l'opinió pública els sigui favorable per a aplicar mesures com:

- Augmentar l'edat de jubilació fins als 70 anys.

- Considerar tota la vida laboral per a calcular la pensió a percebre.

- Augmentar fins a 20-25 anys el nombre mínim d'anys cotitzats per a tenir dret a la pensió de jubilació.

- Reduir i congelar la pensió a percebre.

- Pretenen que les persones visquem per a treballar negant-se'n el dret al benestar.

Els Beneficis de les empreses de l'IBEX 35

Els guanys que les principals Empreses i Multinationals privades han obtingut explotant als treballadors i treballadores i aprofitant tot tipus d'ajudes públiques, no han revertit a la societat, més aviat el contrari, el repartiment ha estat inexistent, quedant tot en mans dels accionistes, directius i executius d'aquestes multinacionals.

Els beneficis fins a març de 2010

de les 35 majors empreses i bancs, van créixer un 25% fins a situar-se, solament en un trimestre, en 11.598 Milions d'euros. Només un Banc, el Santander, va obtenir uns guanys nets en aquest primer trimestre de 2.215 Milions d'euros. Telefònica va obtenir 1.656 Milions d'euros, Endesa 1.535 Milions d'euros, el BBVA 1.249 Milions d'euros... Els 584 consellers executius i alts directius de les empreses de l'IBEX 35, van cobrar un milió d'euros de mitjana, en el pitjor any de la "crisi".

Els sous dels qui proposen i defenen el tijejetazo, el decretazo i el pensionazo

Alguns pensionistes i funcionaris de luxe són qui defensen i promouen ferventment les retallades i restriccions per a les classes populars. Alguns exemples: José Ignacio Goirigolzarri -conseller delegat del BBVA- es va jubilar anticipadament amb 68,7 milions d'euros de pensió. Francisco González, actual President del BBVA, al jubilar-se percebrà una pensió de 79,8 milions d'euros. La d'Emilio Botín, President del Banc Santander, serà de 24,6 milions d'euros. El Conseller Delegat d'aquest mateix banc, percebrà una pensió de 85,7 milions... I així un llarg etcètera.

Conclusions: repartir el treball i la riquesa

Des de la CGT estem denunciant des de sempre aquesta situació d'injustícia i proposant com alternativa el contrari al que s'ha fet: el repartiment de la riquesa, entesa no com repartiment de dividendes o accions entre la població, sinó emprant aquests diners en uns serveis públics de qualitat i amb caràcter veritablement universal perquè puguem gaudir-los les i els quals realment produïm aquesta

riquesa.

Perquè això sigui possible resulta imprescindible que passin a gestió totalment pública el control de les energies, els transports, les telecomunicacions, la gestió de l'aigua, la sanitat, l'educació, tots els serveis públics, etc. No només s'ha de repartir la riquesa, sinó també cal repartir el treball. En l'era de l'avanc tecnològic no és admissible donar un salt enrere en les relacions laborals o en els drets socials prenent que treballem fins a 65 hores setmanals. Seria com tornar als vehicles de tracció animal.

Les persones no tenim el mateix concepte de rendibilitat que el sistema capitalista, per tant, els recursos i infraestructures necessàries per a fer possible que tota la població tingui cobertes les necessitats bàsiques no poden estar gestionats per qui ens han dut a aquesta situació, sinó que cal un nou model social i productiu basat en la llibertat, la justícia social i l'autogestió.

Pensem que ha arribat el moment de dir PROU, però no només als mercats, sinó també als estats i les institucions que segueixen les instruccions d'aquests mercats. És inadmissible que les pròpies entitats que van generar la crisi siguin les que estiguin imposant les seves propostes per a sortir de la mateixa i resulta vergonyós l'acatament sense dubtes de tota la classe política.

Per a la CGT la sortida de la crisi només pot ser el repartiment de la riquesa i del treball en un nou model social i productiu.

Repartir la riquesa i el treball, és la garantia perquè milions i milions de persones visquem amb el necessari i ningú manqui del bàsic, buscant alhora un equilibri amb la vida del planeta, deixant de saquejar-la, perquè les nostres generacions futures puguin viure amb dignitat. Hem de mobilitzar-nos. Cal canviar el sistema. La nostra passivitat no és només la seva força, sinó el nostre suïcidi.

Modificacions produïdes al pas de la reforma pel Senat

El pas de la reforma laboral pel Senat el 25 d'agost, i a falta de la seva aprovació definitiva el 9 de setembre al Congrés, va comportar els següents canvis:

- Després de 30 dies (fins ara eren 100) cobrant la prestació, la persona desocupada no podrà rebutjar un curs de formació "que es correspongui amb la seva professió habitual o les seves aptituds formatives".

- Podrà ser acomiadat qui falti el 20% de jornades en dos mesos o el 25% en quatre mesos, sigui quin sigui l'absentisme global a l'empresa.

- La prestació d'excontractats a temps parcial es calcularà per hores i no per dies.

- Treballadores de la llar i altres que ara poden cobrar part del sou en espècie (fins al 30%) com a mínim han de cobrar en metàl·lic el salari mínim interprofessional (633 € al mes).

- Es limita la conversió de contractes temporals a fixos a aquells amb "idèntica activitat i al mateix lloc" durant tres anys seguits.

- S'eliminen els 425 euros de subsidi als autònoms en atur.

La CGT convoca Vaga General el 29 de setembre

SP Comitè Confederal CGT

La Confederació General del Treball (CGT) ha realitzat la seva pròpia convocatòria de Vaga General el 29 de setembre de 2010, per defensar les llibertats i drets laborals, socials, econòmics, i mediambientals de tots els treballadors i treballadores i de totes les classes populars, davant les agressions i retallades que estem sofrint per les polítiques antisocials del govern que només responen als interessos de la banca, a l'especulació financera i immobiliària, als mercats, al capital, a la patronal, a la Unió Europea, al Fons Monetari Internacional, a les institucionals polítiques internacionals.

Vaga General contra la nova reforma laboral, el pla d'ajust per reduir el dèficit, la propera reforma del sistema de pensions... perquè la crisi econòmica la paguin els que l'han provocat, és a dir, els rics, els banquers i els polítics.

Vaga General contra el sistema capitalista que únicament pensa a obtenir beneficis passant per sobre de la qualitat de vida de les persones i de la pròpia continuïtat de la vida al planeta. Els empresaris financers, del maó, de l'energia, de les telecomunicacions, de la indústria, dels aliments... s'han enriquit extraordinàriament, ens han "obligat" a endeutar-nos, hipotecar-nos, consumir sense límits i avui, ni tenim casa, ni feina ni futur.

CGT fa una crida generalitzada a tota la classe treballadora, del sector públic i del sector privat, a les persones aturades, joves, pensionistes, homes i dones, autòctones o migrants, a les persones excloses, precàries, desnodades, a les classes populars, als moviments socials, a les organitzacions veïnals, estudiantils, culturals... a tota la societat en el seu conjunt per participar en la Vaga General del 29 de setembre. Per a CGT aquell dia és només l'inici d'un procés de mobilització laboral i social continuada fins a establir les bases d'un nou model de societat, un nou model productiu basat en la satisfacció de les necessitats de les persones, en la solidaritat, en la igualtat, en la llibertat, en la justícia social, un nou model que contempli l'harmonia de la nostra vida amb el planeta, que no busqui l'explotació de les persones i dels recursos naturals, un model plantejat amb una dimensió global, internacionalista, que inclogui a tota la humanitat, a tots els treballadors i treballadores del món.

Raons per anar a la vaga el 29 de setembre

Contra l'atur:

- 5 milions de treballadors i treballadores estem a l'atur i les persones joves suportem taxes d'atur del 40%. Des de 2008, més de 2,5 milions de

persones hem perdut la feina.

- 1,2 milions de persones aturades no percebem cap prestació i prop de 554.000 malvivim amb 426€.

- Més de 4 milions de persones treballadores tenim contractes temporals. - 11 milions de treballadores i treballadors, dels 18,7 milions d'ocupats, tenim rendes anuals inferiors a 9.000 €.

- Amb les mesures del pla d'ajust del govern, 2,6 milions de treballadors públics en totes les Administracions, sofreixen una reducció dels seus salaris en una mitjana del 5% i no es cobreixen les vacants necessàries per tenir uns serveis públics de qualitat.

- Les rendes salarials van caure el triple que les empresarials en el 2009.

- Els 7 grans Bancs i Caixes van obtenir 17.000 Millones de Euros de beneficis nets en el 2009 i les retribucions dels consellers i directius de les grans empreses van créixer el 19,1%.

Contra la reforma Laboral:

- La Nova Reforma Laboral aprovada pel govern suposa que els empresaris ens puguin acomiadar lliurement i impunement sense causa o causa falsa i la "justícia" i les "lleis" els avalen.

- Amb el "Decretazo" de la Reforma Laboral de Juny de 2010 l'acomiadament serà més lliure i més barat. Tots els treballadors i treballadores, amb independència del contracte que tinguem, podem ser acomiadats encara més fàcilment i les indemnitzacions es queden en 20 dies, dels quals 8 dies seran pagats amb diners públics.

- El "Decretazo" de la Reforma Laboral nega a treballadors i treballadores el dret fonamental a la tutela judicial, és a dir, a una mínima justícia social i vulnera el dret fonamental a la negociació col·lectiva en permetre que

l'empresari, a la seva voluntat, pot deixar de complir els acords salarials, els acords sobre jornada, torns, mobilitat funcional i geogràfica.

Pel dret a una pensió digna:

- Amb les mesures del pla d'ajust per reduir el dèficit, se li congela la pensió per a 2011 a més de 6 Milions de pensionistes.

- El 68% dels 8,2 milions de pensionistes té una pensió anual que no arriba al salari mínim interprofessional.

- No està garantit el dret a la prestació per jubilació i volen que ens endeutem amb fons privats de pensions. Pretenen que ens jubilem als 67 anys i reduir encara més la quantitat a percebre augmentant el període de còmput, mentre continuen augmentant els beneficis dels empresaris i les pensions multimilionàries de directius,

executius i consellers.

Propostes de la CGT

El que volem aconseguir amb la Vaga General és derogar el "decretazo" de la reforma laboral, el pla d'ajust i la reforma del sistema de pensions.

Repartir el treball:

- Recuperar l'ocupació, treballar tothom, reduir la jornada laboral, reduir l'edat de jubilació.

- Impedir els EROs, els acomiadaments, els acomiadaments improcedents, les contrates, subcontrates, ETTs, les hores extraordinàries, els preufets, el dúmping.

- Defensar els drets socials i serveis públics gratuïts, rebutjar les privatitzacions.

- Eliminar els contractes temporals i precaris. Consolidar l'ocupació fixa.

Repartir la riquesa:

- Garantir les prestacions socials i salarials a totes les aturades i aturats.

- Garantir el dret a un salari mínim i a una pensió suficient per a tots i totes, i mai per sota dels 1.200 €.

- Distribuir els recursos i la riquesa solidàriament.

- Major pressió fiscal als rics, empresaris, directius, executius, polítics, jutges, càrrecs públics, banquers, perquè contribueixin amb impostos progressius, perquè pagui més que més té.

Nou model social i productiu:

- El model econòmic i social capitalista està basat en el productivisme, el creixement, el desenvolupisme, el consumisme i, per tant, en la injustícia, la irracionalitat i l'atemptat contra la vida del planeta.

- Per un nou model social solidari i sostenible no basat en el creixement per viure millor.

- Un nou model de producció, de distribució i de consum creant ocupacions on es troba el verdader valor: en l'educació, en escoles bressol, en escoles infantils, en el camp, en el benestar social, en les cures, en les tecnologies no agressives ni contaminants, en xarxes de transport públic sostenibles.

VAGA GENERAL el 29 de setembre de 2010

- Contra l'atur, la precarietat i l'exclusió social

- Contra la reforma laboral

- Contra la retallada de drets socials, laborals, mediambientals

- Contra el pla d'ajust per reduir el dèficit públic

- Per un nou model social i productiu no capitalista

- Per la igualtat, l'autogestió i la justícia social

TREBALL-ECONOMIA

La Reforma Laboral comporta la dictadura contractual empresarial mitjançant l'amenaça d'un acomiadament barat

Cal un altre model de relacions laborals i socials

La nova Reforma Laboral: Més desregulació i precarització de les condicions de treball

Gabinet Jurídic
Confederal CGT

L'anomenat Reial-Decret Llei 10/2010 de 16 de juny de mesures urgents per a la reforma del mercat de treball, té poc d'urgent i "conjuntural" i molt de paquet de mesures estructurals que busquen la reducció de costos per l'empresariat, retallant drets adquirits per les lluites obreres en l'últim segle.

Les principals línies del decret del govern són:

- Abaratiment i facilitació de l'acomiadament: s'universalitza el denominat "contracte per al foment de la contractació indefinida" que té, com característica fonamental, que, en cas d'acomiadament objectiu declarat improcedent dóna dret al/la treballador/a a una indemnització de 33 dies per any treballat fins a un topall de 24 mensualitats, en lloc de la de 45 dies fins a 42 del contracte indefinit "ordinari".

Fins ara, per a l'abonament d'aquesta indemnització era necessari que un jutge social declarés l'acomiadament improcedent, a partir d'ara el/la empresari/a podrà reconèixer la improcedència d'aquests acomiadaments en la pròpia carta d'acomiadament, perdent, per tant el/la treballador/a els salaris de tramitació del període que va des de l'efectivitat de l'acomiadament fins a la sentència (possibilitat que ja existia per a la indemnització de 45 dies per any).

Només estarien exclosos de poder realitzar aquest contracte treballadors homes d'entre 30 i 45 anys, quan no duguin un mes inscrits com demandants d'ocupació, no se'ls hagués extingit un contracte indefinit en els dos anys anteriors i haguessin tingut algun contracte que no fora de caràcter temporal en el mateix període. És a dir, un percentatge molt petit de la població treballadora.

Per a major reforçament de l'abaratiment de l'acomiadament, el Fons de Garantia Salarial (que fins a ara tenia com competència gairebé exclusiva el cobrir els salaris dels treballadors en supòsits d'insolvència empresarial) cobrirà 8 dies de treball per any treballat dels acomiadaments objectius (individuals o col·lectius) ja siguin declarats procedents o improcedents. Això és, per a l'empresari acomiadar a un treballador costarà 12 dies

per a l'acomiadament objectiu procedent i 25 dies per a l'improcedent en el cas de contractes de foment de la contractació indefinida.

Aquest sistema es preveu com transitori, establint-se que, en el termini d'un any, començant a funcionar el dia 1 de gener de 2012, es constituirà un fons per acomiadament a partir de les cotitzacions socials (sense que es pugui augmentar la cotització patronal), implantant-se el denominat sistema austríac. És a dir, fer que detracions del salari dels treballadors/es siguin les que paguin l'acomiadament.

Per si tot això fora poc, s'estableix que l'incompliment dels requisits formals no suposa la nul·litat de l'acomiadament objectiu, ni el que s'incomplixi el termini de preavis la improcedència del mateix. L'empresa ni tan sols haurà de complir formes legals per a acomiadar, de forma més barata, a un/una treballador/a.

D'altra banda la reforma incorpora a la llei els criteris de la jurisprudència per a realitzar un acomiadament (individual o col·lectiu) per causes econòmiques, ampliant-los.

Només serà necessari, per a realitzar-lo procedentment (amb indemnització de 20 dies, 8 abonats per Fogasa), acreditar una situació econòmica negativa i que d'ells es dedueixi "mínimament" la raonabilitat de l'acomiadament. L'empresa

podrà acomiadar per causes objectives si té pèrdues o espera tenir-ne, així com per una caiguda "persistent" d'ingressos, que pugui afectar a la seva viabilitat o a la seva capacitat de mantenir el volum d'ocupació.

La reforma manté la possibilitat d'acomiadament objectiu si el treballador falta al seu lloc de treball un 20% de les jornades durant dos mesos consecutius o el 25% dels dies en quatre mesos (excloent supòsits com l'embaràs, la lactància i les baixes mèdiques de més de 20 dies, entre altres). S'exigia que, en el global de l'empresa, la taxa d'absentisme sigui del 2,5%.

L'estat, a través del Fons de Garantia Salarial (Fogasa) es farà càrrec d'una part de la indemnització per acomiadament igual a 8 dies de salari per any treballat, però només en el cas de les extincions de contractes indefinits (tant ordinaris com de foment de l'ocupació). Recordem que el Fogasa es paga amb les cotitzacions empresarials a la Seguretat Social.

- Debilitació de la negociació col·lectiva: s'estableix un període de quinze dies màxim (fins a ara era un mínim) per als períodes de consultes amb els representants dels treballadors en els supòsits de trasllats col·lectius i modificacions substancials de les condicions de treball. Fins ara, per a modificar les

condicions salarials, de règim de treball a torns, sistema de remuneració i sistema de treball i rendiment previstes en Conveni Col·lectiu, era necessari arribar a un acord amb la representació dels/les treballadors/es.

Des de la reforma, en aquests casos, l'empresari podrà sotmetre, en cas que no hi hagi acord, la controvèrsia als "mecanismes de solució de conflictes" previstos en el propi Conveni Col·lectiu, que, per al cas de les clàusules de despenjament salarial seran un contingut obligatori dels convenis.

Quan no hi hagi representació en l'empresa, els treballadors podran delegar la mateixa, durant el període de consultes, en una comissió dels sindicats més representatius (els majoritaris). Es preveu la possibilitat de substituir el període de consultes per un arbitratge.

- Reduccions de jornada a costa de la Seguretat Social: s'estableix una mena de model "alemany", on es podrà procedir (pel procediment d'ERO temporal) a reduir la jornada (entre un 10 i un 70 % de la mateixa), complementant-se la retribució que abona l'empresa a costa de l'atur al que tingui dret el/la treballador/a. La cotització de l'empresari durant aquests períodes es redueix fins al 50 o fins i tot 20 % de la seva quantia ordinària. És a dir, els fons de la Seguretat Social,

que fa poc ens deien que no eren suficients per a garantir el sistema de pensions sobren per a flexibilitzar la jornada de treball en benefici de l'empresari.

- Privatització dels serveis d'ocupació: s'afegeixen als ja existents serveis privats de col·locació sense ànim de lucre, altres empreses privades amb ànim de lucre, que "col·laborin" amb el SPEE (antic INEM) i que tinguin les seves mateixes competències, podent el treballador, fins i tot, perdre la seva prestació per atur de no comparèixer davant les mateixes al seu requeriment. A partir del dia 1 de gener de 2011 s'eliminen totes les prohibicions i limitacions ara vigents per a la contractació a través de les ETT, per exemple la que impedeix contractar a treballadors per al sector de la construcció a través d'aquestes agències privades.

A partir d'aquella data, les limitacions o prohibicions que s'estableixin només seran vàlides quan es justifiquin per raons d'interès general relatives a la protecció dels treballadors, entre altres.

- Nova regulació de la contractació temporal: s'estableix una durada màxima dels contractes d'obra i servei determinats de 3 anys, sense que s'hagin especificat més en quines circumstàncies es pot utilitzar. S'eleva la indemnització per finalització d'obra de 8 a 12 dies per any treballat, però mentre que l'ampliació del contracte que dóna dret a una indemnització de 33 dies per improcedència és immediat, la pujada d'aquesta indemnització serà progressiva, augmentant-se un dia d'indemnització a l'any fins a arribar a 12 per als contractes que se celebren a partir del 1 de gener de 2015 (igualant aquesta indemnització amb el cost per a l'empresari de portar a terme un acomiadament objectiu procedent).

S'amplia el termini per a la signatura de contractes formatius de quatre a cinc anys després de la finalització de la formació específica per al lloc.

Comptat i debatut s'ha aprofitat la crisi financera internacional per a atorgar més capacitat de pressió a l'empresari mitjançant l'amenaça d'un acomiadament barat, incrementar la seva capacitat de modificar unilateralment les condicions de treball i reduir costos a costa dels fons de la Seguretat Social.

Els empresaris juguen a casa i ho volen tot

Desiderio Martín, Secretari Salut Laboral Comitè Confederal CGT

Fa 25 anys es va produir l'entrada d'Espanya i Portugal en la Comunitat Econòmica Europea (avui Unió Europea) i es va portar a terme la segona modernització de l'economia i la política: desmantellament de sectors estratègics industrials (mineria, drassanes, flota pesquera, acer, etc.) i final d'un model agrari amb capacitat i possibilitats de garantir la sobirania alimentària. Llavors es van liberalitzar els mercats de telecomunicacions, energia i banca, és a dir, allò gestionat pel sector públic.

Necessitats socials com la comunicació, el finançament públic per a habitatge o el model energètic, van perdre la consideració d'essencials i públiques i van ser convertides en béns escassos per a demanda solvent, avui redomeninades serveis d'interès general.

El model de relacions laborals, capital-treball, en el seu vessant de mercat de treball, contractes, ocupacions, condicions laborals i en les seves prestacions socials, atur i pensions, es va liberalitzar en tots els seus recorreguts. Així, s'entra a l'ocupació des de la temporalitat, el contracte fràgil i precari. Es roman en l'ocupació des de la disponibilitat flexible en funció de la demanda (jornada, horaris, sistemes retributius) i se surt de l'ocupació per la simple voluntat empresarial.

I quan es necessiten prestacions d'atur o pensió de jubilació, aquestes esdevenen minvades en la seva quantitat i s'han vist agreujats els requisits necessaris per a tenir dret a les mateixes. Alhora es va cons-

tituir un model de gestió social on sindicats majoritaris i esquerra van sortir a la pista jugant en el mateix equip, el de la modernització "d'Espanya".

Avui, 25 anys després, els actors són els mateixos i les conjuntures globals i "pàtries" una mica diferents, a causa de les seves crisis sistèmiques, reals i inventades. Avui els "caps de tot això" –capital financer, multinacionals i organismes del (des)ordre mundial polític–, han decidit que el partit segueix, vist que al personal (classes assalariades, ciutadania en general) li va "la marxa" de l'atur, de la precarietat, de la mala vida, etc. Les figures sindicals i de l'esquerra, no saben, no poden o no volen deixar de jugar en l'equip "guanyador", amb l'excepció que ara són llençats a tercera regional actors incòmodes.

Falta de legitimitat

Ni CC OO, ni UGT, ni una gran part de l'esquerra espanyola, igual que la Confederació Europea de Sindicats, tenen legitimitat per a convertir la crisi social en un conflicte polític, indispensable per a donar una oportunitat a

altres formes de viure i relacionar-nos. Conscients d'això, el PSOE, la parafernalia política electoral i l'empresariat, aposten per la tercera modernització "d'Espanya".

En aquest context social i polític, la Reforma Laboral (RL), com està plantejada i com se'n imposarà (vagues generals d'ofici com les del 29-S a part), comporta en si mateixa la dictadura contractual empresarial. La violència sobrepassa qualsevol regla democràtica: la voluntat de disposició de la mà d'obra per part empresarial de manera unilateral, en tot el recorregut del contracte, elimina qualsevol possibilitat de contrapoder obrer. No només se'ls subvencionen

els contractes, sinó que qualsevol regulació durant la prestació del treball manca d'un mínim contrapoder, doncs buida de qualsevol llibertat o dret al treballador en el control de l'organització del treball. Potser, a hores d'ara, dir que s'abarateix el preu de l'acomiadament, el que és cert, no deixa d'ésser sinó una conseqüència més de l'origen del problema, la llibertat absoluta per part del capital per a dominar el treball. Aquest és el problema polític central de la RL: s'acaba la capacitat obrera sindical d'exercitar la possibilitat de defensar els drets socials i per tant laborals, a l'escorar la balança "democràtica" cap al mercat lliure.

Des de CGT treballem des de fa anys per altre model de relacions laborals i socials, on el treballador sigui qui comparegui en la política, que autogestioni en cooperació amb els milions d'assalariats la seva vida, les seves ocupacions, les seves condicions de treball.

Davant el consens neoliberal en la "tercera modernització d'Espanya", el conflicte laboral és la única sortida per fer front a la reforma laboral. Només el conflicte social possibilita un model productiu, de consum i relacional, que obri alguna possibilitat d'organitzar-nos sobre altres bases socials, on la vida bona sigui possible per a tots i totes.

Com queda l'acomiadament en la reforma laboral

Diego de las Barreras, advocat de l'ODS Seco (Madrid)

En matèria d'acomiadament, el contingut de la reforma suposa una ofensiva contra l'estabilitat de l'ocupació, adopta gran part de les reivindicacions amb les quals la patronal i els seus savis a sou (grup dels cent, etc.) han pressionat en els últims dos anys, tals com acabar amb la dualitat de contractes en el mercat laboral, i reduir els costos de l'acomiadament lliure, "el més car d'Europa", segons la falsa afirmació (per descontextualitzada) que repeteixen fins a la sacietat els mitjans de comunicació, fins a aconseguir que el "pobret" treballador espanyol es senti culpable per gaudir de més garanties laborals que els treballadors

escandinaus.

Les modificacions que la reforma introdueix en els articles 51, 52 i 53 de l'Estatut dels Treballadors (ET) van dirigides a facilitar les condicions per a procedir a l'acomiadament per causes objectives, que és el que té la indemnització reduïda de 20 dies per any de servei amb el límit màxim d'una anualitat.

Així, on abans deia que la condició per a procedir a un acomiadament per causa econòmica era necessari que, a més de donar-se una situació econòmica negativa, s'havia d'acreditar que l'acomiadament contribuís a superar aquesta situació, ara es diu que serà suficient amb que "es dedueixi mínimament la raonabilitat de la mesura extintiva", el que, sense cap dubte, exigeix una interpretació molt més favorable a l'acomiadament per aquesta causa.

Combatre l'acomiadament fraudulent

Fins a ara la falta de compliment dels requisits de forma en aquest tipus d'acomiadament, entre altres la comunicació escrita al treballador amb explicació de la causa justificativa del mateix, determinava la nul·litat de l'acomiadament conforme a l'article 53.4 del ET, el que en alguna mesura inhibia al patró de l'ús fraudulent d'aquesta modalitat. Conforme a la nova redacció la conseqüència de la falta de compliment dels requisits de forma serà la improcedència de l'acomiadament, no la nul·litat. Es preveu, a més, que el Fons de Garantia Salarial aboni part de la indemnització en aquest tipus d'acomiadament, en concret vuit

dels 20 dies per any treballat. Així, s'igualarà la part que correspon pagar al patró en aquest acomiadament amb la indemnització per terminació de contracte temporal, que ascendeix a 12 dies per any treballat amb la reforma a partir de 2015.

Per altra banda, es pretén que les facilitats introduïdes per a l'acomiadament per causes objectives promoguin la generalització del contracte de foment per a la contractació indefinida la indemnització de la qual en cas d'acomiadament improcedent és de 33 dies per any treballat, en lloc dels 45 dies.

Finalment, el decret preveu que en un any es legisli la constitució d'un Fons de Capitalització, que es faci càrrec en la proporció que es determini de les indemnitzacions per acomiadament. S'especifica que això es farà sense increment de la cotització

patronal a la Seguretat Social, amb el que cap entendre que els diners sortiran de la cotització del treballador, o bé de l'erari públic. Això suposa l'adopció d'un paradoxal model (austríac, pel que sembla) en el qual els treballadors paguen a compte les seves indemnitzacions per acomiadament.

Aquest és potser l'aspecte més preocupant, el que s'elimini el fre a l'acomiadament lliure (assentat en el nostre país i no en l'entorn de la UE), que suposa que l'empresari hagi de pagar per acomiadar.

S'omet que l'objecte de la indemnització per acomiadament no és només que el treballador tingui per a anar fent mentre es recompon, sinó que el seu sentit és precisament el de garantir l'ocupació, inhibint en alguna mesura el poder directiu del patró.

L'ALTRA REALITAT

Estatut versus Constitució

Pepe Berlanga

Després d'un procés de tres anys de negociacions sobre unes noves regles de convivència i de transcorreguts quatre anys de desenvolupament, encara que parcialment, el balanç resultant convergia en dinou competències traspasades des de l'Estat, vuit més que s'estaven negociant i cinquanta sis lleis en desenvolupament de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, demostrant amb això i desmentint, aquells auguris que la intenció final era acabar amb la gloriosa i omnipresent Espanya.

Feia temps que Catalunya abanderava el grup d'autonomies que defensaven les competències autonòmiques davant la constant i insistent invasió competencial de l'Estat, això no era acceptable ni podia consentir-se per més temps, havia de proporcionar-se un escarment que no havien d'oblidar. No obstant això, resultava desconcertant comprovar com el mateix grup que impugnava l'Estatut, traslladava a altres comunitats gran part dels continguts qüestionats, ara bé, l'important no era tant el que es deia com qui ho deia.

Així, en una nova mostra d'inoportunitat política, el Tribunal Constitucional feia pública, poc abans de la convocatòria d'afirmació, la seva sentència que, si bé no donava la raó als denunciants, significava un dur cop, especialment per les matèries resoltes i declarades inconstitucionals. Resultat fruit d'un difícil equilibri entre "conservadors i progressistes", efecte del repartiment de poder entre els dos grans partits estatals.

Per això, els convocants de la manifestació del 10 de juliol en favor de l'Estatut pretenien certificar els senyals identitaris d'un poble que mai va ocultar les seves pretensions, deixant clar que no per molt negar l'evident se'ls robarien els seus anhels de decidir per si mateixos el seu futur. Conseqüència de tota aquesta esquizofrènia, la defensa numantina de la Constitució, oblidant-se que, a pesar que es defensava el contrari, aquesta no "va ser punt de trobada i de partida", sembla que ens hàgim oblidat que va sorgir després de quaranta anys d'una feroc dictadura on els drets individuals i col·lectius van estar prohibits i perseguits. Per això resulta graciós escoltar com alguns defensen "la concepció d'Espanya com nació de nacions", el que és fals si mirem els continguts dels articles 2 i 8 de la Constitució espanyola.

Qualsevol mesura tendent a rescatar els continguts declarats inconstitucionals està condemnada al fracàs i tota culpabilització de l'independentisme com generador del "problema entre Catalunya i Espanya" multiplicarà l'adscripció a aquest corrent d'un major nombre de persones desencantades i fastiguejades de conuiu en un territori que els rebutja insistentment. Ara bé, tenen sort els anomenats "constitucionalistes", la unitat dels partits catalans en defensa de l'Estatut decau davant la pròxima convocatòria electoral que tindrà lloc aquesta tardor, circumstància que els salva d'un debat seriós sobre el futur d'aquesta pell de brau.

La Unió Europea i el FMI guien al PSOE en la retallada de drets

Rojo Vegas / Diagonal

La pujada de l'IVA, la reforma laboral i la de les pensions, entre les principals mesures adoptades pel govern espanyol sota la pressió de la Unió Europea per a reduir el dèficit. Quan es prepara una nova estratègia de la Unió Europea per a assumptes econòmics, que serà la que guii les polítiques dels països socis, els organismes financers internacionals pressionen per a reduir les condicions socials i els drets adquirits de la població europea.

L'IVA de molts altres articles, passa del 16% al 18%. L'IVA reduït, el que paguen per la quota de l'aigua corrent per posar un exemple, passa del 7% al 8%. És un exemple palpable de l'avanç de l'ofensiva neoliberal sobre les economies europees, del que l'Estat espanyol tampoc escapa.

La pujada d'impostos és la resposta del Govern de Zapatero a l'increment del dèficit públic, que va tancar 2009 en el 11,2% i que, per a complir el pla d'estabilitat europeu, haurà de tornar al nivell del 3% en 2013. L'Executiu repeteix constantment que la pressió fiscal a Espanya és baixa respecte a Europa, la qual cosa és certa: gairebé tres punts per sota de la mitjana i gairebé deu respecte als països amb més impostos. Però el plantejament del Govern passa únicament per pujar l'IVA, un impost indirecte, que grava el consum i que no discrimina en funció de la renda: rics i pobres pagaran el mateix pel paper higiènic i l'aigua de l'aixeta.

Els canvis plantejats pel govern per a l'impost sobre la renda no es plantejegen un increment dels tipus màxims per a rendes altes, sinó un mer equilibri entre les deduccions pel lloguer d'habitatge —que puja— i les de la compra —que baixa—. L'argument de la ministra d'Economia, Elena Salgado, és que la redistribució de la riquesa no s'assoleix només amb els ingressos, sinó també triant en que es gasta els diners, una cosa que depèn del conjunt de les administracions. Perquè l'Estat no està sol: les comunitats autònomes suposen una part del dèficit públic.

Europa com objectiu

Però l'ofensiva té més fronts que l'impositiu i més objectius que l'Estat espanyol. És en realitat tota Europa la que es veu permanentment atacada. El cas de Grècia, en el qual la mateixa agència de qualificació de riscos que va avalar les xifres falsejades del dèficit grec és la que ara alerta sobre l'alt nivell de risc del deute, és el millor exemple: baixada de salaris dels funcionaris i congelació de les pen-

sions. Qualsevol cosa amb la condició de frenar l'atac dels mercats financers, un sector al que, cada vegada des d'àmbits més institucionals, es qualifica sense pudor d'especulatiu. Europa sencera està en el mateix paquet i la paraula que serveix de mantra per a imposar plans d'ajustaments és la competitivitat. El 2010 acaba l'estratègia de la UE per al

creixement econòmic, l'anomenada Estratègia de Lisboa, que no ha arribat a els seus objectius. Ja es prepara el següent paquet, de durada fins a 2020, i els organismes internacionals com el FMI o l'OCDE reclamen canvis que millorin la competitivitat, el que es tradueix en contenció i fins i tot reducció de costos laborals per a poder lluitar en les exportacions amb els productes nord-americans i, sobretot, xinesos. Els països de l'Est d'Europa, els últims en incorporar-se a la UE, ja han provat aquestes receptes.

Amb una banca molt afectada per les turbulències financeres que van causar la crisi i un alt nivell de deute difícil d'afrontar per la devaluació de les seves monedes —només en alguns casos vinculades a l'euro—, fa més d'un any que es van iniciar les reformes. La proposta del FMI és que, qui no ho hagi fet encara, adopti l'euro com moneda, encara que no s'integri formalment. I és que quan els Estats es troben en una situació de fallida, és quan el FMI imposa les seves condicions per a posar diners damunt de la taula, com va passar amb Romania fa un any, i ha planejat en la negociació del rescat grec.

Canvis estructurals

Sobre Espanya, les pressions tenen en la diana el mercat laboral. "El restabliment de la competitivitat pot ser que requereixi sacrificis tan dolorosos com una baixada salarial", assenyala Olivier Blanchard (FMI) sobre Portugal, Itàlia, Grècia i Espanya, que juntament amb Irlanda conformen aquest acrònim que tan famós s'ha fet en la premsa anglosaxona: els PIGS ("porcs" en anglès). El governador del Banc d'Espanya, Miguel Ángel Fernández Ordóñez, sempre pendent de les demandes

dels organismes internacionals, també havia repetit constantment que el mercat laboral espanyol necessitava flexibilitzar-se. I l'OCDE va aplaudir amb entusiasme la proposta del govern espanyol de retardar l'edat de jubilació als 67 anys. Les dues reformes, la laboral i la de les pensions, formen part del mateix procés.

"Com més caiguin els salaris per persona ocupada i hora treballada, majors seran les possibilitats d'augmentar l'ocupació i impulsar l'activitat productiva", afirmava José Luis Feito, president de la Comissió d'Economia de la CEOE.

De la segona reforma, la de les pensions, el Govern ha anat donant dades. D'una banda proposa el retard, com norma general, de l'edat de jubilació des dels 65 anys actuals als 67. I per un altre es planteja estendre els anys que s'utilitzen per a calcular la quantia de les pensions. Ara es fixa amb la mitjana dels últims 15, i en un document enviat a Brussel·les es va plantejar la possibilitat d'incrementar-lo a 25, encara que després la proposta va ser corregida perquè, segons Economia, es tractava d'un "exemple".

Exigències de la UE

La reforma laboral, la de les pensions i la de l'IVA vénen per a quedar-se. No són canvis circumstancials i ni de durada limitada com a conseqüència de la crisi, sinó reformes estructurals que afectaran a llarg termini al teixit social. I en aquest cas, no són impositions de tercers, encara que les pressions existeixin, perquè ni el FMI pot incidir ara com ara sobre Espanya (ja que el seu deute segueix estant ben valorat en els mercats i la seva credibilitat només està parcialment dançada, pel que no necessita recórrer al Fons), ni l'OCDE passar de mesures recomanacions. Són la UE, amb

les seves exigències de dèficit baix i amb el diferent ritme de creixement dels països de l'euro, i les agències de qualificació, que, com s'ha vist en el cas de Grècia, poden semblar una desconfiança letal per a les finances del país, els que suposen una major amenaça per a Espanya.

Competició entre europeus

Institucions com el FMI i el Banc Mundial promouen la lluita entre països de la UE i les candidates per veure qui augmenta les seves exportacions o descendeix més els salaris.

L'edat de jubilació

Altre aspecte, promocionat per organismes com l'OCDE, considera inajornable que l'Estat espanyol retardi l'edat i amplii el cicle d'anys amb el qual es calcula la quantia de la pensió.

Colpejar l'euro

El sistema financer internacional està pressionant, a través del deute extern, als països més afeblits per la crisi. De fons està un atac a l'euro amb finalitats especulatives.

"Flexiseguretat" laboral

El Banc Central Europeu recomana avanços en la flexibilitat, el que es tradueix en la supressió de convenis regionals i sectorials, i a donar màxima amplitud als empresaris en matèria d'acomiadaments.

Article publicat al núm. 123 de la revista Diagonal

100 famílies controlen el poder a Catalunya

Setmanari Directa

de Sousa, president d'Hoteles Hesperia i accionista de NH Hoteles (44); Joaquim Molins Gil, vocal del consell d'administració de Cementos Molins (46).
 Molins (46).
 Altres mitjans especialitzats en premsa econòmica no oblidem pas les fortunes acumulades per Juan Roig Alfonso, propietari de Mercadona; Isak Andic, de Mango; Francisco Rubiralta Vilaseca, propietari de la siderúrgica Celsa; Jesús Ger García, de Corporación Nor-tia; els germans Lluís i Artur Carulla Font, d'Agrolimen; Demetrio Carceller Arce, president de DISA i DAMM; Sol Daurella Comadrán, vicepresidenta de Cobega, concessionària de Coca-Cola; Mariano Puig García, propietari d'Exea i Corporación Puig; Antoni Esteve Cruella, gerent de Laboratoris del Dr. Esteve; Maria Reig Molés, presidenta del Reig Capital Group; Abel Matutes Juan, exministre del PP i president de Fiesta Hotels i Resorts; Josep Terradellas Arcarons, president de Casa Terradellas; Josep Ferrer Sala, president d'Honor de Freixenet; Carmen Riu Güell, màxima accionista d'Hoteles Riu; Jose Luis Carrillo (Mecalux); Jorge Miarnau (Grup Comsa) o Josep Maria Pujol (Ficosa Internacional).

Les nissagues de poder polític i econòmic de la burgesia catalana, concentrada en 100 elits familiars enxarxades entre elles en cercles de poder real, sempre han dut amb discreció, silenci i opacitat el volum del seu enriquiment. Entre elles destaca la Banca March, que és la vuitena fortuna de l'Estat espanyol.

Una elit endogàmica on els mateixos cognoms copen sempre els espais de presa de decisió de l'esfera pública i privada. "Som uns 400, però sempre som els mateixos", reconeixia el 2002 el mateix Fèlix Millet als periodistes Pere Culler i Andreu Farràs, autors de "L'oasi català". Les dades sobre el rànquing dels més rics, però, sempre són variablement canviants segons les fonts, tot i que les dades més recents les va facilitar aquest mes de gener el periodista especialitzat Josep Maria Cortés, que va destriar les deu primeres fortunes catalanes (vegeu quadre adjunt).

Tanmateix, l'índex de referència del rànquing mundial de multimilionaris, la revista Forbes, va publicar el llistat dels 100 multimilionaris de l'Estat espanyol l'any 2008. Entre els cinquanta primers, hi figuraven Juan i Carlos March Delgado, de la Banca March (8); Antoni i Jorge Gallardo Ballart, presidents de la farmacèutica Almirall (11); Josep Maria Serra Farré, president de Catalana Occidente (13); José Manuel Lara Bosch, president de Planeta i accionista d'Antena 3 TV (16); el mallorquí Gabriel Escarrer Julià, president de la cadena Sol Meliá (26); José Luis Bartibás Herrero, president d'Inbesòs (31); Víctor Grifols Roura, president del Grup Grifols (35); Carmen i Liliana Godia Bull i Guardiola, accionistes d'Abertis i Fersa (36); José Castro

Nissagues de poder

Les grans fortunes catalanes

 <p>Artur Carulla Font AGROLIMEN</p> <p>Multinacional alimentària d'origen familiar impulsada per la nissaga Carulla i integrada per més de 200 empreses. Agrolimen, present a 100 països, factura més de 1.778 milions d'euros anuals. Carulla Font és conseller de Repsol YPF. La seva germana, Mariona Carulla, és l'actual presidenta del Palau de la Música Catalana.</p> 	 <p>Família Molins CIMENTOS MOLINS</p> <p>Cementera catalana en expansió a l'Amèrica Llatina. Casimir Molins és accionista del Banc Popular i fou president del Banc Atlàntic durant 21 anys. Membre de l'Opus Dei i del Consell de l'ultracatòlica Eclesiàstica, és Tiet de Pau Molins, advocat de Fèlix Millet. A la foto, el seu nebot Joaquim Molins, director de l'empresa.</p> 	 <p>Sol Daurella Comadrán COBEGA</p> <p>Hereva del negoci de la distribució i comercialització de Coca-Cola a Catalunya, Balears, Andorra i les Canàries des de 1951. Han augmentat el volum de negoci a través del monopoli de la venda de coca-cola a dotze països africans. Patrimoni estimat de més de 1.000 milions.</p> 	 <p>Joaquim Folch Rossinyol TITAN</p> <p>Membre del Comitè Executiu de Foment, vicepresident d'Asapeyo, patró de la Fundació Príncep de Astúries i un dels grans accionistes del Banc Santander i el Banc Sabadell. Titan ha deslocalitzat recentment una fàbrica de pintura a Tànger. Hereus de Folch Rossinyol, la tercera generació de la nissaga familiar controla l'empresa.</p> 	 <p>E. Manuel Lara Bosch PLANETA / A3</p> <p>Negoci en el sector bancari, immobiliari (Hemiferio, Metropolis), aeronàutic (Vueling), mediàtic (Antena3 i La Razon), de peix congelat (Interalim) i de les joguines (Scalextric). Integra també el nucli dur del Banc Sabadell. Patrimoni estimat de 1.774 milions d'euros.</p>
 <p>Manuel Lao Hernández CIRSA/NORTIA</p> <p>El rei de Terrassa és el més reconegut empresari de les màquines escurabutxaques i els casinos: 400 empreses en 70 països a través del Grup Nortia. El 2008 va obtenir 193 milions d'euros de beneficis i el setembre passat ja havia acumulat 102 milions de beneficis durant 2009. Patrimoni superior als 1.000 milions d'euros.</p> 	 <p>Demetrio Carceller Arce DISA / DAMM</p> <p>També conegut com Demetrio III, fill del ministre franquista d'Indústria, porta les rengles de cervesses DAMM. És propietari també del 6% de la immobiliària Saor Vallhermoso i conseller de Gas Natural. Presideix també Disa Corporación Petrolifera, el holding que controla la distribució d'hidrocarburs a les Illes Canàries.</p> 	 <p>Isak Andic Ermay MANGO</p> <p>Fundador de la marca de roba catalana Mango, sefardita d'origen turc. Disposa de 850 franquícies a 83 països i de 10 societats d'inversió SICAV. Posseeix el 1% del Banc Sabadell, del qual és conseller. Patrimoni estimat superior als 3.400 milions d'euros, situant-se en la posició 264 dels més rics del món.</p> 	 <p>Carmen Godia Bull ABERTIS</p> <p>Filla i hereva de Paco Godia, ex-president d'Entros i primer maridor del Pedraibes Alt. Carmen Godia és vicepresidenta d'Abertis i també accionista de Fersa. 41a fortuna espanyola segons Forbes.</p> 	 <p>J. Antonio Castro Sousa HESPERIA</p> <p>Enrriquit a través de la constructora José Castro, va fer el salt a l'hosteleria el 1995. Disposa de 600 hotels amb 60.000 habitacions arreu del món. A part del 75% d'Hesperia, controla la societat Barcelonessa d'Inversions Immobiliàries, que posseeix el 17,35% de Bankypme.</p>

A. Mateu

CGT denuncia l'empresa Xavier Bisbal SL davant la fiscalia del TSJC per un presumpte delictes d'estafa

Federació Comarcal CGT Anoia

L'empresa Xavier Bisbal SL, dedicada a la comercialització d'acers i ferros, té una plantilla d'uns 90 treballadors, sent els seus principals clients les grans empreses de construcció contractades per a obra pública, com per exemple la Boca Oest del Túnel Dos Valires d'Andorra, La Maquinista de Barcelona, Ronda Sud d'Igualada, Túnel de Bracons, Túnel de Vielha, Tram d'AVE, etc. Segons les dades que hem facilitat la CGT a la fiscalia, Xavier Bisbal SL, facturava a les empreses de la construcció una quantitat superior de material a l'efectivament lliurat, amb una diferència total en un any i mig d'almenys 1.606,75 tones. Per a la fabricació del material s'utilitzaven unes plantilles redimensionades, en les quals sempre es contemplava un pes inferior del material al que efectivament es facturava i es deia lliurar al client. Ens trobem davant la presumpta comissió d'un delictes econòmic, i també de seguretat, ja que amb aquesta actuació empresarial es pot posar en perill la vida de les persones, al no confeccionar-se les peces metàl·liques segons els projectes d'obra aprovats pels tècnics.

Arran de l'assessorament laboral efectuat per CGT a 37 treballadors de l'empresa igualadina Xavier Bisbal SL que van ser acomiadats el mes d'Abril del 2010 en un ERO tramitat davant el Jutjat Mercantil nº 3 de Barcelona, CGT va tenir coneixement d'una sèrie d'irregularitats que venien cometent-se en la referida empresa, entenent que podrien ser constitutives de delictes. Així mateix, ha de tenir-se en consideració que no ens trobem solament davant la presumpta comissió d'un delictes econòmic, ja que aquesta actuació empresarial pot posar en perill la vida de persones ja que no es confeccionen ni es col·loquen les peces metàl·liques segons el projecte d'obra aprovat pels tècnics, afegint per tant l'estructura de les obres en les quals aquesta mercantil ha participat, amb les conseqüències que això pot comportar. Ha de tenir-se en consideració que Xavier Bisbal SL va intervenir en l'obra de la Boca Oest del Túnel de Dos Valires d'Andorra, que ja s'ha esfondrat dues vegades, la primera al novembre de 2009, causant la mort de cinc operaris i lesions a altres sis i la segona a la fi del mes de Maig del 2010 que per sort no, va causar cap ferit. Al seu torn, diversos treballadors acomiadats mitjançant un ERO presentat el 10 d'abril del 2010, han presentat una demanda laboral per vulneració de drets sindicals, al ser afectats per l'esmentat ERO la totalitat dels afiliats a la CGT en l'empresa.

Decret Nadal: del verd al groc

L'esquerra parlamentària de les Illes es sotmet als hotelers

Llorenç Buades Castell

El Govern balear va aprovar el 30 de gener de 2009 un Decret Llei de mesures urgents per a l'impuls de la inversió a Balears, que entre altres aspectes, establia un termini de vuit mesos perquè els establiments hotelers poguessin legalitzar les places turístiques il·legals mitjançant el pagament de 4.300 euros per plaça turística al Consell Insular del seu àmbit.

L'objectiu era recaptar amb la finalitat de destinar els euros obtinguts a la millora de les zones turístiques. En el cas de Mallorca s'estimava que es podien obtenir així entre 70 i 90 milions d'euros.

Aquest decret és conegut com "decret Nadal", dirigent d'Unió Mallorquina que va ser conseller de turisme i regidor de Palma, ara situat fora de la política per presumptes imputacions de caràcter delictiu en l'exercici dels seus càrrecs.

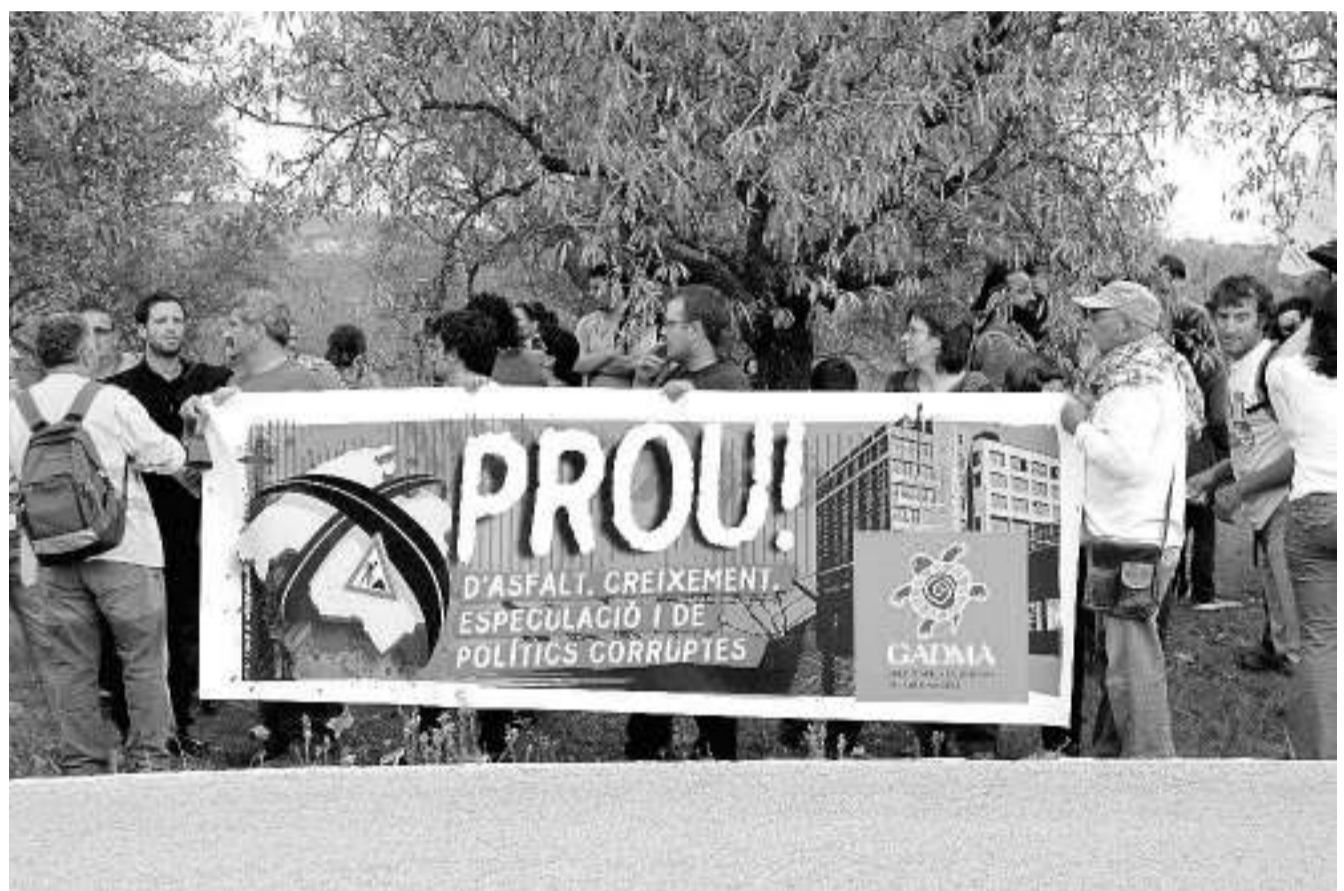
El decret permetia el creixement en superfície dels establiments turístics fins a un 10%, perquè poguessin ampliar les seves instal·lacions il·legals amb gimnasos, spas o piscines cobertes i també per a posar en marxa una obra sense necessitat de la llicència prèvia.

En el cas de la reforma de la Platja de Palma, el decret permetia obtenir les llicències d'obres i començar els treballs amb l'objectiu d'ús turístic sense esperar que el Planejament Municipal Urbanístic de Palma s'adaptés al Pla Territorial de Mallorca. El mateix criteri era aplicable ala reforma de la Platja d'en Bossa a Eivissa. Però el plaç d'aplicació del

Decret que era de vuit mesos, en un context de crisi acabà en fracàs, perquè al llarg de la durada del mateix només es legalitzaren 155 places d'un total estimat de 12.000 places turístiques il·legals existents..

Ara la totalitat de les forces polítiques presents al Parlament balear han aprovat modificar el Decret Nadal, de manera que amplien a dos anys el plaç perquè els establiments puguin legalitzar les places turístiques il·legals.

Aquesta modificació, s'aprovarà com llei previsiblement al ple del Parlament del 15 de juny, i permetrà agilitar i simplificar els tràmits per emprendre reformes en els establiments turístics de les illes possibilitant les reformes parcials o integrals, demolicions i reconstruccions parcials o totals als edificis destinats a l'explotació d'allotjaments turístics. Així, un hotel construït il·legalment a peu de platja ara es podrà esbucar i tornar a construir de nou, quan l'objectiu en un context econòmic que fa necessari eliminar places hoteleres i possibilitar l'esponjament de les zones

era fins fa poc la demolició d'edificis que s'havien construït il·legalment sense preservar l'entorn.

És evident que el Decret Nadal, que té el consens de tots els partits polítics ens introdueix en una dinàmica política de caire berlusconiana semblant al de l'amnistia fiscal italiana, de manera que les normes urbanístiques que obliguen a la ciutadania i a altres sectors empresarials i socials són menystengudes en aquest cas en favor dels hotelers.

Si s'apliquessin els mateixos criteris lliberals que es permeten als hotelers

a la resta de la ciutadania, s'haurien de legalitzar totes les infraccions urbanístiques, algunes de les quals són més justes i justificades que les dels hotelers, perquè en alguns casos constitueixen primeres residències de gent forana empobrida que només disposava d'un tall escàs de terra on construir el seu sostre i que amb l'esforç de les mans pròpies, del propi esforç i en els dies festius bastia una llar. És sabut que els criteris proteccionistes de l'ecologisme rústic afavoreixen la concentració de terra suficient per a possibilitar la cons-

trucció que només és accessible als rics, perquè els pobres forans, hereus d'un quartó de terra només tenen accés a conrar-lo o a vendre'l.

D'altra banda, sembla que l'ecologia urbana, no és un tema especialment important per a molts proteccionistes, perquè quan es tracta de guanyar espais de verd a la ciutat, o quan topen amb els dissenys dels patrons de l'hoteleria, l'esquerra parlamentària perd el verd que s'atribueix en les fites electorals per a desplaçar-se cap al groc, i fa que les lleis no siguin iguals per a tothom.

La "tisorada catalana"

Kaos en la Red

La Tisorada catalana va sortir endavant amb els vots a favor de PSC, ERC i ICV-EUiA. Els seus vots es van unir per tirar endavant el pla d'ajust que aprova les retallades socials contra els treballadors.

El Parlament de Catalunya va aprovar el 9 de juny el pla d'austeritat elaborat pel Govern català i que implicarà reduir el dèficit en 1.670 milions d'euros. Entre les mesures adoptades destaca una rebaixa salarial d'una mitjana del 5% en la nòmina dels funcionaris i personal d'empreses públiques. És a dir, ni més, ni menys,

que una aprovació del Pla de Zapatero, amb alguns retocs insubstancials. La Tisorada catalana va sortir endavant amb els vots de la presumpta esquerra present en el Parlament autonòmic, mentre que la dreta es va oposar en bloc a la proposta. PSC, ERC i ICV-EUiA van unir els seus vots per tirar endavant el pla d'ajust que aprovava els retalls socials contra treballadors i treballadores.

Mentre a l'hemicicle es debatia el decret, fora, a les portes del Parlament, uns 200 manifestants protestaven contra la tisorada catalana llançant consignes contra el pla d'austeritat i increpant els consellers que entraven o sortien de l'edifici. ERC i ICV-EUiA es van tornar a posicionar en

contra dels interessos de les classes treballadores de Catalunya.

El decret també inclou l'increment en un punt de l'impost de transmissions patrimonials -passa del 7 al 8%-, el d'actes jurídics documentals -de l'1 al 2%- i també augmenta en un punt el tipus impositiu que grava als vehicles contaminants. Un rentat de cara en tota regla que no aconsegueix tancar l'atac als treballadors públics aprovat pel Parlament català amb el suport de dos grups que falsament i ficticiament van votar en contra del Pla de Zapatero en el Congrés. Queda clar que van votar en contra únicament perquè l'aprovació de l'esmentat Pla en el Congrés no depenia dels seus vots. Quan són els seus vots els que han

d'inclinar la balança cap a un costat o l'altre, la situació canvia. L'esquerra entenguista, com sempre, legitimant el govern neoliberal de Zapatero i les seves mesures contra les classes treballadores. Tot un exemple de coherència ideològica.

Antoni Castells, conseller d'Economia del govern català, va sortir al pas de les crítiques dels sindicats en assegurar que ara als funcionaris els toca donar exemple, i afegint que els retalls en els concerts de l'educació i la sanitat són "impecables". El titular d'Economia assegurava que les rebaixes salarials a aquests col·lectius, que en alguns casos disposen dels seus propis convenis, s'emparen en "tots els fonaments jurídics".

Això, i no una altra cosa, és el que van aprovar ERC i ICV-EUiA en el parlament de Catalunya, és a dir, una crida perquè els funcionaris "donin exemple" acceptant que se li baixin els sous sense queixar-se, mentre els culpables de la situació actual continuen impunes. Amb una petita pujada d'impostos a les rendes altes, no canvia en res la situació. Andalusia i Extremadura també ho han fet, i allà ha estat el propi PSOE, sense cap ajuda ni pressió externa, qui ha aprovat les mesures. Queda clar el paper de comparsa que tant ERC com ICV-EUiA han jugat i juguen abans les polítiques neoliberals de Zapatero, ara legitimades a través del Parlament de Catalunya.

L'atur creix, la banca guanya

Higinia Roig
Setmanari Directa

L'atur afecta a Catalunya al voltant de 650.000 persones mentre la banca segueix mantenint uns taxes de beneficis desorbitades. Fets, no paraules: el 2010 continua sent l'any de la crisi. Si més no, per la majoria social catalana. L'inici del 2010 ja va situar Catalunya en rècords històrics de destrucció d'ocupació i la convertien en el territori –només superat per Andalusia– on va créixer més l'atur. El 2010 va començar amb unes 647.000 persones a l'atur, 265.600 de les quals eren dones, i amb un atur juvenil que frega el 40% en la franja de població compresa entre els 16 i els 24 anys. En total, més 1.200.000 aturats i aturades als Països Catalans, comptant les 112.000 persones aturades registrades a les Illes i les prop de 450.000 del País Valencià.

Ja veniem d'un any 2009 en que els expedients de regulació d'ocupació a Catalunya es van quintuplicar fins arribar als 4.000 ERO i afectar 120.000 persones treballadores. I mentrestant, entitats de marcat caràcter neoliberal –des d'ESADE fins a organismes internacionals com l'FMI– advertien que el 2010 no serà pas l'any de la recuperació. Per tercer any consecutiu, doncs, l'atur es dispara, mentre els índex de temporalitat i precarietat de la població assalariada se situen al 20% i superen el 85% en la nova contractació registrada. On més colpeja la precarietat, però, és dins els sectors juvenils, on la precarietat laboral ja supera el 45%.

Des de la perspectiva de la distribució de la renda i l'estructura salarial, amb una pèrdua de poder adquisitiu constant, cal recordar que el 56,3% de la classe treballadora catalana cobra menys de 1.100 euros mensuals: un total de 1.500.000 catalans i catalanes perceben un salari anual brut inferior a 13.400 euros, quan la mitjana se situa en els 2.097 euros. Tot plegat, el mateix any que s'han tornat a pujar i encarir –per sobre de l'IPC i sense cap millora en el servei– les tarifes de serveis bàsics com la llum (2,64%), el gas butà (3,6%) o, particularment, el transport públic. I també l'any que l'augment de la fiscalitat directa i indirecta, via augment de l'IRPF des del gener i a través de la pujada de l'IVA, minvarà més el poder adquisitiu.

Les mateixes desigualtats, més exclusió

Les dades sobre l'impacte de la crisi també es reflecteixen en la consolidació dels índexs de pobresa que fa anys que afecten més d'1.300.000 persones a Catalunya, el 18% de la població total. Segons les dades de l'Obra Social de Caixa Catalunya, 240.000 menors d'entre zero i setze anys viuen en situació de pobresa en graus elevats de severitat a Catalunya, en un context on apareixen nous escenaris

d'empobriment i marginació social: llars monoparentals, gent gran, joves precaris, migrants abocats a l'atur o els rostres feminitzats de la pobresa. Aquests escenaris, però, no són pas fruit de l'actual crisi, ja que es tracta d'una desigualtat cronificada fa dècades: l'actual col·lapse econòmic només aguditzarà una densa exclusió social de llarg abast, que dura des de fa dècades i que cada cop és més polifacètica.

Perquè ni tan sols durant el darrer cicle llarg d'expansió econòmica, previ a la crisi, els poders públics van atrevir-se a reduir i combatre l'exclusió. Aquestes són les dades contundents que es desprenen del darrer informe sobre exclusió i desenvolupament social de la Fundació Foessa, que assenyala que la taxa de pobresa ja era massa elevada abans de la crisi i que, ara, augmentarà. També hi destaquen la llunyania de l'Estat espanyol respecte les polítiques socials de la UE i l'esquerra oberta pel miratge del miracle espanyol: la tupinada generada de la fal·lera constructora sustentada en el tsunami immobiliari només va enriquir uns pocs, que van saber provocar que el 46% de la renda familiar anés destinat a l'habitatge.

Sense papers, sense sostre i sense llibertat

Qui més pateix les conseqüències directes i indirectes d'una crisi que exclou i precaritzava son, un cop més, els sectors més vulnerables: fonamentalment, persones immigrants, dones i joves. Respecte a la població novvinguda, cal assenyalar que va experimentar un creixement de l'atur del 93,8% només durant el 2008. A aquests indicadors socials, cal afegir-hi l'augment de la població presa –que ja supera les 10.000 persones– i les 8.000 persones sense sostre que sobreviuen a Catalunya, segons les dades recollides als informes del Síndic de Greuges (1.878 de les quals ho

fan a Barcelona, segons l'informe Qui dorm al carrer de la Fundació Un Sol Món). Respecte als ciutadans de segona, mà d'obra barata i desproveïda de qualsevol dret social, les darreres estimacions xifren en 240.000 les persones migrants sense papers. En aquest àmbit dels nous sobreexplotats invisibles, cal destacar que, a Catalunya, l'economia submergida –tant en frau fiscal com en frau a la Seguretat Social– ja es xifra en 39.000 milions d'euros, ben bé un 19% del diner negre que es mou a tot l'Estat espanyol. Economia submergida encapçalada per la província de Barcelona amb una estimació de 29.000 milions defraudats i on el principal focus d'evasió es detecta en la compravenda d'immobles.

Un any més, beneficis bancaris

Per contra, a l'altre pes de la balança d'un desequilibri social creixent, trobem els que mai no hi perden. Segons les dades de l'Associació Espanyola de Banca (AEB) fetes públiques el desembre de 2009, els guanys de la banca espanyola durant el 2009 ascendien a 18.000 milions d'euros, descomptant les nombroses partides per provisions assignades durant l'exercici. Només el Banc Santander d'Emilio Botín, durant els nou primers mesos, s'havia apuntat 6.470 milions d'euros de guanys. En el mateix període, La Caixa ja acumulava beneficis per valor de 1.410 milions d'euros. Durant el 2008, la banca tampoc no havia deixat de perdre res: només els cinc primers grans bancs (Santander, BBVA, Caja Madrid, La Caixa i Banco Popular) van registrar uns guanys consolidats de 17.500 milions, que es van traduir ens uns guanys de dos milions d'euros durant el 2008. Un càlcul de benefici que es va tornar a igualar el 2009, en què la banca espanyola va embutxacar-se dos milions d'euros per hora. Aquestes dades del lucre bancari con-

trasten de manera dràstica amb les 120.000 execucions hipotecàries, que acabaran en desnonament, signades durant l'any 2009. La previsió del Consell General del Poder Judicial pel 2010 no és pas millor i se'n xifren 180.000. En total, durant el període 2008-2010, a tot l'Estat, es rubricaran 350.000 execucions hipotecàries que seguiran engreixant els guanys bancaris mentre, només a Catalunya, hi ha 452.921 habitatges buits. El miracle econòmic espanyol sempre va ser això i continua essent així: socialitzar pèrdues, privatitzar beneficis. Una bona prova d'això és la dada que les grans fortunes tampoc no hi han perdut res. Durant el 2009, les grans fortunes espanyoles van atresorar 6.800 milions més que durant l'any 2008 i van elevar el seu patrimoni un 27% després de la pujada en borsa registrada el mes de març. Amancio Ortega (de l'imperi Inditex), les germanes Koplowitz o Emilio Botín és compten entre els que han continuat guanyant desorbitadament.

Tanmateix, en plena època de crisi, les previsions per les grans empreses espanyoles no són pas negatives. De les principals empreses que cotitzen a l'Ibex 35, deu van augmentar el benefici entre un 10% i un 40%. D'entre elles, destaquen Telefónica (7.776 milions de benefici l'any 2009, un 2,4% més que el 2008) o Repsol (1.559 milions durant el mateix període). Ara per ara, aquesta és la cartografia social de la crisi i la radiografia de la desigualtat al país del tripartit. Pressió patronal per l'enèsima reforma laboral; polítiques socialistes per allargar la jubilació fins als 67 anys i banquers que sempre guanyen i mai perden. Fet i fet, en la cloenda d'aquest darrer Fòrum Social Català i davant la imposició dels patrons neoliberals, una activista feminista de Dones x Dones ho anunciava i ho reblava: "Clar que es poden fer polítiques públiques d'esquerres... el problema és que no es fan... que fa molt i massa que no es fan".

LA MIRADA INDISCRETA

Un curs més, continuen les retallades a l'educació pública

Emili Cortavitarte

La situació de l'ensenyament públic a Catalunya és tant paradoxal com la resta de serveis públics i de mesures socials (dependència, atur, exclusió, immigració...) Tots els discursos oficials d'experts i polítics posen l'accent en l'educació i la formació reglada i permanent de les persones com a elements claus de la riquesa i la potencialitat d'un país i, més encara en una situació de crisi com l'actual.

Però aquests discursos oficials són teòrics i retòrics i estan profundament mediatitzats per la permanent i cada vegada més ofensiva i agressiva privatització de l'educació (seguint els dictats de l'Organització Mundial del Comerç i de la Unió Europea) i per la seva supeditació al sistema productiu capitalista i als seus interessos i vaivens estructurals.

Aquestes mediatitzacions expliquen, que no justifiquen, que el curs 2010-2011: moltes persones, encara que vulguin, no accediran als centres de formació d'adults; molts joves no podran fer batxillerat a l'institut del seu barri o localitat; altres no tindran desdoblaments en les classes pràctiques de formació professional i/o no podran fer determinades especialitats d'FP, si no és pagant en una privada; i molts nens i nenes, amb dificultats físiques o necessitats educatives especials, no podran comptar amb el professorat i els especialistes adient per a la seva integració i la consecució d'una educació inclusiva... perquè l'administració catalana, suposadament progressista i d'esquerres, ho considera massa car i innecessari. Especialment si de classes populars i d'educació pública se tracta.

Per contra, cada vegada s'introdueixen més mecanismes de gestió privada en el sector públic (direccions plenipotenciàries, jerarquització del professorat, complements de productivitat, hores extres, manca de capacitat de decisió de pares i mares i de la comunitat educativa...), se concerten més centres privats i més ensenyaments i es deixa en mans exclusives d'empreses privades bona part de la formació professional.

No obstant, per mantenir el discurs populista i demagògic els alumnes dels ensenyaments obligatoris començaran el curs una setmana abans (encara que els seus pares els hauran de trobar acomodament en les vacances blanques del febrer), més alumnes tindran accés a ordinadors personals (més cars que a la resta de l'Estat, amb softwares i continguts controlats per empreses privades) i se continuaran maquillant les xifres d'inversions reals en educació pública.

La banca queda impune de la crisi mentre el frau fiscal llinda els 100.000 milions

David Fernández
Setmanari Directa

Es guanyats bancaris de 2009 van ser de 18.000 milions i els contractes en armament de 29.994. Mentrestant, sota les ordres del FMI, el govern de Zapatero activava un ajustament estructural de 15.000 milions d'euros.

Síntesi neoliberal simplificada: tres trucades –de Barack Obama, d'Angela Merkel i dels mandataris xinesos– a ZP i, l'endemà, s'anunciava la pitjor retallada social des de finals de la dictadura contra el dèbil i prim estat del benestar, amb nou mesures de tall neoliberal que afecten els salaris del funcionari públic, les pensions contributives, les polítiques socials i les inversions estatals.

De seguida, un cop anunciat el pla d'austeritat, pujava la borsa, cofoia. Però el divendres, de cop, tornava a baixar perquè, als mercats, les mesures antisocials anunciades per l'executiu socialista encara no els semblaven prou. Senyal i símbol que en volen més i que la reforma laboral, la privatització de les pensions –contra un sistema públic de seguretat social que va tancar el 2009 amb superàvit–, el desmantellament dels serveis públics o el copagament sanitari són les properes amenaces. El número 1 de la CEOE no es va cansar d'afirmar que la reforma laboral era urgent i s'havia de produir el mes de maig (finalment va arribar un mes després) i que les institucions autonòmiques s'han d'estreñer el cinturó. El que ho exigeix fa el contrari del

que proclama, ja que Díaz Ferran és el mateix empresari que està implicat en el frau d'Air Comet, és propietari de Seguros Mercurio –intervinguda pel Ministeri d'Economia– i és el dirigent empresarial que, quan va esclatar la crisi, va anunciar que calia “suspènere l'economia de mercat un temps” mentre l'intervencionisme públic corria a rescatar la banca.

En qualsevol dels casos de la llei de l'embut, el paquet de mesures imposades a través del decretazo tenen l'objectiu formal de reduir el dèficit públic 15.000 milions d'euros anuals fins el 2013. 50.000 milions d'estalvi en tres exercicis que es podrien haver cercat clarament a d'altres partides públiques, altres àmbits econòmics i altres esferes financeres. Perquè la fal·làcia dita en seu parlamentària el 14 de maig passat era que el pla d'ajustament comporta una responsabilitat social que implica tothom quan només afecta les persones treballadores, les jubilades i els sectors socials més vulnerables. Ni la banca ni el capital financer ni les empreses privades ni altres àmbits de l'esfera pública no han resultat afectats.

Frau fiscal

Per començar, només la lluita eficaç contra el frau fiscal empresarial aportaria 100.000 milions d'euros anuals a les arques públiques. Segons el darrer informe de l'Associació de Sotinspectors de Tributs, “un 23% del PIB –un 10% sobre la mitjana europea– no paga impostos” i les pèrdues ocasionades pel frau es quantifiquen en “100.000 milions anuals”. Cal as-

senyalar que l'economia submergida, actualment, mou 111 milions d'euros en bitllets de 500, un 30% del total emès a la UE i el 64% del valor total del diner en efectiu en mans de la població. La xifra s'ha multiplicat per set des de 2002, any de l'entrada de l'euro. En retrospectiva, segons el mateix informe i d'acord amb la Llei General Tributària, que estableix un període de prescripció de quatre anys, es podrien recuperar “uns 280.000 milions d'euros dels exercicis anteriors”, uns diners que podrien alleugerir considerablement el deute espanyol i multiplicar per 20 la quantitat fixada com a fita per Zapatero.

Despesa militar, despesa antisocial

Una altra partida sobre la qual no s'ha anunciat la més mínima retallada és la despesa militar espanyola, amb un pressupost anual de 18.609 milions d'euros, destinats a un exèrcit que, l'any vinent, arribarà als 81.000 efectius. Només en inversions militars previstes pel 2009 es destinen 3.233 milions d'euros. Les dades recollides a l'informe La despesa militar espanyola per l'any 2009, elaborat per Pere Ortega per al Centre d'Estudis per la Pau JM Delàs, constaten que l'I+D militar va implicar una despesa d'1.462,33 milions i que els contractes vigents durant l'any 2009 per dotar-se d'armament militar ascendien a 29.994 milions d'euros, el doble del que es pretén retallar. Des de 1997, la investigació militar ja ens ha costat 17.426 milions d'euros, amb la circumstància que moltes de les inversions eren

prèstecs a la indústria militar, és a dir, amb un interès zero i reemborsables al Ministeri d'Indústria en un termini de 20 anys.

En el mateix àmbit de la despesa bel·licista, cal destacar que no fer la guerra a Somàlia, el Líban o l'Afganistan estalviaria 750 milions d'euros durant el 2009. Des de 1991, les operacions a l'exterior han suposat una despesa de 4.979 milions d'euros i la intervenció militar espanyola a l'Afganistan des de 2002 ha tingut uns costos de 2.217 euros, incloent la previsió de 600 milions pel 2010. Cal recordar que la participació il·legal a la guerra i l'ocupació de l'Iraq va costar 260 milions d'euros segons dades oficials.

Banca privada: qui la fa la paga?

En un reforçament de les mateixes polítiques que van provocar el problema i de premiar qui va provocar la crisi, la banca privada també ha sortit indemne del pla d'ajustament estructural, tot i que durant el 2009 va obtenir uns beneficis nets consolidats de 14.943 milions d'euros, ben bé la mateixa quantitat que pretén retallar el govern de Zapatero. Tot plegat, descomptant els 24.000 milions en provisions de què s'ha dotat per afrontar l'any 2010. I més encara, perquè els pressupostos de 2009 incorporen una partida de 6.750 milions d'euros pel Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB), en el marc del rescat públic dels degavells privats anunciats per Zapatero ara fa dos anys.

Però frau fiscal, despesa militar i

beneficis de la banca privada no són pas els únics àmbits on podem trobar despeses suprimibles o ingressos addicionals que evitin el deteriorament de les condicions de vida i de treball de la majoria de la població. El primer trimestre de 2010, les empreses que cotitzen a l'IBEX 35 han obtingut quasi 12.000 milions d'euros.

Per la seva banda, Telefónica va obtenir uns beneficis nets atribuïbles de 7.786 milions d'euros durant el 2009. A més, hi ha altres ingressos que es podrien recuperar si, per exemple, es gravessin fiscalment els premis de la loteria estatal (una recaptació anual de 1.165 milions d'euros), s'apostés pel software lliure a les administracions (cada any es paguen 1.500 milions d'euros en drets de propietat) o s'eliminés –com seria propi d'un estat laic– la casella d'assignacions a l'Església catòlica a la declaració de l'IRPF (250 milions), més enllà dels 6.000 milions de subvenció que rep anualment la confessió catòlica.

Seguint els dictats del capitalisme internacional

Fet i fet, un programa econòmic aliè al programa i les promeses electorals, dictat des dels centres de poder internacional i orientat a empobrir la majoria social per acontentar els mercats, en una línia de demolició de drets socials que prossegueix i aprofundeix la destrucció –ja iniciada– d'un raquític estat de benestar. Una disjuntiva que americanitza la política econòmica, augmenta els graus de dependència econòmica, retarda la recuperació i allargarà i agreujarà els impactes de la crisi sobre l'estructura social i el teixit productiu, cosa que aprofundirà l'esclatxa de les desigualtats socials, amb cinc milions de persones aturades i nou milions de pobres a l'Estat espanyol.

En tot cas, a l'era de les noves tecnologies, un simple SMS ho pot clarificar tot. Com el que va rebre el president Rodríguez Zapatero just després de la seva intervenció, durant la qual va anunciar l'escomesa neoliberal. El remitent era el mateix David Taguas, exresponsable de l'Oficina Econòmica de la Moncloa i, avui, responsable del gremi constructor que ens ha dut a la crisi. Aquestes van ser les paraules del constructor a Zapatero: “Bravo president! Felicitat per la teva intervenció i per impulsar mesures que són imprescindibles. Una abraçada molt forta, David”.

Mentre el tsunami especulador del totxo felicitava el president, només la vaga general apareix com a únic mecanisme per aturar un cop d'estat econòmic fet a llum dels taquígrafs de les Corts espanyoles.

Més que brots verds, herbes de mal pair

Llorenç Buades Castell

És de coneixement universal que el capitalisme necessita la desocupació i una forta demanda de treball per tal de fer que els salaris baixin i que es puguin imposar aquelles condicions que els empresaris consideren necessàries per a incrementar els seus guanys. Les xifres d'atur oficial que ens mostren les estadístiques mai no són les reals ni a Europa ni als Estats Units, ni al Congo, però si ens suggereixen l'evolució de la situació. Probablement el millor sistema per sospesar l'activitat laboral serien les hores treballades, perquè sabem que les economies europees que ofereixen registres d'atur per davall del 10%, en realitat amaguen l'atur en el pas de l'activitat total a l'activitat parcial com es fa als Països Baixos, Dinamarca o Alemanya. Però es treballen més hores que les que es declaren oficialment i fins i tot aquests registres serien dubtosos.

La temptació d'emascarar les situacions reals de crisi i anunciar les seves remuntades a Europa es manifesta de manera ben clara a les Balears, una economia fonamentada en l'expansió de la construcció i l'activitat turística. Pel que fa a la construcció, ha sobreviscut gràcies als efectes de les inversions públiques, concretades en l'obra civil i en les edificacions licitades pel sector públic durant l'any 2009, perquè la inversió privada només ha repuntat molt limitadament en l'obra residencial i ha caigut un 40% pel que fa als habitatges de protecció oficial. La caiguda de la construcció ha tingut un efecte d'arrossegament sobre altres sectors, com el financer, els transports, una part del teixit industrial i els serveis a les empreses i no ha tocat fons perquè les polítiques contra el deute faran que l'aportació del sector públic sigui menor. El deute de la Comunitat Balear (13,5% en el primer trimestre) només és superat per la Valenciana (15,1%) i està un 4,5% per sobre l'estatal, i la contracció de la despesa pública no ajudarà a remuntar la situació d'atur en aquest sector.

Pel que fa al turisme es conjuguen tots els efectes que la crisi europea fa recaure sobre una economia fonamentada en el lleure: l'arribada de turistes és menor i fins i tot en el mes de juliol es donen registres d'ocupació hotelera del 70% quan les xifres de juliol i agost són habitualment del 100% o d'overbooking, de manera que molts empresaris han imposat les vacances en ple estiu al personal quan habitualment es pagaven a fi de contracte. Les estades per turistes cauen als 4 dies de mitja i la despesa per turista és molt menor, al temps que els operadors han exigint habitualment el "tot inclòs" rebutjat pels comerciants insulars. Així que les mesures d'ajust que proposen els empresaris a les Illes es tornen en

efecte boomerang quan s'imposen als països emissors o en el propi Regne d'Espanya, perquè també la caiguda del turisme provinent de la Península és menor.

El capitalisme necessita la desocupació a la vegada que necessita el treball humà per a la realització dels seus beneficis. Necessita que la gent sigui productora i consumidora a la vegada. El capitalista individualment considerat necessita que la gent obrera que el serveix directament, sigui assalariada o autònoma, cobri el menys possible, a la vegada que necessita que la gent treballadora al servei dels altres capitalistes tenguin poder adquisitiu suficient per tal de poder comprar els productes que posa en el mercat. Aquest caràcter contradictori de les necessitats del capital s'expressa en tota la seva cruïlla en el sector hotelier, que en conjunt no aconsegueix sobreviure més enllà dels mesos d'activitat estival, perquè en la primavera necessiten una ocupació hotelera del 50% al menys per compensar l'obertura. Una evidència: els turistes també tenen menys doblers perquè governs i patrons els imposen mesures d'ajust. Des de fa alguns anys la patronal hotelera té com aspiració l'enderrocament d'hotels a càrrec de la despesa pública o bé la reconversió en apartaments a vendre. La regeneració de la Platja de Palma, malmesa per l'explotació massiva, amb l'esponjament i la reivindicació hotelera de propostes de lleure insostenibles ecològicament queda en mans de la senyora Nàje-

ra, militant del PSOE que contribuï decisivament en la seva etapa de govern municipal a Calvià a la política especulativa de degradació costanera denunciada cada any per Greenpeace i que pretén reconvertir Can Pastilla i S'Arenal en una platja similar al Trenc, salvada fins ara de les urpes de la cobdícia empresarial gràcies a les mobilitzacions ecologistes. El projecte Nàjera va en la perspectiva de la despesa a Dubai i la situació actual no està per a projectes faraònics, però no és casual que la despesa pública, sempre atacada per la patronal quan es tracta de satisfer necessitats humanes, no ho sigui quan es fa amb objectius impresentables al servei dels patrons o del polític de dreta que es beneficien sense escrúpols dels doblers públics com es demostra en el cas Inestur.

L'economia balear viu una crisi que encara no ha tocat fons. No es veuen brots verds a Balears i si moltes herbes de mal pair, en forma de desocupació crònica, més precarietat laboral, els retalls coneguts a la resta de l'Estat en els salaris directes i indirectes, sigui en cotitzacions, despeses per acomiadaments, imposició d'un IVA més elevat, increment de les càrregues impositives dependents dels governs municipals i autònoms per tal d'incrementar la recaptació, com són aquest estiu els càrrecs per aparcament a les platges. L'esquerra institucional no combat la crisi, ni demana que la paguin els rics. S'adapta als plans de Zapatero i de manera absurda en el Consell de Mallor-

ca aprova els retalls al funcionari amb el vot en contra del PP i ERC. Comparteix el criteri de la disminució de cotitzacions per als empresaris de manera que animats pel govern Zapatero en les mesures de retall salarial imposats a la funció pública, l'objectiu patronal es centra ara en sotraure el màxim a la gent treballadora els 541,2 euros de mitja que es satisfan mensualment en cotitzacions a Balears i que lamentablement bona part de la classe treballadora no considera com salari: un fet que aferma l'escomesa dels empresaris.

Les coses no pinten gens bé cap al proper hivern perquè no hi ha perspectives de solució en el marc de les polítiques institucionals actuals per a desfer-se de l'atur crònic, quan la demanda de feina s'incrementa perquè milers d'escolars han acabat la vida estudiantil i la precarietat de les condicions laborals familiars fa que moltes dones retirades durant anys a les tasques de la llar es vegin obligades a cercar feina remunerada per a sostenir les famílies.

Sortir de l'atur, per a totes les forces polítiques de les Illes Balears passa per el pensament únic del retorn al creixement econòmic, un creixement que, sense cap base científica contrastada, exigeix segons els polítics actuals superar un creixement del 2% situable en perspectiva devers l'any 2014. Però aquest mite és el que val per als economistes del règim, els mateixos que no preveuen la possibilitat de la crisi. És un mite, perquè entrar en una fase de creixement exi-

geix una millora de la productivitat. Tota millora de la productivitat condueix a fer més eficient el treball, a fer possible que amb menys esforç i menys mà d'obra s'obtinguin més i millors productes. En definitiva, el creixement va associat a la reducció del treball necessari. Lamentablement els economistes lliberals tenen poc de científics, perquè els registres de les sèries històriques comparatives de creixement i ocupació no associen una major ocupació al creixement, sinó a la reducció del temps de treball, a la reducció de la jornada laboral, tema que des de sempre és tabú per als economistes lliberals, per a l'empresariat i a per a "l'esquerra" conversa al liberalisme.

Precisament allò que ens demostren les sèries històriques és que països com el del costat, França, tot i que el govern no acabà de satisfer amb la forma exigida pels treballadors la llei de les 35 hores, tengué els majors registres d'ocupació durant la seva aplicació. Així i tot, la dogmàtica científica de la patronal és tossuda com ho va ser en la crisi del 1929 quan tampoc volgueren la reducció de la jornada laboral, fins que s'imposà la necessitat. Però el major problema és precisament fer canviar de xip una esquerra institucional i associativa, reduïda a l'assistencialisme lliberal o conservador, incorporada al tercer sector seguint fil i randa, els cànons institucionals nord-americans que necessiten consolidar l'esquarterament social lluny de dinàmiques de caràcter progressiu i anticapitalistes.

La Llei de Caixes, contra els interessos de la ciutadania

Pep Juàrez, Secretari d'Acció Sindical de FESIBAC-CGT

El passat 21 de juliol, el parlament espanyol va aprovar la Llei de Caixes d'Estalvi, amb els vots favorables de PSOE, PP, CC i UPN. Aquesta Llei va partir de l'acord entre Zapatero i Rajoy, en la seva reunió del 5 de maig. Una vegada més es demostra que, més enllà de la brossa política i la crispació, ambdós mandataris i els seus partits comparteixen les mateixes receptes del sistema capitalista, ja que s'han posat d'acord per a modificar el règim jurídic de les Caixes d'Estalvi, obrint la veda a la privatització d'aquestes entitats, aspiració llargament anhelada pel món financer i la banca privada.

Amb l'entrada al capital privat, que podrà ocupar fins a un 50% de cada entitat mitjançant l'adquisició de les anomenades "quotes participatives", es desnaturalitzen les fins socials que, almenys sobre el paper, han tingut fins a ara les Caixes d'Estalvi. La presumpta "despolitització" de les mateixes, publicitada com un dels "efectes positius" d'aquesta Llei (reducció fins a un 40% de presència institucional en els òrgans de govern, del 50% que tenia fins a ara), sembla que també té parany. Es disminueix la presència de les administracions públiques i es dona cabuda als banquers, amb el que resulta pitjor el remei que

la malaltia.

Clar que, per a fer atractiu el pastís a la iniciativa privada, les Caixes han de ser "fortes" i "rendibles", segons els criteris del capital. Responent a aquest desig, tant des de la Unió Europea com des del Banc d'Espanya, s'ha forçat darrerament un procés de fusions i absorcions, anomenades "fredes" i SIPs (Sistemes Institucionals de Protecció, que funcionaran com qualsevol banc privat), però que suposen, entre altres conseqüències no desitjades, el desarrelament de moltes caixes dels seus entorns socials i territorials, i la desaparició d'unes altres, amb la consegüent pèrdua de milers de llocs de treball pel tancament d'oficines, duplicades o no. La nova Reforma Laboral afavorirà, sens dubte, el procés d'aquesta espècie de "neteja ètnica" d'empleats sobrants. Les facilitats generosament ampliadades als empresaris, amb aquesta reforma, per a aplicar acomiadaments massius i barats, eufemísticament anomenats "acomiadaments objectius" i "Expedients de Regulació d'Ocupació" (EROs), les indemnitzacions dels quals es pagaran en part amb doblers públics (8 dies per any treballat, a càrrec del FOGASA, Fons de Garantia Salarial) dibuixen un front ombrívol, per a molts treballadors que creien tenir un lloc de treball digne i segur. Fins i tot s'han detectat en el sector ofertes de desvinculació que inclouen el segur d'atur com part del tracte, mitjançant la formalitza-

ció d'acomiadaments fraudulents. La unitat sindical resulta, doncs, més necessària que mai, per a plantar cara a la reforma laboral i conservar els llocs de treball. Una raó molt de pes, per a sumar el sector d'Estalvi a la Vaga General de Setembre.

Els 7 processos d'integració de Caixes d'Estalvi amb ajudes del FROB (Fons de Reestructuració Ordenada Bancària) sumen 10.189 milions d'euros, segons el següent quadre, extret de l'Informe de Situació del Banc d'Espanya, a 29/06/10, sobre la reestructuració de les Caixes d'Estalvi:

Si a això afegim els 800 milions dedicats al sanejament de CajaSur (que disposa d'altres 1500 addicionals, no utilitzats fins ara), i els 3.775 milions destinats pel fons de Garantia de Dipòsits per a tancar el forat de Caja Castilla la Mancha, el muntant de diners públics dedicats a la reconversió i sanejament del sector de Caixes d'Estalvi, en perspectives de privatització, arriba a 16.264 milions d'euros. És a dir, no bastarien els 15.000 milions del Pla d'Ajustament imposat pel govern amb la complicitat parlamentària, i extrets de la retallada de la inversió pública i de la despesa social, a força dels sacrificis de pensionistes, funcionaris, aturats i persones depenents.

Contràriament al que diu la propaganda oficial, la Llei de Caixes i la reconversió del sector poc o gens tenen a veure amb una suposada sortida

de la crisi, que assota severament a la majoria dels treballadors, i als sectors socials més desprotegits. Per contra, és de témer que suposi una volta de rosca més en el règim de bancocràcia imperant, ja que suposa més poder per a la banca privada i l'especulació capitalista que, no ho oblidem, és l'autèntica causa de la crisi. Resulta absolutament escandalós que, mentre se'ls posa a disposició tan magnífiques ajudes amb diners públics, els banquers responguin amb el tancament del crèdit cap a les economies familiars i les petites i mitjanes empreses, provocant la caiguda de milers d'elles, amb el consegüent desmantellament de l'economia productiva, augment de l'atur, pèrdua de drets

socials i empobriment general.

És necessari, per tant, acabar amb el monopoli privat del control de les finances. Cal promoure el debat ciutadà sobre la necessitat inajornable de l'establiment d'uns serveis financers de caràcter públic, al servei dels treballadors, la ciutadania i l'economia productiva. La vida i els drets bàsics de les persones no poden romandre condicionats i a la mercè de l'especulació de les cúpules financeres. El crèdit ha de fluir en condicions justes, i preferentment per a satisfer els drets i el benestar de tots els ciutadans, especialment dels sectors més indefensos. I això només ho pot dur a terme una banca pública i social, controlada democràticament.

Breus sindicals

Contra la privatització de la conservació de la jardineria del barri de la Sagrera

Contra la privatització de la conservació de la jardineria del barri de la Sagrera a través d'empreses d'integració de persones discapacitades, CGT i la resta de sindicats presents al comitè d'empresa de Parcs i Jardins de Barcelona reclamen que es convoquin les necessàries ofertes públiques d'ocupació amb la reserva de places que calgui per a persones discapacitades, amb adaptació de les proves d'accés i programes de formació específics per a aquest col·lectiu, a més de reserva de places en promoció interna, tutela i seguiment del col·lectiu per part de l'Institut Municipal de Persones amb Discapacitat.

Declaren nul l'acomiadament de Diego Moyà

Finalment, el jutjat social de Palma, en base a la provada vulneració del dret fonamental a la llibertat sindical que va suposar l'acomiadament de Diego Moyà en ple procés d'eleccions sindicals, va decretar l'acomiadament nul. El nostre company, que era el cap

de la llista sindical de la CGT, haurà de ser readmès en l'empresa de gelats Kalise Menorquina i cobrar els salaris deixats de percebre des de la data del cessament fins a quan la readmissió tingui lloc. Des de CGT Balears, que ha portat a terme una intensa campanya de suport, es feliciten per la sentència, perquè la seva lluita, els esforços i els mals moments que ha hagut de suportar, al final han tingut justa recompensa.

Noves mobilitzacions dels treballadors d'estacions d'Adif

CGT va convocar noves mobilitzacions per als dies 16 i 30 de juliol i 15 d'agost. La nostra principal meta és equiparar a tots els treballadors d'estacions a la resta de l'empresa, tant en les seves condicions laborals com salarials, o almenys compensar l'esforç que suposa un treball com el qual venen realitzant i que fins ara no està recompensat en absolut.

Primera sentència favorable per a un afectat per amiant a Honeywell

El Jutjat social número 24 de Barce-

lona ha condemnat a l'empresa Honeywell Friccions Espanya SA del Prat, a indemnitzar a un treballador amb 153.369,87 euros després de contreure un càncer de pulmó per la seva exposició laboral a l'amiant, amb el qual fabricava pastilles de fre.

L'empresa es dedica a la fabricació de pastilles de fre amb amiant i el treballador va emmalaltir l'any 2005, data en la qual se li va concedir l'incapacitat permanent absoluta, al presentar un adenocarcinoma broncopulmonar en lòbul superior dret i lòbul inferior dret, en progressió. A més, resol que el lloc de treball no reunia les condicions necessàries de prevenció, que no es van prendre les precaucions necessàries i que les màquines amb les quals es treballava superaven el límit d'exposició legal.

Aturades i mobilitzacions als Ferrocarrils de la Generalitat

La valoració de la primera etapa de les mobilitzacions dels treballadors de FGC, en la seva lluita contra la vulneració del conveni col·lectiu i la retallada salarial que comporta l'aplicació del Decret Llei 3/2010 de 29 de maig, és positiva, arribant a xifres de participació esperançadores

tot i els serveis mínims abusius. Amb les aturades del 29 i 30 de juny volien mostrar la seva indignació davant de la vulneració del conveni col·lectiu, ja que anul·la tot allò aconseguit amb la negociació col·lectiva durant els darrers anys, així com el greuge comparatiu que s'ha produït ja que son l'única empresa de transport públic dintre de l'Autoritat Metropolitana del Transport afectada per la retallada de sous. Durant el mes de juliol es van convocar una manifestació el dia 5 a Barcelona, concentracions a Sant Boi i Sant Cugat, i una botifarrada coincidint amb el Consell d'Administració de FGC. Per als dies 2, 7 i 14 de setembre es van convocar noves jornades d'aturades

CGT desconvoca les vagues a Renfe-Operadora

L'acord sobre un calendari de reunions al que es va arribar amb l'empresa, van portar a que CGT desconvocés la vaga dels dies 30 i 31 de juliol i 1 d'agost contra les pretensions de Govern, concretades en l'acord del Consell de Ministres del 2 de juliol, en el qual s'aprova el desmantellament de Renfe. CGT sempre ha advocat pel ferrocarril i el seu futur i valora positivament la creació d'una

taula específica perquè la Direcció de l'empresa porti la informació necessària sobre la situació actual de l'empresa i els plans de futur que garanteixin les condicions laborals dels treballadors i garantir l'ocupació.

Es va elaborar un calendari de reunions que començava el 29 de juliol on Renfe es comprometia a compartir la informació i debatre tots els aspectes que afectin a la viabilitat i sostenibilitat de l'empresa. CGT, es reserva desvincular-se en qualsevol moment si durant el període fixat de reunions, observéssim que no hi ha cap contingut real de negociació o bé no existís per part de Renfe un compromís amb els treballadors abans del 30 d'octubre.

CGT seguirà treballant perquè l'empresa es comprometí a garantir l'ocupació; establir plans de viabilitat de l'empresa mitjançant un pla estratègic de futur amb participació de la representació dels treballadors; garantia de futur mitjançant un contracte-programa Renfe-Estat per a l'explotació del transport de Viatgers i Mercaderies i un contracte-programa Renfe-Generalitat per a l'explotació del transport de rodalies de Barcelona; compromís que no es vendran actius, tant de Mercaderies com de Tallers, no se suprimiran serveis i ni es tancaran línies ferroviàries, no hi haurà gestió privada de serveis i línies o cessions de les mateixes.

Tema del mes

El mercat laboral discrimina a les dones

Cap reforma laboral pretén atacar realment les arrels d'aquesta situació

Blanca Rivas Roigé,
Secretaria de Jurídica CGT
de Catalunya i membre de
Dones Llibertàries

El Real Decret Llei 10/2010, de 16 de juny, de mesures urgents per a la reforma del mercat de treball, és a dir, la coneguda com a "reforma laboral" diu voler contribuir a superar les debilitats del model de les relacions laborals que regeixen a l'estat espanyol. Al seu preàmbul, reconeix sense embuts que en el mercat laboral persisteixen elements de discriminació en múltiples àmbits entre els quals hi ha les dones, els joves, les persones amb discapacitat i els aturats de més edat. I afegeix, que entre aquests tres últims col·lectius, la discriminació és més gran quan són dones.

El 9 de juny, en aquesta mateixa línia, la Secretaria General de Treball, la Sra. Maravillas Rojo, va assegurar que "... la reforma laboral que cristalitzarà el pròxim 19 de junio de 2010 contarà con las perspectiva de género y, en caso de abordar materias relativas a la participación, impondrà la paridad".

Però que vol dir per aquest govern, i per qualsevol altre que hagi existit a l'estat espanyol des dels anys 80, imposar mesures laborals des d'una perspectiva de gènere?

La reforma laboral aprovada per raons d'urgent necessitat, de la qual s'està fent un posterior fals debat, ens afecta a les dones com a treballadores. Ens perjudica per l'abaratiment de l'acomodament, per l'afectació en la negociació col·lectiva, per la permissió de l'entrada del sector privat en l'oferta i la demanda de treballs, etc. És a dir, per tots aquells motius que afecta a totes les persones actualment treballadores, aturades o que entraran en un futur al mercat laboral.

Però a més d'això, com a dones, ens perjudica perquè aprofundeix, sota l'excusa de trencar amb la discriminació del mercat laboral, en la línia de les últimes lleis i reformes laborals que pretenen, que el mercat laboral del sistema capitalista, ens exploti, com a dones, igual que ho fa amb els homes, a més baix cost per a l'explotadora.

Per exemple, la reforma laboral, en el seu article 10, dins del capítol de mesu-

res per afavorir el treball dels joves i de les persones aturades, amb la suposada finalitat d'afavorir la contractació, preveu la bonificació de les quotes aportades per les empresàries per dur a terme contractacions indefinides dels col·lectius considerats més discriminats (en aquest cas, joves de 16 a 30 anys, aturats majors de 45 anys, etc.). Així, bonifica amb una quantitat determinada, durant 3 anys, les quotes aportades per les empresàries a la seguretat social, i bonifica més quan es contracta indefinidament a "les dones".

Què és el que ens diu aquesta mesura? Quina línia d'actuació defineix? Doncs el que diu és que les dones són un col·lectiu que, per raó del seu sexe, no vol ser contractat pels i les empresàries. Així, per afavorir la seva contractació, el que s'ha de fer, és que aquesta sigui menys costosa per les empresàries. És a dir, millorar el benefici econòmic que aporten per fer que les empresàries les contractin tot i ser com són, tot i ser dones.

I aquesta és la línia que han tingut les successives reformes aplicades a l'estat espanyol amb una perspectiva suposada-

ment de gènere i amb la intenció d'acabar amb la discriminació existent al mercat laboral

Tot i això, es veu que amb el fet de donar més beneficis a qui ens explota no n'hi ha prou. Que la "extra" bonificació no ens assegura que s'acabi amb la discriminació al mercat laboral i per això, s'ha hagut d'aprofundir més en establir mesures protectores, per evitar els acomiadaments per raons "purament de sexe". És a dir, reforçant la idea de que siguin nuls els acomiadaments, fet que obliga si es demostra que l'acomiadament es per motius discriminatoris a la readmissió, en casos de maternitat, risc durant l'embaràs, risc durant la lactància natural, malalties causades per embaràs, part o lactància natural, adopció i també paternitat, etc.

És a dir, que no som les dones el suficientment rentables per ser contractades. I tot això, no és degut a les nostres capacitats sinó a les "discapacitats" que té el nostre cos pel fet de parir. I les reformes i les lleis no pretenen canviar això, la societat no pretén fer un avenç ni una reflexió en aquest sentit, sinó que la línia dels governs és mantenir la discriminació del sistema patriarcal afavorint a qui ens contracti, tot i ser així, i protegint-nos, si ho podem demostrar judicialment.

Però encara hi ha més. Altres canvis fets per la reforma ens afecten més com a dones, encara que no ens agradaria que fos així. Un exemple en seria la flexibilitat interna a dins de les empreses. Això afecta a tots els treballadors i treballadores, perquè en favor de la producció i de l'adaptació al mercat laboral, permet que sigui més fàcil canviar el nostre horari, modificar la nostra jornada laboral, etc. I com a dones, ens agradi o no, som les que més demanem les reduccions de jornada, intentem adaptar els nostres horaris a les necessitats de la família o tenim cura, etc això és un retrocés. L'avanç seria

que sigui el mercat laboral, la producció i les empreses les que s'hagin d'adaptar a la vida i a les característiques de les persones, en general. Que no siguem nosaltres, les que ens haguem d'adaptar a ell, amb el que això suposa, i sinó doncs tornar endarrere, havent de tornar a casa, ja sigui home o dona (però sabem que això afectarà més a les dones), o renunciant a la vida personal, per la dificultat de compatibilitzar la vida laboral amb la vida familiar (no volent ser mares perquè ens impedeix l'ascens professional).

I per últim, encara que molt més es podria dir, les mesures provoquen efectes perjudicials en el temps. Per exemple, la mesura destinada a reduir l'aportació de les empresàries a la caixa de la Seguretat Social, provocarà altres perjudicis, en els que de nou, com a dones, ens hi podrem veure més afectades.

No hem d'oblidar que d'aquí és d'on s'extremen les diferents prestacions tant les contributives com les no contributives de les que es veuen beneficiades més dones que homes. I que aquest primer pas, de reduir les aportacions, que ja s'ha fet en altres reformes, només pot portar, a una justificació per la reforma, propera en el temps, de la seguretat social i de les prestacions.

Per exemple afectarà a les ja cada cop més limitades pensions de viduïtat, que es diu que només es donaran a les persones que puguin demostrar que eren econòmicament dependents del difunt, fet que s'haurà d'afegir a les ja dificultats per acreditar la relació quan no hi ha un vincle matrimonial "legal". O també, si hi ha canvis per al còmput de les prestacions (jubiliació, incapacitats, etc.) i es tenen en compte les bases de cotització de tota la vida laboral, són les dones les que han tingut sous més inferiors, treballs més precaris, excedències per cura de familiars, reduccions de jornada, etc

fet que pot provocar una baixada de les prestacions percebudes. O per acabar, la limitació de l'atorgament d'incapacitats derivades d'accidents o malalties, que podria afectar en el qüestionament de determinades malalties, com a incapacitat, per les quals s'ha aconseguit actualment que es considerin com a tals i que afecten majoritàriament a les dones (fibromiàlgia, fatiga crònica, depressions, etc.).

Les dones anticapitalistes hem de lluitar cada dia i anar a la vaga general

Tot això, i moltes altres coses, han de portar a que les dones, treballadores o no, joves i més grans, lluitem també pels nostres drets en el món de treball i ens oposem a aquesta i a totes les reformes i a les línies que es plantegen, per trencar amb la discriminació que durant segles em patim per raons de sexe.

Perquè cap reforma serveix perquè el que cal és un canvi de l'arrel del sistema patriarcal. Per això el dia 29 hem de sortir al carrer, però no només aquell dia, sinó que hem de lluitar, dins i fóra de les estructures sindical, per dir que no és això el que volem, que no és això el que ens allibera. Que és falsa la voluntat d'incloure la perspectiva de gènere que és una volta de torca més i una justificació per donar més benefici.

I és que encara que cap reforma ens serveixi, tenim clares que són altres les mesures, dins del seu sistema, les que ens podrien afavorir com a dones. No serveixen lleis que ens permetin canviar el nostre lloc de treball per un altre a una altra ciutat per protegir-nos de la violència de gènere, sinó mesures preventives i destinades a la seva eradicació. Que de res serveix que es bonifiqui a les empresàries i que se'ls hi permeti adaptar la nostra feina a les necessitats de la producció, sinó que es deixi de considerar que pel fet de quedar embarassades, de ser mares o de voler tenir cura d'altres persones, com a dones o com a homes, som un problema, i se'ns valori pel que som i per les nostres capacitats i no pel nostre sexe.

Que les mesures han d'anar destinades a permetre que la vida de les persones pugui ser compatible "amb la suposada necessitat de treballar" millorant les prestacions, facilitant les excedències, possibilitant que s'allargui la maternitat, etc i valorant els beneficis que això suposa en altres termes i per a totes les persones, no només en termes econòmics per l'enriquiment d'uns quants. Que les lleis laborals i les reformes laborals han d'estar pensades per a protegir-nos, com a dones i com a persones, de la relació de desigualtat existent, entre explotadores i explotades, protegir-nos de les regles del mercat, etc.

Per això el dia 29, i cada dia, nosaltres com a dones, com a persones, hem decidit i direm que no i que ja en tenim prou. Que no som ni víctimes ni inofensives.

Parlem

Santos Hernánd

"Cooperativa i sindicat han

Vicent Canet

Santos Hernández, membre de la Fundació Roca i Galès, que té com a objectiu la promoció i la difusió del cooperativisme i dels seus principis, analitza en aquesta entrevista per al "Papers" - "Catalunya" la relació, estreta, entre el sindicalisme, l'anarcosindicalisme i el moviment mutualista o cooperatiu que han format i formen els pilars bàsics del moviment obrer.

-Quina vinculació hi ha entre els sindicats obrers i les cooperatives??

-El cooperativisme ha existit gairebé sempre, no oblidem que les unions i associacions de pagesos eren veritables cooperatives. Sempre es diu que les primeres cooperatives van ser la dels pioners de Rochdale a finals del XIX, però a Catalunya hi ha hagut sempre associacions agràries que eren veritables cooperatives. El sindicalisme i el cooperativisme estaven molt units en els inicis. En el segle XIX i principis del XX, cooperativa i sindicat van ser sinònims durant molts anys. Fins i tot ara és així encara a molts pobles.

Les cooperatives organitzen un grup de persones del poble, treballadors, que es regeixen per si mateixos, que tot el que tenen és comú i que prenen decisions en comú. Durant la Guerra Civil, es van dedicar a repartir els queviures com a entitats que van col·laborar amb el Govern republicà. Quan va arribar el franquisme, va ser prohibides, com els sindicats, perquè eren entitats en els quals els treballadors que actuaven amb llibertat i la llibertat, si ve de treballadors, empenya molt.

Sindicats i cooperatives som els únics moviments que s'han organitzat per afavorir els treballadors. Tot i que han tingut les seues diferències: són els únics moviments econòmics que intenten ajudar els treballadors. En l'actualitat, però, el cooperativisme i el sindicalisme estan massa separats. Ja ha passat l'època en la qual estaven clarament enfrontats, però tampoc fem tot el que podem per treballar plegats.

En el moment de màxima hostilitat, els sindicalistes retreien als cooperativistes que no eren obrers, sinó que, a més, eren propietaris i que treba-

llaven al marge del moviment obrer. Els sindicats deien que les cooperatives no lluitaven pels obrers sinó que intentaven fer-se un foradet dins del capitalisme. Els cooperativistes, per la seua banda, retreien als sindicalistes que tenien una actitud merament reivindicativa: només aspiraven aconseguir que els treballadors cobressin més però no a introduir nous valors. El tret fonamental era que el sindicalista acceptava que la propietat fos del patró del capitalista, sempre que pagués millor. En canvi, el cooperativisme vol transformar aquesta realitat, volíem que l'empresa fos nostra. Ara, tot i que ja han passat les èpoques de més enfrontament tampoc no fem conjuntament tot el que podríem sindicats i cooperatives.

Els sindicats, teòricament, estan a prop del cooperativisme, però no sabem treballar junts. Trobo a faltar en els sindicats aquest intent que els treballadors siguin propietaris dels mitjans de producció. Els sindicats ni s'ho plantegen i és una pena. Hi ha hagut altres col·lectius obreristes que sí s'han apropiat al cooperativisme com ara el Col·lectiu Ronda, que es van iniciar amb lluites sindicals i amb el temps han anat veient clar que perquè els obrers siguin lliures han de crear les seves pròpies empreses i ara són ells mateixos una cooperativa. També hem de treballar per promoure l'anomenada economia solidària que se situa dins dels principis del cooperativisme i que tots plegats -amb els sindicats- ens uníem perquè els treballadors fossin també propietaris.

És una pena que els sindicats no facin més, que siguin només reivindicatius i que no es marquen nous horitzons. Si s'apropessin més podríem assolir noves fites. Els sindicats no poden conformar-se amb que els patrons deixin sense feina a gent. No poden quedar-se contents perquè en els Expedients de Regulació d'Ocupació en compte de 1.500 fan fora només a 700. Em sembla molt trist. A més, l'economia cooperativa és diferent, no es deslocalitza. Un patró que ha tingut guanys tota la vida i ara en guanya menys i ven el terreny, ven la seua fàbrica i marxa. Els obrers, en molts casos, quan intenten gestionar ells directament l'empresa que deixa el patró la fan funcionar, però aquesta opció no sol ser vista com a possible i per això caldria implicar més als sindicats.

Quan una cooperativa entra en crisi o li falten recursos decideix conjuntament què fer i si cal per assemblea es rebaixen els salaris, però saben

per què ho fan. No és que el patró decideixi baixar-los el salari per seguir enriquint-se ell, sinó que ho decideixen els treballadors lliurement i en igualtat de condicions amb un esforç comú i igualitari per a dur endavant l'empresa.

-Està el moviment cooperatiu vinculat a determinades ideologies o simpatitza amb alguns moviments?

-Els principis de una cooperativa marquen que els seus membres són lliures de tenir la seua ideologia política i religiosa i que no ha d'afectar la constitució de la cooperativa. A les primeres cooperatives hi havia gent de diferents tradicions polítiques i religioses que volien canviar el món de forma diversa, però que s'agrupaven en, per exemple, una cooperativa de consum per aconseguir que els queviures de cada dia més barats a nivell de cost.

A Itàlia, el poder del cooperativisme és molt gran i hi ha, a més, agrupacions de cooperatives que estan vinculats a partits. Les cooperatives agràries són més aviat d'orientació dretana i les cooperatives de treball associat més aviat esquerranes. Tot i això, quan es tracta de fer consorcis -plataformes que compren massivament productes- no hi ha diferències, s'ha de ser eficaç sinó no dures ni tres dies. Aleshores, en realitat, el poder real que tenen els partits sobre les cooperatives italianes és bastant limitat perquè han de funcionar com a empreses, això sí, amb uns valors socials.

-Com van conviure l'anarcosindicalisme i el cooperativisme durant l'experiència autogestiva dels primers anys de la Guerra Civil?

-L'anarquisme va tenir una força enorme a la Catalunya dels anys trenta del segle passat, desgraciadament no va tenir una bona funció econòmica durant aquest període, no serveix per organitzar empreses. L'anarquisme va ser l'eina per fer fora els propietaris, però va ser el Govern de la Generalitat qui va crear les disposicions perquè els obrers fessin funcionar les empreses. El Decret de Col·lectivització de Govern català durant la II República va donar molt bons resultats, però va ser una feina que va desaparèixer amb el franquisme, que va eliminar sindicats i cooperatives. Durant la Guerra Civil,

van ser els treballadors, molts d'ells afiliats als sindicats, qui va organitzar l'economia directament davant la fugida dels patrons. George Orwell va preconitzar una societat anarquista en el seu llibre "Homenatge a Catalunya", però no va ser possible per les baralles internes de les esquerres que, a més, tenien lligades de mans i peus la Generalitat.

-Ja has citat que el franquisme es una època fosca en el cooperativisme. A la democràcia es recupera i es legalitza el moviment cooperatiu, quines diferències hi ha amb la II República?

-El cooperativisme s'ha refet molt i l'època fosca del franquisme s'ha superat d'una forma molt clara. Tot i això, en l'actualitat hi ha una diferència respecte al període de la II República, som uns demòcrates molt deficients quant al respecte de l'opinió dels altres. De vegades, et trobes que no hi ha voluntat democràtica ni de consens, sinó la voluntat d'imposar. Aquest també és un mal que afecta els sindicats on hi ha corrents que volen imposar la seva voluntat i fer callar qui no està d'acord amb ells. Això ens passa a tots en aquest país, i en el conjunt d'Espanya és pitjor que aquí. Tot això abans de la Guerra Civil es gestiona-va molt millor que ara.

-Quin és el principal repte del cooperativisme? Com es garanteix el funcionament democràtic i la igualtat entre els socis?

-El cooperativisme pot crear espais de col·laboració amb l'economia solidària, que no cal que estigui feta per cooperatives, però que impulsen entitats en les quals allò que importa no són els diners que aportes (el ca-

pital) sinó la persona i que prenen les decisions de forma comuna. Molts cops només es pensa en cooperatives com a grups petits, com a molt deu persones, en els quals és fàcil mantenir la igualtat dels membres. Però també hi ha cooperatives de milers de socis que són molt més difícils d'organitzar i de poder mantenir els principis de democràcia i igualtat. En molts casos, la població manté el pressupòsit que una cooperativa ha de ser petita, però hi ha exemples de grans que funcionen a la perfecció com és el cas de la Corporació Cooperativa de Mondragon, d'Eroski o Consum -dues grans cooperatives de consum- o aquí a Catalunya Abacus o l'Assistència Sanitària Col·legial-Hospital de Barcelona, que funcionen esplèndidament, tot i que poca gent pensa en aquestes empreses com a cooperatives.

En molts casos, els cooperativistes no hem sabut comunicar els nostres principis, les cooperatives encara es veuen amb molts prejudicis. En canvi, la cooperativa agrària als pobles no té problema i, possiblement, la gent no hi pensa com a cooperativa sinó que hi conviu i hi treballa com la cosa més natural del món. Als pobles tot es fa al voltant de la cooperativa. Recordo una conferència que vaig fer a un poble petit de Catalunya en la qual, posteriorment, un partit del "Barça" era vist en pantalla gran a la mateixa cooperativa, perquè en aquests poblets tot gira al voltant d'aquesta entitat.

-Alguns acusen a la Corporació Cooperativa Mondragon d'haver desvirtuat el cooperativisme, què n'opines?

-Aquestes afirmacions, en la meua opinió, procedeixen del desconeixement. Mondragon té un funcionament democràtic perfectament estructurat a partir dels anomenats

amb...

ez, cooperativista

estat sinònims molts anys”

grups socials, que són similars a un comitè d'empresa i que fan la mateixa funció, la d'organitzar els treballadors. Aquests grups socials, als quals és obligatori pertànyer, funcionen a banda de la junta rectora i tenen molt de poder. Molts dels membres d'aquests grups socials es queixen del poc temps que tenen per analitzar les propostes de canvi que fan els directius o els enginyers i que ho han de fer fora d'hores de treball i amb coneixements molt inferiors. Però les queixes són habituals en un clima de llibertat i molts d'ells han desenvolupat gairebé tota la seua vida professional a Mondragon.

Tot i els problemes, el funcionament de Mondragon garanteix que quan s'ha de fer un canvi en un procés de producció, del que sigui, l'empresa està obligada a presentar els plans de producció nous a aquests grups socials que poden opinar, oposar-se i, si ho creuen oportú, poder fer fora el director. I ja et dic jo que, si cal, es fa, no es van amb punyetes. També hi ha als seus estatuts que un dels seus objectius és afavorir la indústria i els treballadors del seu territori, la qual cosa evita deslocalitzacions. I alhora, si Mondragon creu que en una

zona hi ha possibilitat de negoci creen una cooperativa i aquesta pot rebre durant anys el suport –econòmic, en formació, en recursos, en planificació, etc.- del grup fins que s'estabilitza la seva situació, la qual cosa forma part de l'economia solidària que impulsa el cooperativisme.

-Quines contradiccions es produeixen quan una cooperativa, que pensa en les persones per sobre del capital, s'ha de desenvolupar en un marc capitalista?

-Per exemple, Abacus, que es dedica a la cultura, sempre ha tingut l'oposició de les associacions de llibreters que han intentat evitar que la cooperativa pugui fer descomptes als seus socis. Tres o quatre cops ha re-

but denúncies al respecte i finalment han guanyat i Abacus no ha pogut fer el descompte en el moment de la compra però sí donant uns vals. Molts cops, l'actitud gremial dels llibreters s'han centrat en atacar a la cooperativa Abacus però no amb El Corte Inglés que també ven amb descomptes. Una cosa similar va passar quan el Col·legi de Metges va fer una campanya contra l'Assistència Sanitària Col·legial-Hospital de Barcelona, al qual exigia que cobrés segons les tarifes que marcava el Col·legi. Hi va haver una intensa campanya plena de mentides que va fer molt de mal al cooperativisme sanitari que estava disposat a cobrar més barat als seus usuaris.

-Quin és el principal problema del cooperativisme actualment?

-El gran problema que tenim actualment és el finançament i els crèdits que s'han de demanar per comprar la matèria primera, fer la inversió inicial o realitzar qualsevol altre tipus d'inversions. En alguns àmbits ja han resolt parcialment aquesta qüestió, totes les cooperatives agràries tenen una secció de crèdit que era la font de finança-

ment perquè donaven seguretat als pagesos. Aquests només cobren quan han venut tota la collita i demanaven crèdits bancaris per poder afrontar les despeses de les producció. Aquestes seccions de crèdit no existeixen en altres àmbits i donen seguretat i estabilitat. La idea que caldria un banc o caixa que treballés només per a cooperatives en el nostre país està arrelant cada cop més, però encara no està assumida per la majoria. Hi ha exemples com ara Coop 57, Oikocredit o Triodos, una banca ètica que té a veure amb l'economia solidària i que està fent una feina extraordinària, però necessitem entitats financeres més fortes que treballen pel cooperativisme.

-Quins reptes específics té el cooperativisme avui en dia?

-Dins del cooperativisme ara es nota la necessitat de tenir més força i serveis, per això s'estan multiplicant l'existència de cooperatives de segon grau, que tenen com a socis altres cooperatives, i que permeten comercialitzar, exportar i oferir nous serveis a les empreses. En l'àmbit agrari, moltes cooperatives ja tenen una dimensió considerable però en les cooperatives de treball encara són molt petites i necessitem que creixin. Hi ha una entitat, Clade, que està feta amb el suport de la Confederació de Cooperatives de Catalunya que uneix quaranta cooperatives dels més diferents sectors per treballar en comú per créixer i fomentar l'economia socialment responsable, i que marca el camí a seguir.

> LES FRASES...

“La llibertat, si ve dels treballadors, emprenya molt.”

“Trobo a faltar en els sindicats aquest intent que els treballadors siguin propietaris dels mitjans de producció.”

“La idea que caldria un banc o caixa que treballés només per a cooperatives en el nostre país està arrelant cada cop més.”

La CGT de Catalunya edita una guia de salut laboral

Secretariat Permanent
Comitè Confederal CGT
Catalunya

Aquesta Guia de Salut Laboral denominada "Les Mútues d'Accidents de Treball i Malalties Professionals de la Seguretat Social (MATMPSS)" pretén donar una sèrie de consells i orientar als/les treballadors/es, de forma senzilla i bàsica, com afrontar qualsevol situació davant la mútua d'accidents, mitjançant la resposta de les qüestions més comunes amb que ens trobem al dia a dia.

Fins al 1994, el seguiment i finalització (alta) de les Incapacitats Temporals (IT) per contingències comunes, es a dir, de les baixes per enfermetat comuna o per accident no laboral, corresponia als/les metges/sses d'Atenció Primària, realitzant la supervisió la Inspecció Mèdica del sistema de salut corresponent. Per tant, el control de la situació l'exercia el Sistema Públic de Salut i el pagament, la Seguretat Social.

A partir d'aquesta data, el govern del PP aprova successives normatives que faculden, inicialment, als/les metges/sses adscrits/es a l'Institut Nacional de la Seguretat Social (INSS) per a que puguin emetre altes mèdiques als processos d'IT als exclusius efectes de les prestacions econòmiques.

Posteriorment, ignorant la inutilitat de la mesura anterior, es trasllada aquesta facultat als/les metges/sses de les Mútues.

El rerefons de la reforma es l'escàs interès de l'Administració Sanitària per gestionar un element que no paga amb els seus pressupostos ja que el concepte d'IT mai ha estat inclòs als pressupostos estrictament sanitaris.

L'Administració inicia, doncs, una sèrie de reformes normatives que modifiquen substancialment la gestió de l'Incapacitat i introdueixen mesures que alteren notablement l'organització del propi sistema sanitari públic. Primeren les consideracions econòmiques sobre el deure ineludible de garantir la salut dels/les treballadors/es, ocasionant un greu perjudici als/les afiliats/des a la Seguretat Social.

En aquesta guia pràctica es desenvolupen, mitjançant un qüestionari de preguntes i respostes, una sèrie de conceptes i actuacions que donen una idea clara de les obligacions i/o drets atribuïts a les mútues i als/les treballadors/es.

Us podeu descarregar la guia en format pdf al web www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article4162 i també la podeu aconseguir en paper als locals de les federacions locals i comarcals de la CGT.

Laura Riera ja és al carrer

CGT Terrassa

El 21 d'agost la nostra companya Laura Riera, afiliada a la CGT de Terrassa, sortia de la presó on ha estat reclosa els darrers 9 anys, després de ser detinguda en aplicació d'aquesta legislació d'excepció que és la llei antiterrorista, acusada de col·laboració amb el comando Barcelona d'ETA facilitant matricules de cotxes de persones del món polític. La única prova amb la qual va ser condemnada la Laura era una declaració autoinculpatòria signada després de 5 dies de aïllament i sota tortura.

El cas de Laura ha estat portat al tribunal europeu de drets humans d'Estrasburg, que va admetre a tràmit la denúncia per violació dels drets humans en període de privació de llibertat, concretament la tortura, a la qual denuncia va ser sotmesa per part dels Cossos de seguretat de l'Estat espanyol. A més, en el judici de l'any 2004 per l'assassinat del regidor del PP a Viladecavalls Francisco Cano va ser absolta de qualsevol participació o implicació en el mateix. Tot i així, es va mantenir l'empresonament fruit de l'altre judici, sentència que ha complert íntegrament. A més de les detencions i d'un judici sense garanties processals, ha patit la política penitenciària d'incomunicació i dispersió dels i les presos polítiques, que vulnera els seus drets més bàsics.

Durant aquests anys la companya Laura s'ha mantingut ferma en els seus ideals i en els seus compromisos amb les lluites socials, tot i haver patit la tortura i la dispersió.

La Laura va haver de patir en els dies previs a la seva sortida de la presó tota una

campanya de desprestigi, assetjament i linxament mediàtic per part dels sectors més dretans i retrògrads, que va culminar amb la prohibició per part de l'Audiència Nacional de l'acte de benvinguda que s'havia preparat el dia 21 per la tarda al barri de Gràcia i amb l'actuació repressiva dels Mossos d'esquadra, argumentant que la seva celebració suposaria un "enaltiment del terrorisme".

Per altra banda, va ser traslladada des de Wad Ras a la presó de Brians 1, per tal de dificultar l'assistència a la convocatòria de benvinguda convocada per al moment de sortida de la presó, a més va ser deixada en llibertat dues hores abans del previst, per tal d'evitar la presència de persones solidàries i no tingués el recolzament dels companys i companyes

que durant tant de temps han lluitat per la seva llibertat des de fora de la presó. La CGT de Terrassa vam emetre un comunicat de benvinguda a la Laura (també altres col·lectius com SAT o Rescat) reafirmant el nostre compromís en la lluita contra la repressió indiscriminada que l'Estat espanyol aplica als dissidents polítics del corrupte sistema capitalista i monàrquic.

Volem expressar el nostre més ferm rebuig a la dispersió de presos polítics, la tortura i la humiliació situacions, totes elles, que ha patit la nostra companya Laura Riera. Volem denunciar també la cultura del terror que l'estat espanyol vol imposar a moviments socials, sindicats i partits polítics alternatius i combatius per aconseguir callar tot moviment, real

i contundent, d'oposició al sistema capitalista i a l'ordre territorial imposat per l'estat espanyol. La llei antiterrorista està esdevenint, des de fa ja molts anys, una eina perillosíssima que atempta contra els més elementals drets humans i, utilitzada molt alegrement, contra les persones que, des de l'esquerra, proposen l'abolició del sistema capitalista per mitjans pacífics.

Entenem el dret d'autodeterminació i la llibertat s'expressió i del pràctica política i social com a elements indispensables de la suposada "democràcia" burgesa, que ella mateixa no és capaç d'assumir. Mentre hi han grups d'extrema dreta que actuen impunement, i de manera funcional al sistema, les presons s'omplen de lluitadors i lluitadores socials honestes.

CGT va organitzar una consulta popular a Girona

CGT Girona

El 14 de Juliol, dia commemoratiu de la Revolució Francesa, la CGT va organitzar a la Plaça Miquel Santaló de Girona una consulta popular, sota el lema "Prou retallades al poble, talleu privilegis".

En la que s'invitava al públic a designar a qui se li retallaria els privilegis, retalls simbolitzats per una guillotina on es va ajusticiar un ninot representat per tots i cadascun dels estaments privilegiats d'enguany: església, monarquia, banca i classe política.

L'actual situació social, política i econòmica, amb el descrèdit d'una classe política convertida en nova oligarquia al servei del totpoderós capital que dirigeix la política mundial a cops de "doctrina del xoc", amb greus retrocessos socials i avenç de l'autoritarisme més caduc, la persistència del poder de l'església catòlica i la monarquia; el poder judicial actuant despòticament contra els drets del poble... s'assembla cada vegada més a les societats estamentals, basades en els privilegis i el domini econòmic, que van provocar les revolucions populars del 1789 a París, i el 19 de juliol de 1936 a Catalunya.

Des de la CGT volíem reivindicar

aquests fets amb la performance participativa i una la consulta popular ambientada en la Revolució Francesa i adaptada als temps actuals. Es tractava de denunciar la injustícia que representa la coexistència de privilegis desorbitants amb el brutal empobriment de la classe treballadora, fuetjada per

tot tipus de retallades socials i per la destrucció de l'ocupació. L'acte va gaudir de la simpatia de nombrosos vianants desitjosos d'expressar el seu rebuig als privilegis, escollint l'estament o institució més dignes de la sentència pública. Vist l'èxit de la iniciativa es va optar

per seguir la consulta per Internet. Els més votats: polítics 81, monarquia 64, església 40 i banquers 38.

Podeu veure el vídeo de l'acte del dia 14 a: www.youtube.com/watch?v=G5albeoyUNU

SENSE FRONTERES

Als Estats Units les grans corporacions tenen un enorme poder sobre la salut dels ciutadans i sobre el govern

Banquers i especuladors s'emporten els diners públics

EEUU: Ous podrits i la nostra democràcia trencada

**Amy Goldman
Democracy Now**

Què tenen a veure 500 milions d'ous i la democràcia? La massiva retirada del mercat nord-americà, a finals d'agost, d'ous infectats amb salmonel·losis, la més gran en la història dels Estats Units, ens permet veure el poder que les grans corporacions tenen, no només sobre la nostra salut, sinó també sobre el nostre govern.

Encara que són moltes les marques que han estat retirades del mercat, totes poden rastrejar-se fins a arribar a només dues granges de producció d'ous. Cada vegada més, la provisió d'aliments està en mans de companyies cada vegada més grans que exerceixen un enorme poder sobre el nostre procés polític. Així com passa amb la indústria alimentària, succeeix també amb les petroleres i els bancs: corporacions gegantesques (algunes amb pressupostos més grans que el de la majoria dels països) estan controlant la nostra salut, el nostre medi ambient, la nostra economia i, cada vegada més, les nostres eleccions.

El brot de salmonel·losis és només l'episodi més recent d'una sèrie d'episodis que mostren a una indústria alimentària desenfrenada. Patty Lovera, sub-directora del grup per la seguretat alimentària Food & Water Watch, em va dir: "Històricament, sempre hi ha hagut resistència per part de la indústria a tot tipus de norma de seguretat alimentària, ja sigui dictada pel congrés o per altres organismes governamentals. Existeixen grans associacions comercials per a cada sector proveïdor dels nostres aliments, des dels grans productors agroindustrials fins a les botigues de comestibles".

Els ous contaminats amb salmonel·losis provenien de només dues granges factories, Hillandale Farms i Wright County Egg, ambdues de Iowa. Darrere d'aquest brot està l'imperi de l'ou de Austin "Jack" DeCoster. DeCoster és propietari de Wright County Egg i també de Quality Egg, proveïdora de pollastres i d'aliments per a pollastres de les dues granges de Iowa. Patty Lovera afirma que: "DeCoster és un nom que s'escolta molt quan un comença a parlar amb coneixedors de la indústria de l'ou o amb persones que provenen dels estats de Iowa, Ohio o dels altres estats en que DeCoster opera. Per això creiem que DeCoster és el clar exemple del que succeeix quan tenim aquest tipus de concentració i

Detall de Corrupt Legislation («Legislació corrupta») (1896), per Elihu Vedder; Biblioteca del Congrés dels Estats Units, Edifici Thomas Jefferson, Washington D.C.

producció a gran escala. No es tracta només de seguretat alimentària o només de dany ambiental o del tracte que reben els treballadors. Quan estem enfront d'aquest tipus de producció massiva, responsable de tants dels nostres aliments, es tracta d'un paquet complet d'efectes col·laterals negatius".

L'agència de notícies Associated Press va brindar un resum de les violacions a les normes sanitàries, de seguretat i laborals presents en les operacions de DeCoster amb ous i porcs en diversos estats. El 1997, l'empresa DeCoster Egg Farms va acordar pagar una multa de dos milions de dòlars després que el llavors Ministre de Treball Robert Reich qualificués la seva granja de "tan perillosa i opressora com qualsevol empresa maquiladora." El 2002, la companyia de DeCoster va pagar un milió i mig de dòlars per a arribar a un acord en referència a una demanda legal presentada per la Comissió Federal d'Igualtat d'Oportunitats Laborals en representació de dones mexicanes que van informar haver estat sotmeses a assetjament sexual, fins i tot violació, abusos i represàlies per part dels seus supervisors. Aquest estiu, una altra companyia vinculada a DeCoster va pagar cent vint-i-cinc mil dòlars a l'Estat de Maine per acusacions de tracte cruel contra els animals.

Malgrat tot això, DeCoster ha prosperat en el negoci d'ous i porcs, el

que el posa a l'altura d'altres grans corporacions, com BP i els grans bancs. El vessament de petroli de BP, el més gran en la història d'aquest país, va estar precedit per una llarga llista de fets criminals i greus violacions a les normes que daten de diversos anys, una de les més conegudes: la gran explosió de la refinaria de la ciutat de Texas que va cobrar-se la vida de quinze persones en l'any 2005. Si BP fos una persona, hauria anat a presó fa molt temps.

La indústria financera és altre delinqüent crònic. Poc temps després del major desastre financer mundial des de la Gran Depressió, bancs com Goldman Sachs, plens de diners després del massiu rescat financer governamental, van interferir en el procés legislatiu que intentava controlar-los.

El resultat: un nou i àmpliament ineficaç organisme governamental de protecció al consumidor, a més d'una implacable oposició a la designació, per a la Direcció d'aquest organisme, de la defensora dels drets del consumidor Elizabeth Warren, qui supervisaria als bancs tant com el nou organisme l'hi permetés. Aquest és el motiu pel qual s'oposen a la seva designació els banquers, entre ells, Timothy Geithner i Larry Summers, a qui el President Obama va nomenar com Secretari del Tresor i Assessor Econòmic, respectivament. Es permet a les corporacions

internacionals operar pràcticament sense supervisió ni regulació.

Es permet que els diners de les grans empreses exerceixin influència sobre les eleccions, i per tant, sobre la conducta dels nostres representants. Després de la decisió de la Cort Suprema en el cas presentat pel grup de dreta Citizens United, que permetrà donacions corporatives il·limitades a les campanyes, el problema va cada dia més a pitjor.

Per a ser electes i mantenir-se en el poder, els polítics haurien de satisfer més i més als seus donants empresarials. Es podria dir que la guineu vigila al galliner (i als ous podrits que hi ha en ell).

No obstant això, hi ha esperança. Existeix un creixent moviment per a reformar la constitució d'Estats Units, per a portar a les corporacions a l'estatus legal de persona "jurídica", concepte pel qual les corporacions tenen els mateixos drets que les persones normals. Això faria que les corporacions estiguessin subjectes a la mateixa supervisió que va existir durant els primers cent anys de la història d'Estats Units. Però perquè les persones siguin les úniques amb dret a la participació política serà necessari un veritable moviment de base, atès que el Congrés i el govern de Obama semblen no ser capaços d'implementar ni tan sols els canvis més bàsics. Com diu el refrany: "si vols fer una truita, has de trencar alguns ous".

Marxa a Brussel·les contra la Reforma Laboral i pels Drets Socials

Redacció

La Marxa va sortir de Saragossa el 14 d'agost i està previst que arribi a Brussel·les el 27 de setembre de 2010 i forma part de les mobilitzacions per la jornada de vaga general i mobilització del 29 de setembre.

El Govern espanyol, en línia amb altres europeus: redueix el sou als empleats públics, congela els salaris, congela les pensions, augmenta l'IVA per igual a rics i pobres, continua el deteriorament i les privatitzacions dels serveis públics... i sobretot: no augmenta els impostos als rics, no elimina els paradisos fiscals, no persegueix l'economia submergida, no ataca el frau fiscal, no exigeix responsabilitats als culpables de la crisi, no embarga i fica en la presó als banquers, especuladors i multimilionaris que s'estan emportant els diners públics.

Sengles vagues generals, a Itàlia i Fància, han marcat el pròleg de la futura Jornada de Lluita Europea que tindrà lloc el 29 de setembre. A l'Aragó van acordar una proposta unitària, amb una important participació i suport de la CGT aragonesa, encaminada a promoure aquesta jornada de lluita en l'estat espanyol, unitàriament i amb independència de la forma en que es participi en aquesta convocatòria europea: "Marxa a Brussel·les contra la Reforma Laboral i pels Drets Socials".

La marxa ha estat possible gràcies a un acord de persones i diverses organitzacions i sindicats per a dur endavant la iniciativa de caminar fins a Brussel·les. L'objectiu: exigir a la Unió Europea que defensi una veritable política social comuna i la fi dels plans antisocials imposats pel fons Monetari Internacional i pels mercats especuladors.

La Marxa compta amb un grup reduït de persones compromeses a cobrir les seves 45 etapes i en cada etapa, tant a territori aragonès com francès, s'hi afegeixen grups d'activistes de les zones per on transcorre. A territori francès compta amb el suport de CNT, SUD i diversos col·lectius. Les evidents limitacions de participació que comporta arrencar a l'agost estableixen també el format de la Marxa: no ambicionen una nombrosa participació sinó tan sols realitzar un esforç agitatiu per a mantenir una mínima tensió informativa durant l'estiu i fins al 29 de setembre.

Més info en el blog de la marxa <http://marchahaciabruselas.blogia.com/>

SOCIAL

Cal sospesar hipercríticament la trama general que ha envoltat el gegantesc i ambiciosíssim muntatge de la 'roja'.

La Lleialtat santsenca per a usos veïnals i culturals

BALA PERDUDA

Amigues

Toni Àlvarez

Sabut és que als conflictes armats que han hagut al llarg de la història moderna (i no tan moderna) les dones han tingut un repetit protagonisme. Quasi sempre en forma de víctimes per partida triple (mares, companyes i en carn pròpia), moltes altres vegades també fermes opositores de les guerres que les massacraven. Malauradament, la inclusió d'una falsa igualtat en el drets de les dones està fent que un nombre important de dones participin en les operacions militars, fent replantejar l'innatisme antibèl·lic femení.

Avui vull parlar de dos amigues que es troben en peu de lluita contra la guerra. A la primera li van donar un premi el passat mes de juny, per la seva perseverança i resistència contra, ni més ni menys, els senyors de la guerra de l'Afganistan i les forces de l'OTAN, entre els quals no hi ha tanta diferència. És difícil creure com una dona tan petita i tan jove com la Malalai Joya plantí cara de forma quotidiana contra enemics comuns tan poderosos. Però ho fa i amb la paraula i la seva actitud com a arma. Una mica de mal els hi ha de fer quan l'han intentat assassinar cinc vegades, ho dic pels que pensen en els antimilitaristes com a "comeflores". El premi era un reconeixement públic del diari El Mundo vers la feina política de la Malalai, però un conjunt de incoherències polítiques de primer ordre amb l'Esperanza Aguirre donant-li en mà el premi a la Mejor Labor Humanitaria a la Malalai, una "política afgana que lluita per la llibertat y contra la opresión". Com us podeu imaginar, l'entrega d'aquests premis eren l'excusa perfecta per muntar una festa on hi anés lo més granat de la societat influent burgesa i política espanyola, gent perfectament vestida per l'ocasió. I allà havien convidat a la Malalai Joya que ha dit per activa i per passiva, que portar el burca a Afganistan la permetia desenvolupar la seva tasca política de forma discreta i en una relativa tranquil·litat. I com que són festes on (suposem) s'intenta que res quedi enlaira des de l'organització la van insistir en que portés un "vestit de mudar". I ella va complir, de la manera que ens hauria agradat a totes les persones antimilitaristes fer-ho: va anar a la festa i va recollir el premi amb una samarreta on es llegia ben clar "No to NATO". Allà ha quedat per a les hemeroteques i per a la nostra memòria antimilitarista la foto de la nostra Malalai i l'Esperanza Aguirre juntes per un moment, digna una, esquivant l'altra. Ben mudades les dues.

I és que com deia la Tal Haran, una amiga que intenta trencar murs israelians, el fills invisibles de l'antimilitarisme uneixen el pensament i les formes de fer de milions de persones al món i creen una xarxa que, a vegades, es fa visible i ens recorda que l'hem de seguir teixint. Sort de Malalai's i Tal's, les nostres amigues no invisibles.

Interconnexió de la MAT i domini capitalista de l'energia

Miquel-Dídac Piñero

El capitalisme no vol perdre les posicions de domini energètic de les renovables o l'energia solar. En l'horitzó del domini capitalista hi ha el control d'un mercat potencial de mil milions de cotxes «ecològics» i d'una revolució en el terreny de la bioconstrucció, les energies renovables i la biotecnologia. L'exemple més espectacular el tenim en els parcs termosolars que es volen construir al Sàhara per transportar electricitat als centres de consum europeus, cosa que entra en la interconnexió mediterrània de la MAT, projecte que passa pel Pirineu i el Llevant de la península Ibèrica, fins a Tarifa i el Magrib, per transportar l'excés elèctric de les centrals nuclears franceses i importar energia solar des del Sàhara cap a la Unió Europea, d'aquí el gran interès de Brussel·les, París i Madrid per implantar aquesta nova línia d'alta tensió internacional afroeuropea.

Al mateix temps, la Xina i els Estats Units, socis del G-2, volen dominar l'economia solar i les patents industrials de les tecnologies que la sostenen. La Xina ja és el primer productor de panells solars i, segons afirma el Banc Mundial, controla el 84% dels projectes de desenvolupament d'energies dites netes a nivell mundial. Aquesta estratègia és una de les raons del anomenat fracàs de la Conferència del Clima de les Nacions Unides, que es va celebrar a Copenhaguen, i diuen que dificultarà l'aprovació d'un nou Protocol de Kyoto, cosa que va confirmar l'economista, polític i secretari general del Comitè Internacional pel Contracte Mundial de l'Aigua Riccardo Petrella, en el decurs de XI Simposi Internacional 'Una Sola Terra', a Barcelona, un conjunt de conferències organitzades un cop a l'any pel periodista d'Olot i antic director del 'Diari de Barcelona' Santi Vilanova.

Finalment tota la feina feta pels moviments ecologistes dels anys setanta del segle XX, seguidors dels pensadors i tecnòlegs de les energies lliures, com ara Amory Lovins i E.F. Schumacher, l'autor de 'Small is beautiful', assaig publicat l'any 1973, i també les propostes de decreixement en el mercat que ara fa l'economista Serge Latouche a favor del desenvolupament de les energies del sol al ser-

vei de la descentralització energètica i l'autonomia local, serveixen per la seva traducció jerarquitzada del Capital en els moviments econòmics i financers en sentit contrari. Santi Vilanova afirma que es troben «armats amb el poder dels diners acumulats per les plusvàlues generades durant la societat industrial, els grups contaminants volen aspirar també a liderar el Green New Deal o l'anomenada economia sostenible», en un escrit publicat en el diari 'El Punt'.

Doncs, que os penseu, de fet el capitalisme no vol perdre les posicions de domini energètic en cap sector que generi benefici empresarial i acumulació de capitals, com ara el Green New Deal, amb el control d'un mercat potencial de mil milions de cotxes «ecològics» i d'una revolució en el terreny de la bioconstrucció, les energies renovables i la biotecnologia. I mentre inverteix compulsivament en aquests sectors, continua explotant intensament el carbó, el gas, el petroli i l'energia nuclear. «Els governs no volen, ni poden, canviar el model energètic per democratitzar-lo i afavorir l'autonomia de la gent», afirma l'economista Petrella.

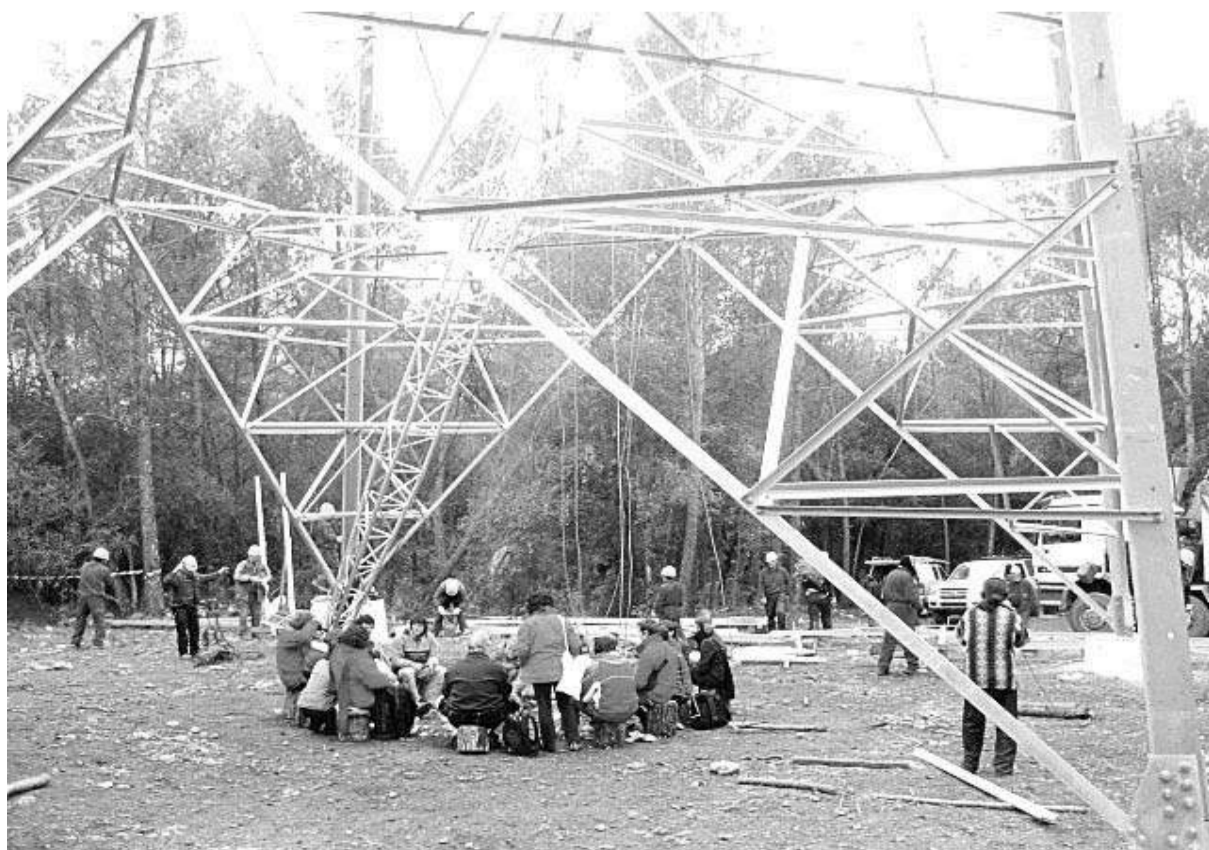
Sense la liquidació prèvia de la revolució industrial capitalista i l'abolició proletària del treball assalariat i de la dictadura de la Mecaderia no es possible evitar la colonització del sol i la integració de les energies renovables amb finalitats de centralisme i dominació, com ara els usos militars

de l'energia solar al Forn d'Odeillo, a Font Romeu (Catalunya Nord), o l'estratègia de multinacionals del petroli com ara Exxon i Shell per crear filials solars o els parcs termosolars que es volen construir al Sàhara per transportar electricitat als centres de consum europeus, amb una enorme inversió de més de 400.000 milions d'euros en 40 anys, amb l'objectiu que el 2050 el 20% del 65% de l'energia renovable de la Unió Europea (100 gigawatts) vingui dels deserts africans per mitjà de l'autopista elèctrica de la MAT, travessaria la Mediterrània, com ja ho ha fet el gasoducte Magrib Europa.

Al darrere del projecte faraònic solar, anomenat Desertec, hi ha les grans companyies i grups elèctrics espanyols i alemanys, com ara Red Eléctrica Española, RWE, Siemens, EON i Abengoa, alguns dels quals, impulsors del relançament de l'energia nuclear a la Unió Europea, unes empreses que ja operen al nord d'Àfrica i s'aprofiten de l'autarquia política i la corrupció existent al Marroc, Algèria o Tunísia. A més, aquesta operació es fa amb el suport del lobby Club de Roma, que l'any 1972 va publicar aquell informe titulat 'The limits to growth', una plataforma per casar capitalisme i correccions industrials del medi ambient, que està controlat per grups empresarials energètics, i també pels partits verds europeus (The European Greens), que compten com a partit observador ICV, un partit

stalinista tenyit de 'verd caqui' i que compta amb el suport de Daniel Cohn Bendit, portaveu del Grup Parlamentari Verd Europeu (on hi ha inscrit el diputat d'Iniciativa Raül Romeva) i un gran entusiasta del projecte faraònic Desertec i la interconnexió d'alta tensió a la Mediterrània. Per això, els agents d'ICV i els militants d'ERC al veure que es creava un moviment autogestionat i descentralitzat transfronterer d'oposició a la MAT ràpidament varen recuperar i segrestar aquesta mobilització, fins el punt d'arraconar el moviment social ecologista llibertari i deixar morir les mobilitzacions socials i populars.

Els partits verds de la Unió Europea consideren que el projecte Desertec correspon a un procés d'energia solidària i sostenible, cosa que recullen les declaracions de la Unió per la Mediterrània i de la Comunitat Europea per les Energies Renovables (Erene) al Magrib. En aquest sentit, Santi Vilanova, després de denunciar els partits verds europeus i l'aposta centralista de Cohn-Bendit, considera en el seu escrit que «si Desertec resulta una realitat, bloquejarà el suport públic i les expectatives que ofereixen les energies renovables per substituir el model centralista basat en els recursos fòssils. Ens hi juguem que els ideals ecologistes acabin convertits en un instrument al servei del neocolonialisme solar del segle XXI». Aquest és el panorama de la MAT, les energies i el domini capitalista.

Tots amb la "roja"?

Sobre un moment històric

Carlos Taibo

En les línies que segueixen no hi ha cap desig de contestar el dret que, fetes les excepcions que procedeixen, cadascú té a gaudir de la manera que estimi convenient. Si a algú li atreu la selecció espanyola i considera que passar la tarda veient un dels seus partits és una tasca agradable, doncs bé està. S'imposa, no obstant això, sospesar hipercríticament la trama general —els interessos, els enganys, les manipulacions— que ha envoltat aquest gegantesc i ambiciosíssim muntatge de la 'roja'. Per a assumir aquesta tasca, i àdhuc a costa de començar amb arguments molt utilitzats, el primer que cal rescatar és el significat del panem et circenses (pa i circ), i en particular, en els temps que corren, el que implica el del circ. Res millor per a avasallar a la ciutadania que atontar-la amb unes o altres atraccions. En aquests dies no calia anar molt lluny per a apuntalar l'argument: aquí estan aquests milers —milions?— de joves que han omplert els carrers en les seves celebracions pels èxits de la 'roja' mentre prefereixen ignorar l'escenari laboral en el qual es mouen —els que són miserablement explotats— o en el qual no es mouen —els que arrosseguen un atur de sempre—. En les celebracions no ha faltat, a més, cert tufillo feixistoide i autoritari, i això encara que la gent de la

meva generació estiguem obligades a reconèixer que veiem massa ràpid, darrere de la bandera rojigualda, adhesions que no estan, sens dubte, en el cap de molts joves. El de la 'roja' —parlo ara de l'enginyosa terminologia trenada, de la qual forma part l'ocupació de la primera persona del plural a l'hora d'explicar els fets futbolístics— "canta", en qualsevol cas, com missatge icònic: com vulgui que no som gens rojos, almenys ho compensarem en el terreny dels símbols. Les coses, no obstant això, no queden aquí: cal prestar atenció detallada a la manipulació mediàtica que s'ha registrat al voltant de la 'roja' i la seva actuació al Mundial de Sud-àfrica. Té, si així es vol, dues manifestacions. La primera no és altra que una fraudulenta reivindicació del col·lectiu enfront de l'individual. De nou ens topem amb el mateix: en una societat en la qual tot allò col·lectiu ha estat manifestament estigmatitzat i arrasat ens podem permetre la reivindicació dels valors corresponents, bé que en un terreny fitat i amb protagonistes principals en una vintena de ciutadans que lluitaven per guanyar ni més ni menys que 600.000 euros —per cap— si guanyaven el mundial. Que curiós és, per altra banda, que els mateixos mitjans de comunicació que han enaltit la presumpta condició col·lectiva de la 'roja' prossegueixin en la seva tasca de canonitzar a herois esportius tan equívocs i individualistes, i tan vinculats amb el negoci i la

publicitat més abjecta —per què no prohibir, per cert, la publicitat realitzada per famosos—, com Fernando Alonso o Rafael Nadal. Recordi's que el model que es proposa no és altre que el del triomfador adobat de diners en un escenari en el qual aquest últim, i el negoci, aniquilen tot el que de saludable pot haver-hi en l'esport. L'altra manifestació que anunciàvem remitent a una ocupació diferent del mite del col·lectiu: el que cobra cos, dintre d'una complexa i conflictiva trama nacional, de la mà de la postulació de l'existència d'una identitat espanyola comuna que, total, s'aixecaria plana, orgullosa i convinentment enfront dels particularismes locals (i també, en una dimensió més sibilina, enfront de les identitats de milions d'immigrants). Quan abans parlava del tufillo feixista i autoritari d'algunes de les mogudes rondaires d'aquells dies estava pensant en bona mesura en les seqüeles d'això que acabo d'assenyalar. Cridaner resulta, en qualsevol cas, que mentre durant anys, i des del nacionalisme espanyol, s'ha retret als altres que utilitzessin l'esport —el futbol en singular— com escut identitari, ara els que llavors se sentien agraviats es serveixin, sense dissimular, del mateix procediment. Que el que envolta a tanta misèria és més important, en les seves conseqüències, del que pugui semblar bé pot il·lustrar-lo el fet que el virus ha arribat a qui —cabia suposar— es trobaven millor protegits. És suficient

amb un botó de mostra: el d'una convocatòria realitzada a Madrid per a la nit de la final del Mundial. En la seva versió de sms resava així: "La roja es mi selección, pero la rojigualda no es mi bandera. Celebra el mundial con la tricolor. Tráela a la plaza de Lavapiés el domingo tras el partido. Pásalo". Crec que no es pot ser sinó dur: lluny de contestar tota aquesta merda, hi ha qui pensa que hem de sumar-nos sense cautela a ella en la certesa que la bandera tricolor resoldrà màgicament els nostres problemes. Lliuri'ns la providència d'aquests republicans. Deixo per al final el recordatori d'una última discussió interessant: la que neix de les reiterades declaracions de dirigents polítics i empresaris que han cridat l'atenció sobre les presumptes conseqüències benefactores que, en termes de creixement del consum i d'alegria productiva, està cridat a tenir el Mundial de futbol. Suposo que el que en els fets ens diuen és que serem més feliços gastant-nos —col·lectivament, això sí— uns euros més en cerveses i en banderetes, i treballant amb singular dedicació en profit dels resultats empresarials, que atenent a la resolució d'aquests petits problemes que té, pel que sembla, una minoria dels nostres conciutadans... "Canta i sigues feliç", com resava una vella i profunda cançó de Peret. Deixo per a un altre dia —no toca avui— la consideració de què poc té a veure amb el nostre benestar el consum, delirant i insostenible, al que sovint ens lliurem i que tant celebren els nostres governants.

SALUT I ANARQUISMES

Salut a totes les preses en lluita!

Pep Cara (Berga)
www.berguedalibertari.org/
pepcara

Mai he cregut en les teories conspiratòries sobre el control social, els infiltrats i tot plegat. No pas perquè no sigui possible sinó perquè no cal. És a dir l'estat té els mitjans per poder-nos controlar però cal no oblidar que en primer lloc aquests mitjans estan en mans de funcionaris i en segon lloc no els cal saber tant per controlar, dividir, fer muntatges, etcètera. Sóc més creient de les teories que dirien que els llibertaris i els moviments socials en general, som sobradament rucs i ineptes com per autocontrolar-nos, autocensurar-nos i fer-nos la punyeta entre nosaltres tot solets, sense cobrar i sense cap ajuda externa. De fet penso que el control i la injustícia social són fruit del sumatori de deixadeses i renúncies individuals. M'encantaria creure en el gran germà, ja que pensar que som innocents i que el poder totpoderós és l'únic responsable del control i la injustícia és realment reconfortant. Tanmateix jo no m'ho crec. El que és cert és que van tan sobradets que fins i tot prohibeixen brindis de benvinguda a les persones que deixen de ser preses. Per què? Doncs això, pel principi d'autoritat, van tant sobrats i nosaltres estem tant poc en forma que poden dedicar-se a imposar-nos fins als darrers detalls. Ni amb crisi no sembla que la gent miri per allò que és seu —i que és de moltes—, el moviment llibertari sembla que segueix en la seva paràlisi crònica i la resta dels moviments social massa lligats pels interessos polítics. En general no sé si totes plegades vivim molt bé o estem molt entretingudes amb el consum. Fart d'estatut, senyeres, rojas, audiències nacionals, d'anar a treballar i de la mare que ho va parir tot plegat. Tot convida al nihilisme, em sento sovint així, però no és fins quan veig d'aquesta manera a companys tant valuosos i amb el cor tant generós com els meus amics anarcoboletaires que, llavors, em rebel·lo per dins. No pot ser. En fi, avui —mentre escric la columna a tota pastilla que ja vaig dies tard— han prohibit el famós brindis a Sants, jo per si de cas em fotré un dels benjamins que tinc a la nevera a la salut de totes les preses en lluita. Se cert que sóc crític amb la venda d'alcohol per finançar històries i amb les festes alternatives en general, però fotre's un benjamin a casa a la salut dels presos en lluita avui no m'ho prohibeix ni deu. Salut i anarquia!

L'Ajuntament "ocupa" de Barcelona manté tapiada "La Lleialtat" de Sants

Txema Bofill

L'Ajuntament de Barcelona manté ocupada i tapiada la cooperativa de Sants "La Lleialtat" construïda pels obrers el segle passat. Aquesta cooperativa fou espoliada als obrers pels franquistes, els quals varen ocupar l'edifici i el varen convertir en la discoteca Bahía. L'edifici l'ha heretat l'Ajuntament de Barcelona que el manté ocupat i tapiat. Ni fa, ni deixa fer. Des de 1988 està inutilitzat, tancat i últimament tapiat. La cooperativa La Lleialtat és un dels molts edificis espoliats, expropiats, requisats als obrers, a les organitzacions i sindicats de la República. És un edifici del segle passat, emblemàtic del cooperativisme social obrer de Catalunya i de Sants en particular. La Lleialtat fou un símbol del cooperativisme que realçava els valors de la lleialtat, i les pràctiques autogestionàries i l'ajuda mútua. Els obrers de Sants varen trobar una solució a la crisi i greu situació econòmica de fa un segle en el cooperativisme. Varen crear els fonaments d'un món diferent més just, més igualitari, basat en la fraternitat, la lleialtat, la justícia. Fonaments que varen donar lloc a una societat socialment cada cop més lliure, instruïda i autònoma i a la revolució obrera del 1936.

Per això, els actuals governants es costa retornar el que fou expropiats a obrers i organitzacions revolucionàries. Per les mateixes raons no volen recuperar la memòria històrica, a excepció de la dels partits democràtics de la burgesia. Per aquestes raons i segurament per altres mantenen ocupada i tapiada la Lleialtat.

La cooperativa Lleialtat esdevé un símbol del comportament dels partits de la burgesia, els guanyadors de la guerra civil: desmemòria històrica, usurpació del patrimoni obrer, impunitat dels militars assassins i col·laboradors. Com deia el Pujol "com menys es parli i es recordi la guerra civil, millor". Millor per la burgesia. Durant la dictadura de Franco els ocupants varen convertir la Lleialtat en fàbrica de torrons i després va passar a ésser la sala de festes "Bahía", nom pel que es coneix actualment l'edifici construït pels obrers de Sants. El silenci i deslleialtat dels franquistes envers La Lleialtat l'han continuat els seus hereus democratitzats, i l'últim, l'Hereu, ha culminat l'obra bruta abandonant, tapiant l'edifici.

Abandó i absència de manteniment de La Lleialtat, edifici protegit

L'abandó d'un edifici protegit és una

il·legalitat i un delictes contra el patrimoni arquitectònic i històric i social de Sants i Catalunya. La Lleialtat és un edifici desvalorat, silenciats, ignorat, però és una joia tan per Sants com per les generacions venidores, no sols com a edifici arquitectònic, sinó com a símbol de la lleialtat i del cooperativisme obrer de fa 100 anys. La Lleialtat brilla envoltat de multitud d'edificis de la ciutat, productes de la corrupció, la especulació, el boom immobiliari, els guanys fàcils de diners, les prebendes, les requalificacions, etc. La Lleialtat fou la base, fonament i constància que un altre sistema és viable i possible. És un símbol històric que demostra que és possible un món basat en la solidaritat, el compromís, i l'esforç comunitari.

Sols els crims dels militars colpistes i la força dels ocupants, varen poder acabar amb el cooperativisme i els avanços socials de la República. No hi ha manteniment de l'edifici. Un edifici protegit cal protegir-lo i no deixar-lo abandonat. Actualment ningú pot entrar-hi, ni el personal de l'ajuntament. Tot està tot tapiat, inclòs la porta principal. Les últimes nevades i pluges deuen haver fet mal bé teulades, terrats. Quan més tardin a donar-li manteniment, més costaran les obres de l'edifici. L'Ajuntament està malversant diners públics cada dia al no ocupar-se'n. Un edifici protegit, després de 20 anys sense manteniment, cal que se'n ocupi en urgència, perquè l'Ajuntament ha de tornar aquest edifici amb òptimes condicions, tal com estava en el moment de l'espoli.

Perill d'ensorrament. Si s'ensorra, Ajuntament en serà totalment respon-

sable per manca de manteniment, per abandonó i per no fer cas als reiterats advertiments. I haurà de reconstruir i restituir la Lleialtat al moviment cooperatiu i veïnal.

Hem de donar les gràcies a l'il·lustre polític o funcionari de l'Ajuntament que va catalogar la Lleialtat com edifici protegit. Ja l'haurien venut o enderrocat per a esborrar-lo de la història.

Parèntesi. Sobre l'Ajuntament "ocupa" i moviment okupa

Hem de senyalar que l'Ajuntament és un ocupa de la més baixa categoria. S'apropia d'edificis dels obrers i moviments socials amb l'ajuda de lleis, normatives franquistes i gràcies a l'auto amnistia dels franquistes de tots els seus crims i espolis comesos. Aquests ocupes de l'espai obrer, com l'Ajuntament de Barcelona, prenen edificis amb vida, emblemàtics, amb història, per a tapiar-los i abandonar-los. És la lògica de mort, la lògica d'uns governats desagraïts i deslleials que obliden i ignoren els avantpassats, i especulen amb guanys futurs. Cal diferenciar-los dels okupes que entren als edificis abandonats de la burgesia per a donar-los vida i utilitzar-los.

Escrivim amb K al moviment okupa per diferenciar-lo dels polítics. És una lògica de vida. Els okupes viuen en comunitat, hi fan activitats socials, i reivindiquen que preval el dret a una casa, que els drets de propietaris que tenen les cases durant anys abandonades, tancades (És el cas de l'Ajuntament).

Reclam popular

La cooperativa La Lleialtat és un cas exemplar i d'actualitat, ja que els moviments socials de Sants estan demanant al govern del Districte que desocupi la Lleialtat, que torni a tenir vida, i es torni als moviments socials i cooperatius de Sants.

No fa falta demanar permisos al Borbó, ni esperar una llei de Madrid de la memòria històrica per a tornar un edifici espoliat pels franquistes. Sols cal ésser digne i fer un treball de memòria històrica de Sants i tornar als obrers el que és dels obrers.

No s'està demanant conserges, directores, animadors socials, bibliotecaris, secretaries, etc., ni finançament, sols i simplement l'edifici La Lleialtat.

L'Ajuntament ha de tornar la Lleialtat en bones condicions

L'Ajuntament ha de tornar l'edifici en condicions òptimes de funcionament, per a que la Lleialtat pugui tornar a ésser una cooperativa i centre d'espai, animació, cultura i formació cooperativista i aixopluc de cooperatives i moviments socials. És un fet de justícia. No hi hauria d'haver discussió, sols diàleg i negociació sobre les modalitats i dates del traspàs.

L'ajuntament "ocupa" presumeix molt de diàleg en la revista gratuïta i propagandística del Municipi. Repeteixen que l'Hereu se la passa escoltant als ciutadans i camina com ningú pels districtes per conèixer de primera mà els problemes i reclams dels ciutadans. Amb la Lleialtat no hi ha d'haver problema a diferència

d'altres edificis espoliats pels franquistes que estan a mans privades, a mans d'empreses amigues dels governants o venudes i revenudes. Sols fan falta posar-se d'acord amb les dates, condicions i forma de traspàs.

Els socis de la Lleialtat encara vius mereixen respecte i tornar a veure la Lleialtat en funcionament

En la fira d'Entitats, en la presentació de la campanya "Recuperem la Lleialtat", se'ns varen apropar uns vellets, que de petits anaven a la Lleialtat. Era durant la guerra. Ens varen explicar els seus records i testimonis. Un va a anar a buscar a casa seva fotos, cupons, actes i circulars interns de la Cooperativa, on hi apareixien els càrrecs del seu pare i avi. Estaven entusiasmats amb la campanya i ens varen donar ànims i suport per a la recuperació de la Lleialtat. Un ens explicava amb emoció que encara recordava nítidament a la seva germana actuant en el teatre i ballant en l'escenari de la Lleialtat. Ens animaven a seguir lluitant per a la recuperació de la Lleialtat, però trist ens deia que ell ja no tornaria a veure la cooperativa en funcionament: "Es cosa d'anys, i jo ja no ho veure".

Sr. Hereu, vostè que escolta tant als ciutadans, vingui a escoltar a aquests dignes vells de Sants, que volen que s'obri la Lleialtat, que torni a tenir vida, i de segur que per respecte a la memòria històrica de tants lluitadors obrers, no permetrà que se'n vagin sense que hagin vist un gest de bona voluntat del govern, o escoltat promeses fermes i vinculants.

Acte de presentació

L'Elisenda, del Casal Independentista, ens va parlar del somni del grup promotor: que la Lleialtat torni a obrir-se, torni a tenir vida pròpia, on funcioni un espai cooperatiu, autogestionat, com ho era abans i es pugui somniar en la construcció d'un món nou.

L'Ivan, de a cooperativa Ciutat Invisible, ens va explicar la història de la cooperativa obrera La Lleialtat i del cooperativisme a Sants. (Mentre ens ho anava explicant, recordo que pensava que la gesta de les cooperatives obreres s'hauria d'ensenyar a l'escola, i per suposat que als mestres i polítics). Ara concloc que els polítics actuen sobretot per desconeixement, més que per mala fe i ganes d'apropiar-se i ensorrar una cooperativa de valor històric, que han heretat de mans ensagnades.

En Pitu, del grups de Diables, va anar al gra i d'una manera directa va exi-

gir als de l'ajuntament i districte les claus de la cooperativa La Lleialtat espoliada pels franquistes. "Que ens tornin les claus!", va concloure.

En Carles, del col·lectiu d'arquitectes, ens va il·lustrar amb plànols i maquetes sobre la nova Lleialtat restaurada, proposant-nos un ús funcional i polivalent de l'espai per a poder-se acomodar a les diverses activitats i al model de gestió autogestionari de la nova Lleialtat. En Jordi, del Centre Social de Sants, ens va explicar que cap de les Entitats que reclamen l'obertura de la Lleialtat, vol un metre quadrat per a elles, i que l'important no és tan tenir un espai més pels moviments socials al barri, que fa falta, sinó que l'important és recordar els principis i lluites d'uns ciutadans compromesos en la construcció d'un

mon nou; valors i principis socials, que no hem d'oblidar. "És un edifici ple de sang, lluites, sacrificis i valors dels mon obrer de Sants. Un edifici històric de gran valor", va recalcar.

En Josep, de l'Associació del Barri de Sants, ens va explicar, en una exercici de transparència, el procés i treball del grup animador de la campanya "recuperem la Lleialtat" i el funcionament autogestionari i obert a la comunitat de Sants. En acabar la seva exposició, va invitar als nombrosos assistents a un brindis per a que ben aviat recuperem la Lleialtat i torni al poble.

La lleialtat un valor ètic, cívic, humà, social, en desús

La deslleialtat dels franquistes i dels governs democràtics fa molt més necessari que el valor de la lleialtat resplendeixi, es promogui i es valori. Segons el diccionari Pompeu Fabra, lleial és "la persona incapaç de trair, fidel als companys i al poble". La cooperativa Lleialtat va tenir un ascens meteòric com empresa autogestionada pels obrers i lleial amb el poble. S'hauria d'ensenyar a les escoles, i sobretot als polítics santsencs. Per què?

La cooperativa La Lleialtat, un exemple de gestió comunitària

Els socis de la cooperativa no sols es varen ocupar de comprar els productes de primera mà més barats, al ajuntant-se tot de veïns, sinó que es varen dedicar a ajudar-se, formar-se, ajudar als aturats, assegurar als malats, i organitzar el temps lliure amb activitats culturals i esportives. Feien d'Ajuntament. Organitzaven balls, excursions, cursos, i ensenyaven i feien teatre. Col·lectivitzaven els treballs i esforços de tots els socis i s'organitzaven de manera autogestionada.

En aquest temps de corrupció, competitivitat i de guanyar diners de qualsevol manera, el cooperativisme ensenya a viure amb lleialtat, a cooperar en lloc de competir, a ser solidari en lloc d'avariciós i a millorar la vida social enlloc de repartir-se els guanys individualment. No cal dir que les cooperatives foren un exemple de reeixida social i que Sants es va emplenar de cooperatives autogestionades.

Valorem el nostre passat

No es pot conèixer ni comprendre la societat d'avui, sinó coneixem el passat, en particular la lluita i revolta dels obrers que a Barcelona i Catalunya varen guanyar a la burgesia aliada als borbons i partits dinàstics (conservadors i lliberals) com avui. I

varen protagonitzar la revolució proletària més important del segle XX, segons Noam Chomsky i la majoria d'estudiosos.

Així com a la civilitzada i burgesa França, es valoren, s'estudien i es recorden les lluites dels obrers com a patrimoni nacional (la revolució francesa, la Comuna, maig 68, etc.), aquí a Catalunya s'ignoren les revolucions i gestes dels obrers catalans d'importància mundial; es silencien, es callen, s'obliden, i es tapien, si cal, esperant l'ignominiós oblit total. Deslleialtat i por de la covarda burgesia catalana. Un poble agraït i digne no ignora els habitants que han lluitat per a millorar el poble.

Per a més informació <http://lleialtat.wordpress.com/>

RECUPEREM LA LLEIALTAT SANTSENCA

Manifest inicial per un nou equipament autogestionat al barri
Per uns usos veïnals, cooperatius i de cultura popular

NECESSITEM ESPAIS PER A LES ENTITATS DEL BARRI!

A Sants, les entitats que dinamitzem el teixit social del barri ens trobem amb un problema endèmic pel que fa a la qüestió dels espais. Tant per a seus socials pròpies, com per a realitzar activitats quotidianes, les associacions de veïns i veïnes, els grups de cultura popular, els ateneus, els esplais, els grups de joves, les cooperatives de consum, etc, sovint ens trobem en precari a causa dels preus del mercat immobiliari i pel poc recolzament rebut des de l'Administració. Aquestes mancances han estat pal·liades –fins ara– amb grans esforços associatius fets per cada entitat, però pensem que avui ha arribat l'hora de sumar forces i disposar, junts, d'un gran equipament col·lectiu per a les entitats de Sants. Un projecte necessari per a les entitats i necessari pel barri, que requereix d'estructures estables on

cohesionar els llaços socials a nivell local.

RECUPEREM LA LLEIALTAT SANTSENCA!

Un dels edificis emblemàtics del barri, l'antiga cooperativa obrera La Lleialtat Santsenca del carrer Olzinelles, és buida, és de propietat municipal, està catalogada com a equipament i està protegida. És, per aquestes característiques, una oportunitat per a fer-hi l'equipament que necessitem. La pròpia història de l'edifici, aixecat als anys 20 pel veïnat treballador del barri per a realitzar-hi una cooperativa de consum, justifica plenament els usos socials i autogestionats que proposem. Volem recuperar la memòria cooperativa del nostre barri impulsant projectes actuals de vida cooperativa, volem que el llegat històric de Sants tingui projecció per als dies d'avui. Volem realitzar, a l'antiga Lleialtat Santsenca, un nou centre de recursos veïnals, cooperatius i de cultura popular.

ENTRE TOTES I TOTS, GUANYAREM LA LLEIALTAT!

Ens aquests darrers mesos, a instància de diferents entitats, s'ha constituït al barri un Grup de Treball per engegar un procés col·lectiu de reivindicació de l'espai, així com un motor per a generar propostes per a la futura gestió de l'equipament. Poc a poc, hem anat definint els usos que requerim, el model de gestió que desitgem, així com les propostes arquitectòniques de rehabilitació que possibilitin tornar a donar vida a l'antiga cooperativa, i que aquesta vida sigui útil i gestionada directament per les entitats i pel barri. Ara proposem donar a conèixer aquest procés, ampliar la participació a les entitats i persones interessades en el projecte, i iniciar el camí per a guanyar un nou somni per als barris de Sants. Tal i com ens ensenya el passat (Cotxeres, Vapor Vell, l'Espanya Industrial), cal que tot el veïnat s'impliqui amb aquesta nova aposta col·lectiva. Doncs entre totes i tots, guanyarem la Lleialtat.

CGT no tolera persones neofeixistes al seu si

**Secretari Permanent
Comitè Confederal CGT**

Avan fer públic el mes d'agost que diversos membres d'una organització neonazi s'havien infiltrat a Madrid en una secció sindical de CGT d'una empresa del sector de la informàtica i les telecomunicacions. D'avant d'aquest fet, en defensa de la nostra ideologia, volem deixar molt clar que la CGT no admet neofeixistes i fa front a les infiltracions, d'aquest tipus de persones, mantenint una actitud de total intransigència, de tolerància zero davant d'aquest tipus de situacions. Com a organització anarcosindicalista mantenim un compromís permanent de lluita contra el feixisme, la xenofòbia, el racisme i tot tipus d'ideologies totalitàries ja que els nostres objectius, les nostres finalitats i mitjans són aconseguir la millora dels drets laborals i socials de tots els treballadors i treballado-

res i la construcció d'una societat llibertària que estigui basada en la llibertat, igualtat, justícia social i autogestió.

CGT està sent ja una organització amb la suficient presència en l'àmbit sindical i social, com per convertir-se en objecte de desig d'altres organitzacions i persones indesitjables que s'infiltra a les nostres files per usar la nostra estructura, recursos i capacitat de mobilització, i ocupar llocs als òrgans de gestió que els permetin divulgar o treballar per als seus interessos partidistes, neofeixistes, privats, ... però tots aliens a CGT.

A les portes de la Vaga General del 29 de setembre, on CGT serà un referent important del moviment sindical i social anticapitalista i combatiu, i del nou període d'eleccions sindicals, en les quals seguirem creixent en representativitat i en capacitat de mobilització i de transformació social, no és d'estranyar que siguem l'objecte de desig d'organitzacions i persones indesitjables o que s'orquestrin campanyes de difama-

ció i de desprestigi que pretenguin avortar aquesta important realitat sindical i social que avui ja és el projecte CGT.

Som plenament conscients que existeixen molts interessos creats perquè CGT no progressi, no creixi el seu model sindical assembleari, no s'admeti que organitzem autònomament als treballadors.

Estem acostumats a les infiltracions i a les campanyes i muntatges de desprestigi sempre que les organitzacions llibertàries hem estat un referent en el moviment sindical i social, però sempre hem renascut i ens hem seguit obrint pas amb el suport de les classes més populars. Fem una crida a tota la CGT perquè es mantinguin obertes totes les alarmes, que es tinguin molt oberts tots els ulls per a detectar aquest tipus de persones que vénen al sindicat a destruir, a abusar, a aprofitar-se, a manipular, en definitiva, a intentar desarticular el projecte real que oferim per a la defensa dels treballadors i les treballadores.

Dinamita de cervell

Podem declinar el dret a decidir com a dret a no haver d'escollir?

Jordi Bonet i Martí

L'inici del període estiuenc ha vingut marcat per dos esdeveniments de forta càrrega simbòlica que cap analista polític de la societat catalana hauria de menystenir: d'una banda, la multitudinària manifestació contra la sentència del Tribunal Constitucional i de l'altra, la massiva celebració pel triomf de la selecció espanyola a la Copa del Món de futbol. Malgrat que es tracti de dos fenòmens no homologables (una manifestació política i una celebració esportiva), ambdós són indicatius que les lectures del què està passant a Catalunya en aquests darrers anys no admeten ja interpretacions en blanc i negre, sinó que són un bon exemple que la societat que habitem és molt més rica i complexa que les teories amb què sovint intentem encotillar-la.

Si repasséssim la majoria de comentaris que s'ubiquen a una i altra banda del cleavage nacional, observariem una voluntat de menysprear quant no ignorar l'esdeveniment contrari. De fet crec que una persona aliena a les particularitats de la política catalana i espanyola que llegís ambdues versions, difícilment arribaria a creure que parlen d'un mateix país i àdhuc d'un mateix cap de setmana.

En canvi, si optem per ponderar tots dos esdeveniments, les hipòtesis que apareixen tenen molt més treball. Simultàniament es manifesten dos plànols d'acció col·lectiva que aparentment expressen sentiments contraposats: el desig d'avançar cap a una transformació de l'organització territorial de l'estat en clau autodeterminista i el sentiment d'identificació amb un univers simbòlic espanyol.

De ben segur, hi hagi altres interpretacions plausibles; per exemple, negar tota rellevància política a ambdós fets com formes de suggestió induïda pel bloc dominant a fi no afrontar el malestar provocat per la crisi econòmica, social i ecològica que travessem. És a dir, un foc d'artifici nacionalista que serviria per distreure'ns de l'augment de l'atur, les retallades de la despesa social i el fet que l'economia espanyola es trobi actualment intervinguda a l'estil de les economies llatinoamericanes de fa dues dècades.

No obstant això, i sense negar la major, he preferit centrar-me en les dues mirades que em semblen significatives per la seva càrrega política futura: la de la polarització i la de la transformació. I és que malgrat els alambicatges teòrics del marxisme ortodox, els processos que operen en l'ordre simbòlic determinen l'estructura d'allò real.

Ara bé, crec que ambdues hipòtesis (polarització i transformació) no tenen per què ser excloents, en tant plantejgen escenaris possibles cap a on poden desenvolupar-se les tendències actuals i aquesta evolució pot ser simultània, almenys en un primer estadi. El fet doncs que en aquest text posi més èmfasi en

una que en l'altra, no vol dir que la consideri més versemblant, sinó que per a mi la hipòtesi de la transformació representa un horitzó desitjable a partir del sistema de creences polítiques on m'adscriu, mentre la polarització podria representar un retrocés de les lluites de transformació social que quedarien fracturades per la dimensió identitària.

La hipòtesi de la polarització social

Aquesta hipòtesi correspondria a la interpretació clàssica, on el creixement d'una determinada opció política en un pol suposaria la mobilització dels seus contraris en l'altra direcció. La centralitat no canvia, sinó que es produeix una polarització entre dos bàndols. En aquest sentit, el creixement de l'independentisme en la societat catalana hauria comportat un creixement paral·lel de l'espanyolisme que hauria trobat en el triomf de la selecció espanyola de futbol una forma d'expressar el seu recolzament a l'actual status quo amenaçat. Exemples de confirmació d'aquesta hipòtesi els trobaríem en l'aparició de Ciutadans-Partit per la Ciutadania i el seu accés al Parlament a les eleccions de 2006 mantenint com a únic eix programàtic la defensa de l'actual model d'organització territorial o l'augment de vots del Partit Popular a determinades barriades de la perifèria de Barcelona.

Aquesta hipòtesi portada a l'extrem estaria representada pels escenaris de conflicte inter-comunitari. Un exemple d'aquesta polarització seria el conflicte que es va desenvolupar al Nord d'Irlanda a principis del segle XX on la ciutadania d'arrel cultural protestant s'organitzà políticament i militar per frenar el procés independentista de l'illa, donant lloc al naixement de l'unionisme i la partició que es troba en l'origen d'un conflicte encara irresolt.

Altres exemples de polarització inter-comunitària serien els desenvolupats a diferents països de l'est europeu fruit de l'ensorrament del sistema socialista (Croàcia, Bòsnia-Herzegovina, Kosova, Geòrgia, Moldàvia, Ucraïna, Letònia, Armènia-Azerbaidjan,...) alguns dels quals han donat origen a guerres sagnants.

Tanmateix, considero que difícilment Catalunya podria arribar a una situació semblant, donada l'elevada mixticitat demogràfica i cultural de la societat catalana. A Catalunya no podem parlar de diferents comunitats nacionals, sinó de diferents sentiments de pertinença compartits en graus variables per la seva població i que en diferents casos han funcionat com a elements d'enriquiment cultural. D'altra banda, l'estructura d'oportunitats política de l'estat espanyol malgrat el seu caràcter centralista, és formalment democràtica i depenent de la Unió Europea el que dificulta una sortida militar al conflicte. Tot i així, sense arribar a l'extrem de la dramàticitat del conflicte inter-comunitari,

les conseqüències d'una polarització social a Catalunya al voltant d'aquesta qüestió serien negatives per un escenari de transformació social, en tant comportarien un replegament identitari i una sobredeterminació del debat polític a mercès dels discursos d'afirmació nacional en una o altra direcció.

Ara bé, cal tenir en compte altres fets alhora de valorar la plausibilitat d'aquesta hipòtesi. Així, durant la setmana anterior a la celebració convivien en molts balcons de les principals ciutats del país tant banderes espanyoles com catalanes (en les seves diferents versions), i malgrat la presència d'alguns incidents aïllats no es van produir situacions de confrontació real al carrer. D'altra banda, gairebé totes les enquestes semblen confirmar que tant Ciutadans-PC com els seus germans bessons d'UPyD no aconseguiran representació en les properes eleccions al Parlament català i el creixement de vot del Partit Popular serà més aviat baix, de manera que la hipòtesi de la polarització social no es confirmaria.

Finalment, hi ha un element que no podem menystenir en l'anàlisi, que és el pes de la qüestió catalana en el debat a escala estatal.

En aquest sentit, la polarització política a l'estat segurament sigui inevitable, especialment per l'interès de determinats grups polítics i mediàtics en construir un nou nacionalisme espanyol i utilitzar la qüestió catalana com a arma dialèctica per enfrontar-se amb el seu oponent polític. Tanmateix, l'experiència acumulada ens indica que les possibilitats d'intervenir sobre aquesta polarització política en clau catalana no només són ineficaces, sinó que produeixen efectes contraposats. En qualsevol cas, aquest fet va en detriment d'una solució en clau espanyola al conflicte.

La hipòtesi de la transformació

Aquesta segona em sembla més agosarada i més interessant per explorar. Es basaria en diferenciar el dret democràtic a decidir l'organització territorial que considerem més adient, del debat sobre els sentiments de pertinença nacional. Es tracta en primer lloc d'una hipòtesi contraintuïtiva ja que problematitza els axiomes sobre els quals s'ha basat el discurs nacionalista modern i que han

estat assumits per l'independentisme català recent, però compte amb l'interès que ens permet entroncar el debat sobre el dret a decidir amb una tradició política pròpia: el republicanisme-federal.

Dit de forma resumida, seria diferenciar el dret a decidir de l'obligació d'escollir, o sia separar la voluntat d'autoorganització política dels sentiments de pertinença a una, altra o múltiples comunitats nacionals/culturals que puguin tenir els ciutadans. És així com crec que el dret a decidir podria esdevenir un element de radicalització democràtica alliberat de sobredeterminacions identitàries. En primer lloc, es tracta d'un exercici de reconeixement on cadascuna de les diferents opcions admeten com a legítima l'opció adversària. En aquest sentit, considero exemplar la participació de la Federació d'Associacions de Veïns de Cornellà en la campanya Cornellà Decideix apostant pel no al referèndum. Aquest escenari impensable fa només uns anys, és indicatiu d'un procés de canvi en la societat catalana on els tabús del pacte constitucional de 1978 comencen a esvaïr-se i es reconfigura una nova centralitat, a la que la classe política continua sent sorda.

Tot i així, cal un esforç interpretatiu per donar un segon pas: el fet que un futur escenari autodeterminista no hauria de comportar la necessitat d'haver d'escollir entre diferents sentiments culturals de pertinença. La realitat socio-demogràfica i cultural catalana no és comparable a Letònia, on existeix una marcada diferenciació amb la ciutadania russòfona, i un cop el país assolí la independència es va donar un procés de conculcació dels drets civils d'aquesta població. En aquest sentit, un part considerable de la població catalana viu còmodament un sentiment de binacionalitat, que s'expressa en l'ús de l'idioma i els seus referents culturals, i que amb l'arribada de població migrant arriba a ser tri i multi-nacionalitat. És rellevant doncs tant la implicació de les

associacions de migrants en les consultes sobre el dret a decidir i la participació d'aquests en els referèndums, com la identificació de molts migrants amb la selecció espanyola de futbol. Ambdós casos són indicatius de la voluntat d'establir aliances amb la cultura d'acollida, conscients que aquesta és heterogènia.

Aquesta amalgama de sentiments que trobem als carrers, s'evidencia en les diferents enquestes, on si bé hi ha una majoria de catalans que se senten espanyols, hi ha una majoria que volen un major autogovern que no exlogui la independència. Malgrat no disposar d'estudis, posaria la mà al foc que un nombre com a mínim significatiu de les persones que van anar a la manifestació del dia 10, animaven a la selecció espanyola el dia 11, si bé potser no arribessin a l'extrem de penjar la bandera espanyola al balcó.

Com assolir doncs la quadratura del cercle? ¿com crear un model que conjugui el respecte als múltiples sentiments de pertinença cultural i nacional amb l'exercici democràtic del dret a decidir, sense que aquesta possibilitat sigui percebuda com a excloent per un o altre sector? Cal doncs una nova gramàtica política que faci possible aquesta transformació, però comptem amb un actiu, malgrat poca gent recordem la seva existència: el republicanisme-federal.

La tradició oblidada

Els 40 anys de dictadura no van representar només una etapa d'anorreament de les llibertats, de repressió i adoctrinament en el nacional-catolicisme, sinó també de destrucció de les estructures d'organització i dels marcs històrico-culturals de les classes subalternes. Les dues principals tradicions de pensament i acció del moviment obrer català (el republicanisme-federal i el moviment llibertari) o bé desaparegueren completament

Francesc Macià

Joaquín Costa

Valentí Almirall

Francesc Pi i Margall

o bé han esdevingut un reflex tragicòmic del que en un passat van arribar a ser. Atansar-nos al fet del republicanisme federal requereix algunes preocupacions. En primer lloc, cal problematitzar la tesi de l'origen burgès del catalanisme, popularitzada per Jordi Solé i Tura en la publicació del llibre *Catalanisme i Revolució Burguesa* (1967) i que malgrat que historiogràficament hagi estat força discutida, entre d'altres per RICAR Vinyes, Josep Termes i Pere Anguera, encara gaudeix d'un cert ressò en determinats cercles polítics i intel·lectuals educats en la cultura política de la transició.

El que sovint s'oblida al llegir el llibre de Solé i Tura, és que aquest escriu més com a militant del PSUC que com a historiador i que la seva voluntat en escriure'l era aplanar un pacte entre una burgesia liberal catalanista i 'el partit de la classe treballadora' dins el sistema d'aliances antifranquista.

Així doncs, crec que aquest llibre ha de ser llegit més com un exemple d'eurocomunisme primigeni que com una obra amb rigor historiogràfic.

Enfront aquesta tesi, cada cop hi ha més consens historiogràfic en què el catalanisme polític neix amb dues vessants (tres si afegim la reaccionària d'un Torres i Bages i d'en Jaume Balmes): una representada per la burgesia liberal i que tindria els seus exponents en la Lliga Regionalista, Enric Prat de la Riba, Francesc Cambó i l'altra, obrera-popular vinculada al republicanisme federal i que estaria representada per Valentí Almirall, Abdó Terrades i Narcís Roca i Ferreras. A diferència dels orígens del nacionalisme basc, molt més proper a la tradició romàntica alemanya de l'ius sanguinis i a la defensa del particularisme cultural, el catalanisme obrer català apareix doncs amb una clara vocació cívica i republicana, on la cultura juga un rol subaltern enfront la voluntat d'autoorganització política, i la defensa d'allò singular s'integra a l'universal mitjançant l'existència del pacte federal.

El federalisme sorgí doncs com a alternativa política d'esquerres al model de centralització estatal imposat per la monarquia borbònica, i en el cas català adopta un referent d'unilateralitat que el diferencia dels models espanyols de Joaquín Costa o fins i tot de Pi i Margall, malgrat l'origen català del darrer.

En aquest sentit, cal recordar que les dues proclamacions d'independència catalana que es realitzen al segle XX, la de la República Catalana del president Macià l'1 d'abril de 1931 i l'estat català del president Companys el 6 d'octubre de 1934 es realitzen sempre dins un marc federal espanyol o ibèric tal i com queda palès en ambdues proclamacions:

"Interpretant el sentiment i els anhels del poble que ens acaba de donar el seu

sufragi, proclamo la República Catalana com Estat integrant de la Federació ibèrica." (Francesc Macià)

"En aquesta hora solemne, en nom del poble i del parlament, el govern que presideixo assumeix totes les facultats del poder a Catalunya, proclama l'Estat Català de la República Federal Espanyola" (Lluís Companys)

El que posen de manifest ambdues proclamacions és l'agenda política federal catalana que ja havia estat assajada amb anterioritat al segle XIX: la federació no com el resultat d'un procés de deliberació sobre la reforma constitucional, sinó com un acte d'unilateralitat on una entitat autònoma decideix separar-se per vincular-se lliurement a les altres.

Cal diferenciar doncs aquesta tradició federalista catalana del federalisme simètric professat per determinats sectors del PSC i IC-EV. En primer lloc, el federalisme català original no es basa en una mera descentralització política de l'estat, sinó en un reconeixement dels ens federats com a ens autònoms i sobirans que es vinculen lliurement i voluntària entre ells a través d'un pacte federal que permea el conjunt de la societat, però mantenint un marc territorial propi sense arribar a la disgregació cantonalista. La seva és doncs una aposta unilateral, com van posar de manifest els federals intransigents encapçalats per Baldomer Lostau quan el març de 1873 proclamaren des de l'Ajuntament de Barcelona l'estat català, posant en crisi la Primera República Espanyola.

En segon lloc, és hereu d'una tradició que es remunta al federalisme monàrquic que té els seus orígens en la corona d'Aragó i que quedaria definitivament estroncada arran de l'ensulsiada de 1714.

En aquest sentit, fou significativa la signatura del Pacte de Tortosa el 18 de maig de 1869 entre els partits republicans federals dels antics territoris de la corona aragonesa (Catalunya, València, Aragó i les Balears) com a aposta federativa enfront als intents assimilacionistes de l'estat central.

No m'és possible desenvolupar aquí una anàlisi més aprofundida del republicanisme-federal català, tot i que seria desitjable fer-ho en un futur donat el gran desconeixement que tenim sobre aquest corrent polític i el fet que al meu entendre és la tradició que entronca més clarament amb l'aposta del dret a decidir. A diferència del nacionalisme romàntic o dels moviments d'alliberament colonial que han servit de font d'inspiració de l'independentisme post-franquista, l'aposta federal és aquella que aposta clarament per l'exercici democràtic, universalitzant allò particular sense incórrer en un replegament identitari. Fins i tot, permet establir un vincle amb la tradició llibertària a partir del principi federatiu

elaborat per Proudhon, el qual li serví d'inspiració intel·lectual. Al meu entendre, el dilema no és si federalisme sí o no: sinó quin federalisme necessitem.

El federalisme ha mort. Visca el federalisme

Si alguna cosa ha posat de relleu la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'estatut d'autonomia és la clausura del procés de descentralització política iniciat a partir del pacte constitucional de 1978. La sentència defineix clarament quins són els límits que no poden travessar-se, desambiguant la lectura del text constitucional. La reacció dels principals partits polítics espanyols a la sentència ha estat també força clarificadora, al mostrar la seva satisfacció amb l'organització territorial vigent.

L'Espanya plural de Zapatero no és l'Espanya federal somiada per determinats sectors del PSC o d'IC-EV.

Partint d'aquest fet, l'aposta per seguir defensant una transformació federal de l'estat només pot qualificar-se, prenent la interpretació més benèvola, com a ingènua. L'única possibilitat de transformar federalment l'estructura territorial de l'estat espanyol passaria per una reforma de la Constitució que a partir de l'aritmètica política actual és impossible. Fins i tot, seria plausible que tal i com defensen determinats corrents del Partit Popular i d'UPyD, l'obertura d'un procés de reforma constitucional pogués comportar una major centralització de l'estat i un procés d'involució competencial.

Davant d'aquest fet, el marc del dret a decidir està assolint cada dia més centralitat en la política catalana. Queda ben clara la potencialitat d'aquest marc transversal que sobrepassa fins i tot la voluntat d'aquells que l'iniciaren, i que està produint un canvi en les coordenades de l'escenari polític català.

En aquest sentit, els discursos clàssics i les organitzacions polítiques que havien marcat fins ara la política catalana han quedat completament envellits. Calen nous marcs discursius que posin de relleu el canvi de centralitat operat en aquests darrers anys.

Ara bé, l'ambivalència és sempre present. D'una banda, la situació de desafecció podria donar lloc a l'enfortiment d'opcions berlusconianes, com la representada per l'ex-president del Barça Joan Laporta, o a una hegemonització del marc a mans del catalanisme conservador de CIU. De l'altra, obre la possibilitat de repensar noves formes de radicalització i repol·lització de la democràcia que incorporin, però vagin més enllà del model d'organització territorial incorporant altres variables al debat polític: des del sistema fiscal al mo-

del de welfare, passant per la reorganització dels serveis públics, les polítiques d'acollida o el model de creixement urbà i econòmic que un major autogovern faria possible.

És aquí on crec que la revisió de les dues tradicions originals de les classes populars, el republicanisme federal i el moviment llibertari poden servir-nos d'inspiració, desenvolupant una lectura crítica, desacralitzada i heterodoxa del passat oberta a l'aprenentatge per al futur: incorporant des de la tradició mutualista i cooperativa fins a les formes de reinvençió de la socialitat, des de l'aprenentatge de repertoris d'acció col·lectiva fins a un ús contrahegemònic de les institucions,...

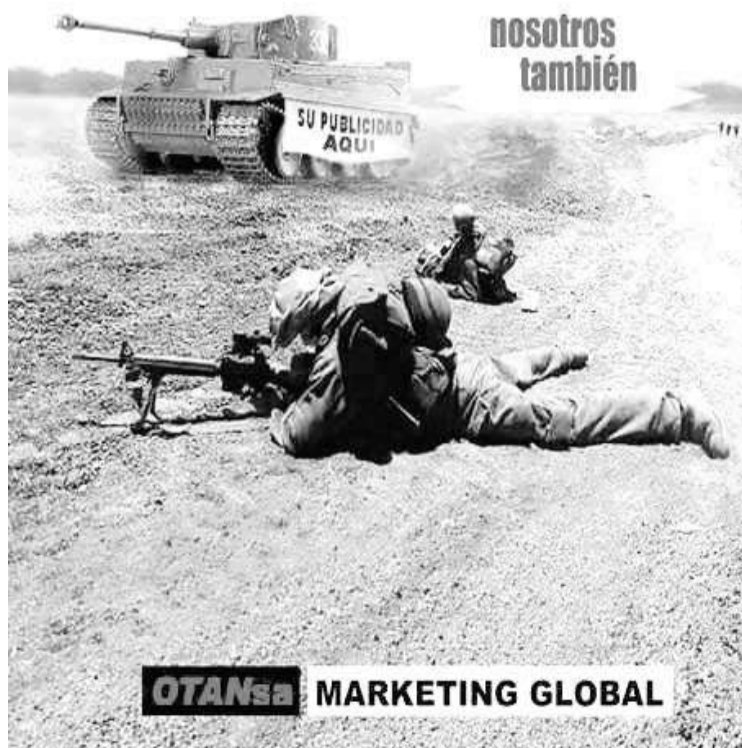
I dins d'aquests aprenentatges, caldria ponderar de nou el pacte federal. Durant el segle XIX i primera meitat del segle XX, l'horitzó federalista ha tingut com a principals referents Espanya o la península ibèrica. Actualment, però, no té sentit seguir donant-nos de cops contra la paret intentant educar en el federalisme les elits polítiques espanyoles, sinó que crec cal apostar ras i curt cap a Europa. Es tractaria doncs de repensar el vincle federal en un marc superior, donada la impossibilitat de materialitzar-

lo en l'escala peninsular, apostant per una eixida unilateral però no exclouent ni identitària. La inserció del dret a decidir dins un marc federalista europeu permetria resoldre part dels dilemes en què ens trobem. Conceptes decimonònics com les fronteres nacionals, o fins i tot la ciutadania nacional perden sentit en un context federal europeu on el dret de ciutadania no hauria de tenir com a base l'estat-nació. El federalisme europeu no hauria de ser només l'encaix dins l'actual estructura organitzativa, sinó la voluntat de repensar-la d'una altra manera, per què si bé és cert que a Europa corre el risc d'un replegament identitari i que el sistema fronterer 'real' té una dimensió transnacional, quina millor manera de combatre aquestes tendències regressives que poder accedir als espais de deliberació amb veu pròpia i no mediada? Plantejat d'aquesta manera, el dret a decidir es desenganxa del nacionalisme per revincular-se al republicanisme cívic. No esdevé doncs contradictori que algú pugui sentir-se culturalment espanyol i no només reconegui l'exercici democràtic de decisió, sinó que opti per un nou model d'organització territorial en tant aquest no suposarà cap perjudici pels seus drets civils, culturals i socials, sinó un guany.

Contraanuncis

¿busca nuevos mercados?

nosotros también

OTANsa MARKETING GLOBAL

La fi del federalisme

Pau Juvillà, afiliat a la CGT de Lleida

L'any 1932, en ple debat de l'Estatut de Catalunya a les Corts de l'Estat Espanyol, Joan Peiró, destacat membre de l'anarcosindicalisme català, redactaria una sèrie d'articles al periòdic La Tierra de Madrid. En un d'aquests escrivia: "Aquí està l'Estatut de Catalunya, (...); han estat els dos segles de submissió sota el jou de magistrats i militars incapaces de comprendre l'ànima dels catalans, els que crearan aquest estat passional que culmina amb la mesquina donació d'un Estatut, que ni tan sols arriba a transsumpte d'aquell altre que fou elaborat a les muntanyes de Núria i que dona encara molta menys satisfacció als anhels federalistes de l'esperit català (...)".

A finals de juny de 2010, gairebé 80 anys després, un tribunal polític tornava a passar el ribot per un text, ja esqualid després del seu pas per dos parlaments, que únicament demanava una miqueta més d'autogovern, unes molles més per mantenir-nos quiets dins l'estructura d'un Estat que ens escanya a poc a poc. I malgrat tot, a Espanya, segueixen sense entendre res.

Aquella mateixa setmana més d'un s'exclamava i posava el crit al cel, fent-se el sorprès del que era obvi, convocant a manifestacions i aprovant mocions de suport a l'Estatut en plens municipals (quin Estatut, l'aprovat per referèndum? El que va sortir del Parlament espanyol?), però avisant, amb veu baixa que, malgrat tot, amb el que queda ja podem anar fent uns anys més.

Si alguna virtut tindrà, de ben segur, la sentència que ha tallat de soca-rel l'Estatut convertint-lo en un mer document de descentralització administrativa a l'estil d'altres nacions com Andalusia o la Rioja, no serà altra que donar per tancada la via autonomista i, seguint amb el text de Peiró, també la més que improbable federalista, posant el debat en la seva justa mesura, unió o independència.

Piomoisme a la catalana

Xavier Díez

L'ofici d'historiador implica grans temptacions. La primera, de qui escriu, de reflectir els propis prejudicis en la narració històrica. La segona, de qui paga la investigació, d'emprar la història com a relat justificatiu d'un determinat grup social, projecte polític o nacional. Això no és cap novetat, sinó que forma part de l'essència del discurs històric, des d'Herodot ençà.

En aquest sentit, a partir de principis d'aquest segle, quan ja s'evidenciava la fallida política de la Transició, apareix un qüestionament creixent entre una nova generació d'historiadors sobre la qüestió de la memòria històrica. No es tracta tant d'indagar en el passat incòmode del crim de la guerra civil i el franquisme, sinó d'emprar el passat per qüestionar l'ordre del present. No es tracta tant de comptabilitzar els morts oblidats com d'obrir els armaris farcits de cadàvers d'un règim, el de la Segona Restauració monàrquica que establí una continuïtat institucional, simbòlica, política, econòmica, amb un franquisme tacat de sang. D'aquí l'interès per posar en contradicció el que es considera com a veritats històriques, que com tota veritat, sempre sol ser discutible o parcial.

Això no significa que l'historiador pugui fer el que vulgui. Cal remetre's a unes fonts, contrastar-les, fer-ne lectura crítica dels fets, emprar tècniques rigoroses d'anàlisi i bastir un relat coherent i equilibrat, sense que es vegi de seguida el llautó. És per això que escriptors de ficció, periodistes o politòlegs experimenten la temptació de l'intrusisme acadèmic, tot fent-se passar per historiadors a aquells que en realitat construeixen

la seva veritat abans de fer la recerca. O a copiar-la d'alguns impostors, sense el més mínim rigor o ètica, tot emprant mecanismes de "pensament màgic" a fi d'encaixar peces de puzles diferents amb intencionalitats clares. És el cas de Pío Moa, un antic GRAPO dedicat al periodisme, famós a partir del plagi dels apologistes del franquisme dels quaranta i cinquanta per tal de dignificar el negacionisme històric espanyol (que a diferència de l'alemany, no és delictiu), i atribuir la tragèdia de la guerra civil a les esquerres i al pèrfid «separatisme». Tinent en compte que Moa és el manobre intel·lectual d'un sector social que tem una política de memòria que el deshabiliti, és normal que tracti de dignificar el totalitarisme i hagi esmerçat uns quants milers de planes a justificar els crims contra la humanitat dins les fronteres hispàniques.

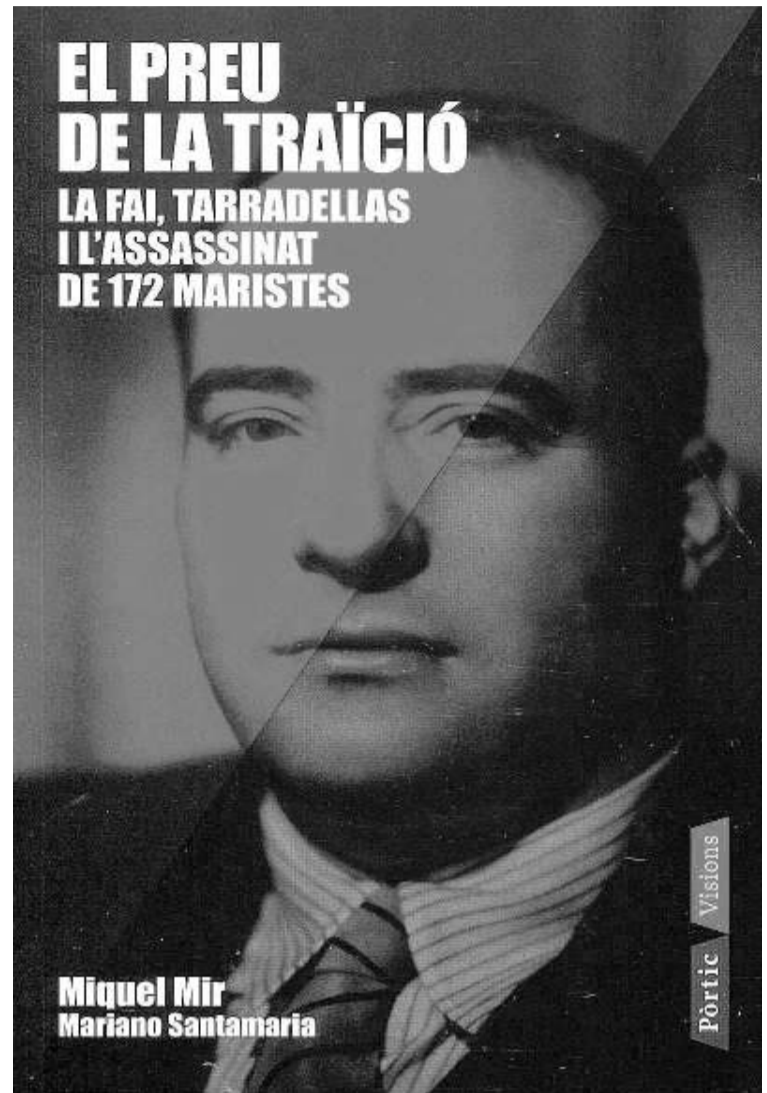
Catalunya no està exempta d'aquest revisionisme segons el qual, i com Pío Moa dixit, la culpa és dels rojos. Que la història es redueix a una maniquea distinció entre bons i dolents. Que els primers no tenen responsabilitat i que els segons conspiren per alterar l'ordre «natural» de les coses. Més o menys el que va defensar el que es va denominar el "Vichy català", el grup social col·laboracionista amb el més despietat franquisme per dur a terme la seva peculiar "repressió de classe". Personatges com Carles Sentís, Bertran i Mutitu, Samaranch, Miquel Mateu o tants d'altres, que contractaven guionistes que establissin la cobertura intel·lectual al seu projecte social, una Catalunya desigual, corporativa, desarticulada, callada, submissa.

Els hereus d'aquest Vichy són representats avui per Miquel Mir, el Pío Moa més «nostrat». Els seus llibres, com Diari

MIQUEL MIR
DIARI D'UN PISTOLER
DE LA FAI

Pioa

d'un pistoler anarquista, fonamentat en una font sospitosa, el suposat diari personal d'un membre de les patrulles de control de la FAI, serveix per narrar una ficció literària sota la fórmula de fals documental –molt en la línia Coetzee– que encarnaria una trajectòria representativa, segons l'autor, de l'anarquisme d'acció del país, destinat a eliminar físicament els «enemics de la revolució». Tot i que a Mir no li manca un pòsit de veritat (el pistolerisme anarquista, les «expropiacions revolucionàries», la capacitat de generar un exèrcit a l'ombra per precipitar i defensar la revolució, i les accions de repressió de classe durant les primeres setmanes de la guerra són a bastament documentades) cedeix a la temptació de convertir una part en el tot, obviant el context en què es desenvolupa la tràgica violència del moment, o la responsabilitat de les autoritats de la monarquia, la dictadura i la república en les accions de «guerra social» d'aquests anys. En aquest sentit, Mir, com a bon narrador i pèssim historiador s'encarrega d'eleva les anècdotes a la categoria de veritat històrica, tot obviant les incomoditats que suposa l'anàlisi dels esdeveniments. Certament, en la situació de caos i desordre propiciat pel buit de poder del «breu estiu de l'anarquia», en afortunada expressió de Hans Magnus Enzensberger, es produeixen un conjunt d'assassinats, actes de violència i intimidació, destruccions d'edificis religiosos i robatoris, comesos per individus amb un perfil psicològic patològic –seria el cas de Fresquet, Antonio Martín "el Cojo de Málaga" o tants d'altres caracteritzats per una tendència a una violència mil·lenarista, o comitès com el d'Orriols i de Salt que responen al desig de compensar greuges reals o

imaginari i a un desig de bastir un nou món sobre les runes fumejants del vell. Tanmateix, aquests fets lamentables, no són el fruit d'un intent sistemàtic d'eliminar físicament els enemics de classe, com pretén fer creure Mir, sinó la conseqüència difícilment evitable de l'atomització de l'ordre i el caos propiciat per la fallida de la República i la Generalitat, i les dificultats de les institucions arcosindicalistes d'organitzar la revolució, encara que el mòbil és la venjança de classe, la revenja dels humiliats, la violència bíblica dels darrers que, per unes setmanes són cridats a ser els primers. De fet, els estudis acadèmics assenyalen, a partir de la tardor de 1936, la situació es comença a reconduir.

El que resulta indignant és l'extraordinària difusió de les discutibles tesis de Mir. És clar, que, com sol passar en aquests casos, l'èxit és propiciat pels beneficiaris d'aquest corpus teòric. En una època en què l'església catalana més culta i cívica és desplaçada obertament pels sectors més reaccionaris, encarnats en el desproporcionat pes de l'Opus Dei, la capacitat de difusió de determinades idees permet influir davant l'opinió pública per desautoritzar tant la República com aquells que s'oposaren, en el plànol material, i sobretot en l'ideològic, a les abismals diferències socials que comportava el capitalisme a la catalana.

En aquest sentit, Mir, com Moa, tracta de llençar fum sobre els esdeveniments per impedir conèixer les causes, i així defugir els necessaris canvis en el precari equilibri de poder nacional per evitar que la història es pogués repetir. I sobretot, generar confusió per impedir la deshabilitació de les elits catalanes beneficiàries de l'ordre abans, durant i després del franquisme.

El cenacle dels Canonges i el pla B de la Generalitat

Miquel-Dídac Piñero

La crisi d'Estat que representa la sentència de l'Estatut s'emmarca en un context de contradiccions internacionals del propi sistema capitalista. Davant el desastre polític del procés autonomista del Principat, dit Comunitat Autònoma de Catalunya, la burgesia nacional catalana s'espanta i en comptes de complir el seu paper històric de revolució nacional burgesa, en paraules de Soler Tura ('Catalanisme i revolució burgesa'), i complir al peu de la lletra el seu paper històric d'emancipació nacional, en canvi, opta per la salvaguarda de l'Estat capitalista espanyol i el superat mercat interior peninsular a partir del pacte amb Montilla en el sopar del dilluns 28 de juny a la casa dels Canonges, on es va acordar fermament apagar la flama sobiranista i evitar un aquelarre independentista, en paraules de Duran Lleida, tot plegat per evitar el gir polític i social en un procés bakuninista d'autodeterminació global vers una independència de fet, dins de la necessària transformació social autogestionària sota la direcció del subjecte revolucionari històric del proletariat militant, propi d'unes masses espoliades, oprimides i explotades, que en el seu temps va comprendre Andreu Nin en els seus escrits sobre el fet nacional català i la lluita de classes.

Aquest pla B del cenacle de la casa dels Canonges i que està assumint Montilla, el PSC-PSOE, la coalició ICV-EUIA i la federació CiU, deixant de banda la demagogia oportunista de Puigercós, dona raó a l'antic anàlisi del company Salvador Seguí, quan un temps abans d'ésser assassinat pels pistolers de la burgesia nacional catalana, va afirmar a Madrid que el proletariat de Catalunya no tenia cap mena de temor a la independència nacional, al contrari, que era la burgesia catalanista la classe que anava sempre a recórrer a l'exèrcit per mantenir el domini de l'Estat capitalista espanyol. Cal recordar la polèmica que fa uns anys va originar l'opinió de Julio Anguita sobre el fet que la burgesia catalana era històricament la pitjor d'Europa, cosa que va originar, entre altres coses, la ruptura entre Iniciativa i Esquerra Unida i entre el PSUC històric i el PSUC Viu.

D'aquest pla B de la Generalitat en tenim proves. El mateix dilluns de la sentència de l'Estatut, Pepet Montilla, dit 'el guerriller' en el seu temps de jove stalinista en les files del PCE (i), havia convocat un cenacle burgès a la casa dels Canonges. Aquest sopar dels representants de la burgesia nacional catalana amb Montilla, va servir per pactar la manera de restablir ponts amb l'Estat capitalista espanyol

i mirar la manera d'impedir un aquelarre independentista a causa de la rauxa incontrolada de les masses empenyades i ofeses, cosa, que a la pràctica, desactiva qualsevol procés burgès d'Estat català en la Unió Europea, però, en canvi, genera contradiccions de classe hegemònica que obren el camí vers l'estratègia bakuninista d'un procés socialista revolucionari de masses. La burgesia nacional catalana s'apunta al discurs del PSOE.

D'aquesta manera es va constituir un cenacle burgès davant la sentència el mateix vespre del 28 de juny. Desconeixem si algun dels homes del cenacle de la casa dels Canonges haurà llegit alguna vegada 'Espanya invertibrada' de José Ortega y Gasset, que fent de profeta d'Estat va escriure el seu maletar psíquic davant un possible fi de la unitat territorial peninsular del Regne d'Espanya. Segons Ortega y Gasset, la decadència imperial i la desintegració espanyola comença en temps del regnat de la Casa d'Àustria, quan a finals del segle XVI l'emperador va perdre el domini dels Països Baixos i del Ducat de Milà encara que en aquest any 1580 era amo i senyor de les terres d'Amèrica. Però Felip II va integrar Portugal al seu regne fins el procés d'independència de desembre de 1640 i el posterior tractat de Lisboa de 1668, però Catalunya perdria la seva independència i el tractat del Pirineu donava la Catalunya Nord al rei de França. El domini peninsular tornava a desprendre's de la seva banda sud-oest. Seguidament, segons Ortega, a principis del segle XIX el Regne espanyol perdria les seves gran colònies americanes i a finals d'aquest segle es despenen les colònies menors americanes i les Filipines. El Regne quedava pràcticament reduït a les terres de la península Ibèrica i dos arxipèlags. Finalment, en el pamflet Ortega es preguntava si el fet de desprendre's de les darreres colònies ultramarines era una senyal dels inicis d'una dispersió territorial interpeninsular.

A més de Pepet Montilla, gestor capitalista passat al neoliberalisme després del pas del maoisme stalinista al PSC-PSOE, que el va fer alcalde i ministre, després d'una breu estada en el PSUC, en aquest sopar de la casa dels Canonges hi havia la flor i nata més representativa i significada de la burgesia catalana. En el cenacle hi havia Isidre Fainé, president de 'La Caixa' i el seu grup industrial, el principal nucli de poder econòmic del Principat i un dels més destacats de la Península; Salvador Alemany, president del Cercle d'Economia, el més significatiu fòrum neoliberal de la Comunitat Autònoma de Catalunya, i que també presideix Abertis, grup empresarial líder en la gestió d'infraestructures de transport; Ferran Casado, director del Institut

de l'Empresa Familiar, que aplega la majoria d'empreses catalanes de famílies de cognoms famosos a casa nostra; Salvador Gabarró, antic empresari del grup Roca de Gavà i actual president de Gas Natural Unió Fenosa, imperi energètic que des de Catalunya va conquerir Pere Duran Farell; Josep Manuel Lara, fill d'una mestre de dretes de Darnius i d'un empresari franquista reciclat, president del grup Planeta i d'Antena 3, a més de propietari i editor del pamflet diari 'La Razón'; l'advocat i antic dirigent del FOC-FLP-ESBA Miquel Roca, que durant la Transició va liderar CDC conjuntament amb Jordi Pujol, ara conseller i home de confiança de molts notables del món empresarial català; Joan Rosell, president del Foment del Treball, la principal organització patronal catalana i un empresari que fa de pont amb la molt desprestigiada internacionalment patronal espanyola CEOE; Àngel Simón, president del poderós grup AGBAR i molt relacionat amb tots els àmbits de poder de l'àrea metropolitana de Barcelona, i Xavier Ventura, president de Nutrexpa, una de les empreses familiars catalanes de més pedigree, i representant significatiu d'una indústria d'alimentació i consum molt sensible a les derives espanyolistes de boicot a productes catalans que provoca l'afer de l'Estatut i tot enrenou o polèmica sobiranista catalana en el mercat interior peninsular.

En aquest sopar es va aprovar un pla B d'actuació de caire polític i també mediàtic. Per començar, ni parlar de cap dret a decidir, cosa que es tradueix a la pràctica amb la negativa de Montilla d'anar amb la pancarta d'Òmnium Cultural el 10-J. Seguidament, bon rotlló amb Zapatero. Després, res que posi en perill o en risc els seus negocis a causa de les turbulències polítiques que podria general la sentència de l'Estatut, amb l'excepció específica de la reivindicació catalana del finançament de l'Estat a l'autonomia, un punt clau per a la subsistència institucional del domini capitalista al Principat en el decurs d'aquesta segona gran depressió econòmica mundial del sistema hegemònic.

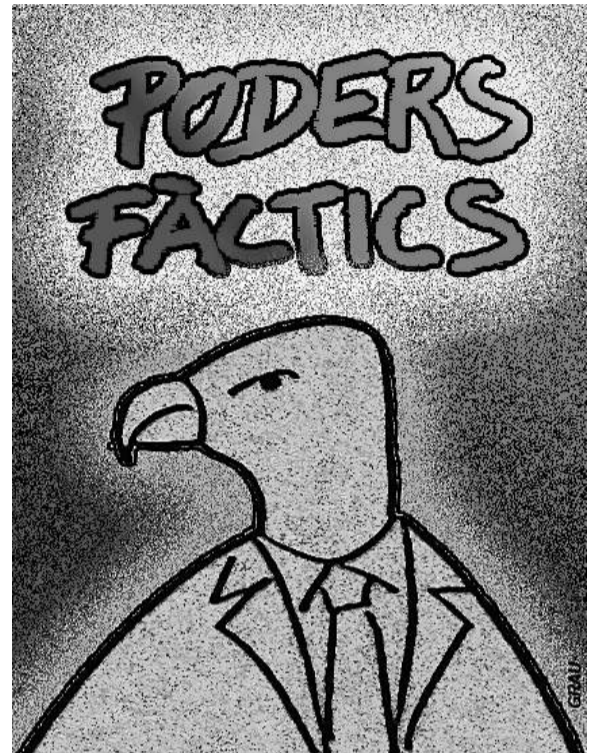
A nivell polític, Miquel Roca va apuntar el fet inquietant d'una comunitat catalana empenyada amb el creixent abús de l'Estat i la pèrdua d'autonomia administrativa del Principat de Catalunya i que no encaixa gens la sentència de l'Estatut en aquest primer moment, una sentència política i jurídica que la gent considera una veritable provocació, cosa que genera, al seu entendre, un lògic ambient radical i de desafecció política institucional a molts nivells.

Per la seva banda, Pepet Montilla va coincidir amb l'anàlisi de la realitat fet per Miquel Roca, provocant un debat, poc or-

denat, entre els empresaris del cenacle. Semblava que els segadors entraven a Barcelona el dia Corpus, que l'exèrcit atacava el palau de la Generalitat el Sis d'Octubre o que el grup de Durruti encaçalava la revolució del Dinou de Juliol. Potser la insurrecció de la Setmana Tràgica també tocava la porta de la casa dels Canonges. Per a les masses i submissió a l'Estat. La còmica tragèdia històrica de la burgesia catalana. Madrid, fot... però Madrid protegeix dels aquellarres.

Finalment es va dissenyar una estratègia de seny capitalista. Per una banda, no deixar el lideratge de l'empenyament col·lectiu català a la lliure determinació d'unes masses que podrien transformar un aquelarre independentista en uns aldarulls revolucionaris o en unes bullagues insurreccionals, puix les institucions de la Generalitat quedarien separades de la societat i el Govern autònom deixaria de tenir pes en el Principat ja que la situació de fet superaria el marc jurídic autònom. Ocupació d'ajuntaments, diputacions, consells comarcals, del propi palau de la Generalitat i de la seu del Parlament. Proclamació de la República del poble català. Formació de destacaments. Desperta ferro. Quina por... quina basarda! Quina travessa en la incertesa nacional!

El dilema del cenacle de la casa dels Canonges fou aïllament i desafecció o manipulació política d'unes masses que no arriben a controlar les drogues somníferes dels mundials de futbol. Es va decidir segrestar política i mediàticament qualsevol impuls incontrolat de les masses empenyades. En diuen encaixar la protesta contra la sentència de l'Estatut i la desafecció de masses des d'una "centralitat política i social" que faci possible un escenari de pacte entre l'Estat i la Generalitat, cosa que es complica una mica a causa de les conteses polítiques que generarà la campanya de les pròximes eleccions autonòmiques. I es va acabar amb un acord a fi de fer pressions per aconseguir la reedició d'un nou pacte o

acord autòmic amb l'Estat. Joan Rosell va fer unes consideracions sobre la seva percepció en que el Govern espanyol i l'Estat necessiten el suport de l'empresariat català, especialment en aquests delicats moments de greu crisi econòmica i per això pensa que des del propi Govern de l'Estat res es podrà fer sense l'aportació política catalana o en contra de la seva voluntat política, cosa que en aquest sentit obligaria a ambdues parts a reconstruir novament els ponts autònoms i d'aquesta maneta recuperar complicitats entre el Principat i l'Estat espanyol.

En síntesi, l'acord final del cenacle de la casa dels Canonges passa fonamentalment per mantenir les formes, mirar prim, evitar qualsevol forma de tensió, estudiar amb molt detall i molt bé quines possibilitats encara hi ha per refer l'Estatut o per fer un pas en aquest sentit, resposta ferma i opinió clara una vegada s'hagi analitzat l'abast de la sentència i així poder explorar fins on volen anar la política de Zapatero per reparar legislativament els danys morals i jurídics que causa la sentència del Tribunal Constitucional. Enfront aquest contuberni burgès caldrà trobar la manera en que les masses proletàries i la joventut rebel tinguin prou força política i social per desviar aquesta situació de claudicació burgesa i institucional autònoma catalana vers una vaga general política indefinida, una vaga de masses que aplegui la mobilització contra les retallades socials del govern Zapatero amb la rebel·lia de la gent empenyada enfront l'Estat en aquest moment històric.

A: historia y resultados imprevistos de un símbolo

Redacció

Editat aquest any a l'Estat espanyol per Virus editorial i la Fundació Salvador Seguí, "A: historia y resultados imprevistos de un símbolo" és la traducció i adaptació de l'edició italiana "A-cerchia-ta. Storia veridica ed esiti imprevisti di un simbolo" (Eleuthera editrice, 2008) realitzada pel Centre Anarquista Pinelli.

Pintada sobre les parets de la protesta, però també estampada en motxilles, samarretes, arracades, penjolls i gorres, fins i tot en les peces de roba més íntimes, l'A encerclada és un signe tan conegut i reconegut que ha acabat per ser considerat un símbol tradicional de la iconografia llibertària.

En realitat, ens expliquen els seus creadors, té poc més de quaranta anys: l'A neix com projecte a París durant l'any 1964, en l'interior d'una petita xarxa de joves anarquistes, però comença la seva vida pública durant l'any 1966 a Milà, impresa sobre octavetes i cartells de la joventut llibertària. Poc després, l'explosió de 1968 -i la invenció providencial de l'esprai de pintura- farà circular el símbol pels carrers de tot el món.

Aquesta inèdita història en imatges, al costat dels relats que l'acompanyen,

repassa la seva sorprenent i fins i tot extravagant difusió planetària, arribada a primer sota l'embranchada de la passió llibertària i després de la cultura punk, fins a la seva més recent explotació comercial.

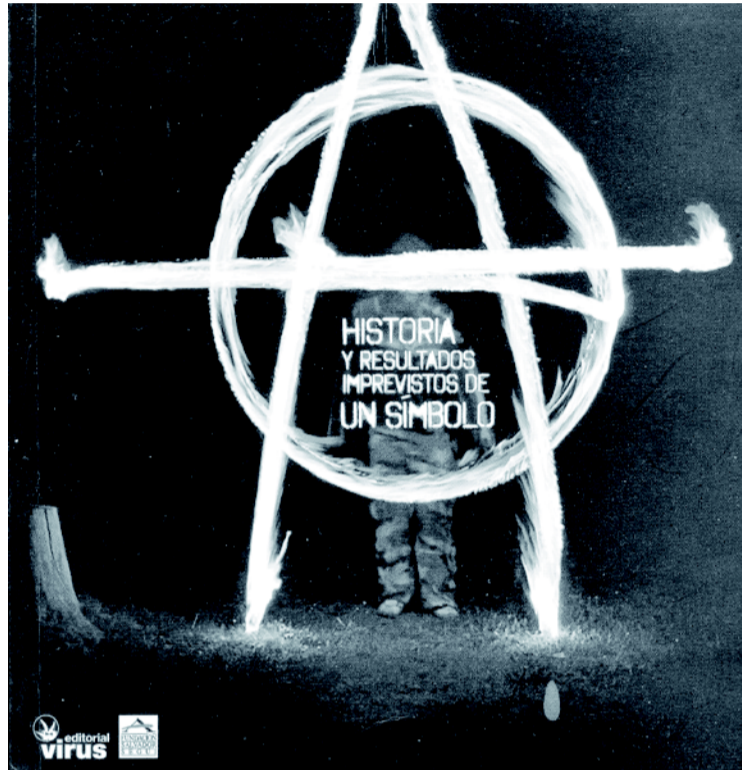
Un viatge per l'imaginari contemporani que fa un repàs de les múltiples interpretacions -sovint inesperades, tal vegada contradictòries- d'un símbol nascut amb una forta connotació específica i transfons, esdevingut amb el temps en un dels signes més utilitzats per a expressar no tan sols anarquia, sinó també revolta, rebuig, anticonformisme i transgressió en les seves més variades accepcions.

El llibre, a més d'un amplíssim reportatge gràfic i fotogràfic, inclou textos de: Fulvio Abbate, Pietro Adamo, Adbusters Media Foundation, Android Tattoo, Roberto Freak Antoni, Amedeo Bertolo, Chris Carlsson, Pino Cacucci, Marianne Encckell, Goffredo Fofi, Dori Ghezzi, Enrico Ghezzi, Matteo Guarnaccia, Tomás Ibáñez, Luciano Lanza, Maurizio Maggiani, Yoko Miura, Maria Nadotti, Clelia Pallotta, Marco Pandin, Andrea Perin, Marco Philopat, Ferro Piludu, Fabrizia Ramondino, Paolo Rossi, Marco Rovelli, Giorgio Triani, Nicoletta Vallorani, Luca Villaresi, Wu Ming 1, Salvatore Zingale.

128 pàgines de disseny acurat, nombroses fotografies i il·lustracions acompanyades de textos explicatius breus. Preu: 15 €.

Podeu fer comandes de llibres a través de la intranet del web de la Fundació

Salvador Seguí o per correu electrònic escrivint a: fss.cat@fundacionssegui.org o contactant amb Virus editorial (www.viruseditorial.net/), tel. 93 441 38 14, virus@pangea.org

Certamen d'assaig jove "Ajuda Mútua"

Societat Cultural Ajuda Mútua

cat/IMG/pdf_Certamen_-_Bases_-_plegable-2.pdf

La Societat

La Societat Cultural Ajuda Mútua està en fase de constitució. La formen un petit grup de llibertaris i els seus objectius són el desenvolupament i difusió de la cultura obrera en la societat i de la cultura en general entre la classe obrera. Et convidem a visitar la pàgina web de la Societat (<http://www.enxarxa.com/interhelpe/>) per a conèixer millor la nostra associació i els seus projectes.

La Sociedad Cultural Apoyo Mutuo - Societat Cultural Ajuda Mútua - Kultura Societo Interhelpe és una associació sense ànim de lucre que pretén fomentar la cultura llibertària.

La Societat ha estat creada per un grup de treballadors anarquistes que desitgen formar-se culturalment i debatre en profunditat sobre els problemes de la nostra societat i les nostres vides d'una

manera que sobrepassi la immediatesa de la militància sindical i la quotidianitat de la lluita econòmica. Pot formar part d'ella qualsevol persona que tingui les mateixes inquietuds i comparteixi les finalitats de la Societat.

Què vol?

1. La seva finalitat primordial és l'impuls per a la creació d'una associació d'investigació i difusió de la cultura obrera, independent de tot partit, institució o associació.
2. Investigació filosòfica i científica de la realitat social i de les possibilitats de transformar-la en un sentit comunista i llibertari.
3. Difusió d'idees congruents amb la del comunisme llibertari en el si de la població en general i de la classe obrera en particular.
4. Dotar a la classe obrera de mitjans de formació intel·lectual propi.s
5. Fomentar la cultura associacionista

entre els treballadors.

6. Organització de fóruns i cursos per a l'estudi i debat sobre aquestes qüestions i quantes puguin ser d'interès per a les classes treballadores. Cadascú pot emprar, per a les seves activitats en

l'associació, la que prefereixi de les tres llengües d'ús de la Societat: l'espanyol, el català i l'esperanto.

Societat Cultural Ajuda Mútua, Carretera d'Esplugues 46, 08940 Cornellà de Llobregat

1r Certamen d'Assaig Jove "Ajuda Mútua"

Per a més joves de 20 anys. Sobre una figura de l'anarquisme. Assaig, biografia, ficció literària o estudi de fonts. De 3.500 a 6.000 paraules. Creative Commons. Plaça d'entrega d'originals: del 3 al 31 de gener de 2011.

Per veure el tríptic que conté les bases del concurs aneu a: www.cgtcatalunya.com

Ajuda Mútua
Societat Cultural

Apoyo Mutuo
Sociedad Cultural

Interhelpe
Kultura Societo

Carretera d'Esplugues, 46
08940 Cornellà de Llobregat
interhelpe@gmail.com

Receptes...

Xot al forn amb salsa de romaní

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients

4 trossos sencers de costelles de xot de pal de 250 g cada una

Una branca de romaní verd
2 cullerades de romaní en pols
¼ l brou de carn
¼ l d'aigua
200 g d'arròs bullit al punt
100 g de panses
Oli d'oliva suau
Sal i pebre bo

Elaboració

Posau les costelles salpebrades en una greixonera totalment cobertes d'oli amb la branca de romaní verd. Coeu-les 4 hores a 100 graus. Preparau una infusió d'aigua i romaní en pols i deixau-la

bulli durant 3 minuts. Després colau-la i mesclau-la amb el brou de carn. A continuació, posau la mescla al foc i deixau que es redueixi uns quants minuts. Si és necessari, hi podeu donar el punt de textura amb un espessidor. Després mesclau l'arròs escorregut amb

les panses que prèviament heu d'haver posat en remull i posau-lo a encalentir. Col·locau el xot al centre del plat (ben escorregut d'oli) amb l'arròs al voltant i salsau-lo.

Bon profit!

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Terra i Llibertat

Joan Canyelles Amengual

“Uneixte a la batalla en la que cap home fracasa, perquè encara que mori o desapareixi els seus actes prevaleixeran” William Morris.

1937. El jove comunista de Liverpool atur David (Ian Hart) decideix traslladar-se a Espanya per lluitar contra el feixisme. S'integra dins d'un grup de milicians del POUM i ben aviat es fa amic de Bernard (Frederic Pierrot), Lawrence (Tom Gilroy) i Maite (Iciar Bollain) i s'enamora de Blanca (Rosana Pastor).

El mal estat de les armes amb les que combaten li provoca un accident i s'ha de traslladar a Barcelona. Allà presència les purgues i persecucions estalinistes contra els militants del POUM i els anarquistes i decideix tornar amb els seus companys abandonant la idea d'unir-se a les Brigades Internacionals.

En el seu retorn serà testimoni de la dramàtica desfeta del grup i l'assassinat de Blanca a mans dels comunistes.

No seria fàcil trobar en el cine actual un director amb una coherència temàtica i estilística tan gran com la de Ken Loach, la qual cosa el converteix sense cap mena de dubte amb un veritable i discutit autor, si bé a vegades les seves intencions estan per sobre dels resultats de les seves pel·lícules.

Els seus orígens artístics els trobam en el teatre, com a director i actor. Però les poc estimulants condicions econòmiques el porta a treballar en mitjà televisiu a la BBC on obté diferents èxits i on comença a formar-se l'estil documentalista que el caracteritza.

La seva primera pel·lícula és Poor Cow (1968), sobre una mare jove casada amb un home violent que l'arrossega a la marginació.

Hi segueixen altres pel·lícules però la primera que té certa repercussió és Hidden Agent (Agenda oculta, 1990).

L'any següent dirigeix Riff-Raff, excel·lent i duríssim retrat dels anys de plom de Margaret Tacher. Es tracte des

del meu punt de vista del seu primer gran treball cinematogràfic. Amb un estil gairebé documental Loach ens parla de les miserables condicions de vida d'uns obrers de la construcció. Les precàries mesures de seguretat fan que un treballador hi perdi la vida. Els seus companys en un gest de ràbia calaran foc a la finca que estan reformant.

És una acció visceral que no busca altre cosa que no sigui recuperar la seva dignitat i la del company mort. I naturalment fer-li pagar al patró de la millor manera que saben i poden totes les seves injustícies i abusos.

Abans de rodar Terra i Llibertat realitza "Raining stones" (Ploguent pedres, 1993) i Lady Bird Lady Bird (1994). La primera conte les penúries d'un pare que s'ha encaparrat en comprar-li a la seva filla el vestit de la primera comunió. La segona, basada en un fet real, és una violenta crítica als serveis socials d'Anglaterra, que van retirant la custòdia de cada un dels fills que va tenint la protagonista. Loach va matitzar que la seva crítica es dirigia més a la manca de recursos que als treballadors i les treballadores socials, que no podien dedicar el temps necessari a fer bé la seva feina.

"Carla's song" (La cançó de Carla, 1996) i "Bread and roses" (Pa i roses, 2000), són segurament dues de les seves pel·lícules menys aconseguïdes, probablement pel fet (la segona part de la cinta a La cançó de Carla), de estar rodades lluny del seu país en un ambient que no coneix tant com el de casa seva.

És també impressionant "My name is Joe" (1998), que explica la història d'un alcohòlic que ha deixat de beure i que torna a fer-ho després de passar per moments molt difícils. Però el final traumàtic i desolador deixa una petita escletxa per a l'esperança i podem pensar que tal vegada Joe tornarà a recuperar-se.

Ken Loach és sense dubte un dels directors més compromesos del cine actual. Una part de la crítica l'ha maltractat despiadadament.

S'ha dit que és simplista, pamfletari, esquemàtic... Per a mi aquets judicis son d'una miopia que ratlla la ceguera. És pot discutir l'encert o el fracàs de les seves propostes, de si les imatges que pretenen trasmetre veracitat semblen poc creïbles. En definitiva es pot valorar la seva posada en escena de molts diferents maneres. Però no crec de cap manera que sigui simplista o esquemàtic.

Loach és un radical. Un home de tendències trotskistes que pretén retratar els efectes devastadors que el capitalisme té sobre una part important de la població. Per a mi ofereix la seva visió del món de forma absolutament honesta i sincera. Tal vegada no sempre aconseguix el que es proposa. Però qui és capaç d'encertar sempre?.

La seva productora "Parallax Pictures" funciona en règim de cooperativa. I amb els guionistes amb els que sol treballar hi té una bona sintonia política. Bon director d'actors i actrius, intenta que sempre puguin identificar-se i comprendre els personatges que interpreten.

Emotiva, intensa, per moments brillant i antològica, polèmica, decidida i contagiosament revolucionària, "Terra i Llibertat"

és una de les pel·lícules més emblemàtiques de la guerra (in) civil espanyola i una de les poquíssimes (emplei aquesta paraula per si ni ha alguna que en la meua oceànica ignorància desconec) que denuncia l'estalinisme des de la guerra.

La pel·lícula comença en el temps actual, quan el protagonista acaba de morir i la seva neta descobreix una maleta amb un munt de retalls de premsa i les cartes en les que explica la seva experiència en la lluita contra el feixisme a l'estat espanyol. És un excel·lent punt de partida que permet dues coses fonamentals: la primera és transmetre que els valors que impulsaren aquella lluita continuen vigents, i la segona (una part de la crítica sembla que no ho va entendre), és que la història està explicada des del punt de vista de David.

És a través d'ell que coneixem els esdeveniments, (per altra banda queda claríssim que el director li dona tota la credibilitat), això fa que qualsevol acusació de partidisme resulti una mica absurda, perquè Loach renúncia des del primer moment a erigir-se en historiador imparcial.

Loach combina la presència d'actors professionals i no professionals conferint a la pel·lícula un molt interessant to realista, si bé no és tan acusat com a altres cintes seves.

L'escena en la que es decideix la col·lectivització de les terres és portentosa, una petita i magnífica obra mestra dintre de la pel·lícula. Quan la vaig veure en el cine, el senyor que tenia darrera em va tocar l'esquena i em va dir amb un to baixet i tranquil "si us plau, baixi el braç, tanmateix no li donaran la paraula. L'assemblea passa a la pel·lícula, no a la sala". Les persones que hagin participat en alguna assemblea (suposo que moltes de les que generosament encara no heu deixat de llegir aquest article) hauréu tingut la sensació d'haver viscut aquella situació. I si m'apureu inclús es podria jugar a identificar personatges, partits i associacions. Els actors no professionals que participen en aquesta escena defensen realment les seves conviccions. Per posar un exemple: els que defensen la col·lectivització son membres actius de la CNT de Castelló, València i Sagunt.

Tal vegada la part menys aconseguïda és la història d'amor entre David i Clara.

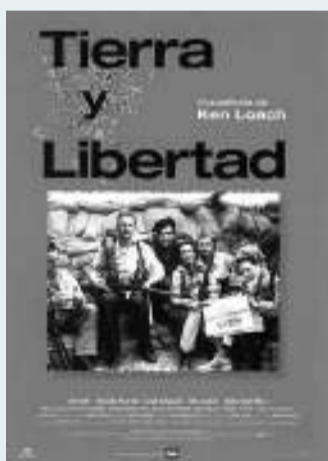
Entre altres coses perquè el personatge que interpreta Rosana Pastor pot semblar més un símbol que una persona real, d'alguna manera representa la revolució i probablement per això mor poc abans d'acabar la pel·lícula.

El treball dels actors i actrius és molt eficaç. Es tracta evidentment d'una obra coral en la que seria injust destacar alguna interpretació en especial.

Per a mi "Terra i Llibertat", sense deixar de reconèixer que té alguns defectes, és una gran pel·lícula. D'aquestes que es veuen amb el cap i amb el cor, de les que et colpeixen però que al mateix temps et contagien la seva força revolucionària.

La revolució ajornada es converteix en el millor dels casos en reforma, i la reforma, amb el temps acaba essent la més elegant disfressa de la renúncia i la resignació.

La lluita d'aquelles companyes i companys continua tinguent tota la vigència de llavors. El seu desig de canviar el món, el seu amor per la humanitat, el seu anhel de llibertat i justícia ens acompanyen. I també la seva joia de viure.

Fitxa tècnica

Dr: Ken Loach

A: 1995

G: Jim Allen;

Ft: Barry Ackroyd;

Mt: Jonhatan Morris;

Ms: George Fenton;

Int: Ian Hart; Rosana Pastor, Iciar Bollain. Tom Gilroy, Marc Martínez, Frederic Pierrot, Sergi Calleja, Jordi Dauder, Josep Magem, Eoin McCarthy, Jürgen Müller....

> DES CARTES MAUDITES

Llengua/es i identitat/s (9)

Carlus Jové

La idea general i simple de tota aquesta col·lecció de columnes –que prometo acabar el proper mes– seria que tan sols des del conflicte es pot comprendre la qüestió de la identitat lingüística; i aquí conflicte no significa necessàriament confrontació oberta, sinó mer desplegament d'interessos particulars o col·lectius. Els diferents interessos poden xocar i esdevenir confrontació, però poden molt bé adaptar-se i conviure.

Aquesta possibilitat de convivència es nega constantment a casa nostra, on sovint tot passa per la rotunditat de la idea “un poble, una llengua”: un nacionalisme lingüístic que conforma les identitats nacionals en base a la llengua i poca cosa més. L'exemple paradigmàtic és el castellà, és clar, car Espanya és i ha estat des de fa segles un projecte castellà i en castellà, i allò “espanyol” es mesura fonamentalment en termes d'homogeneïtat lingüística. Tan sols cal anar a la Constitució i observar quin és el deure lingüístic dels “espanyols”. Hom ho sap prou bé, no cal repetir-ho. No obstant... ai las si el mateix deure s'exigeix als catalans pel que fa al català, com ho pretenia el nou Estatut!

En l'imaginari espanyol, com deia, i des de fa segles, el que impera és l'essencialisme que he criticat en anteriors articles, segons el qual ser espanyol passa, entre d'altres coses, per parlar castellà. Així, en aquest conflicte d'identitat lingüística, la confrontació és clara, si bé no és oberta ni sincera. Ací, un grup lingüístic s'autoproclama com a normal, neutral, fins i tot “comú”, mentre que els restants passen a ser els estranys, els tendenciosos, els particularistes.

Això no és una confrontació oberta ni sincera perquè, senzillament, es pressuposa que les coses han estat sempre així, perquè el castellà “jamás fue lengua de imposición”. Però el conflicte entre el que som i el que erem, el que parlem i el que parlavem, es redunda a cada trobada entre individus que parlen llengües diferents quan, per tal d'entendre's, sembla que un ha de caure, necessàriament, en el terreny de l'altre.

En la meua opinió, tan sols la construcció d'un estat plurilingüístic pot donar solució al nostre problema concret –em refereixo a l'espanyol, és clar.

Això significaria un gran pas endavant en el desmantellament de les llengües-identitat i un alliberament de tota aquesta càrrega simbòlica que impedeix, als que tenim llengües “regionals”, edificar sòlidament la nostra llengua.

Quin ordinador em cal?

Xavier Roijsals Lara

No és cap secret per ningú que la gent N va molt i molt perduda a l'hora de comprar-se un ordinador. Miren per Internet, proven d'informar-se però pel que sigui sempre es va amb la por de que l'ordinador sigui “massa poc potent”. En realitat això només passa molt poques vegades i en casos molt i molt particulars: gent que juga a videojocs d'última generació amb l'ordinador, o bé gent que edita vídeo en temps real, etcètera. S'ha de deixar ben clar d'entrada que en la gran majoria d'aplicacions que es fan servir, ja sigui llegir el correu, escoltar música, “compartir” fitxers, navegar per Internet, veure vídeos, escriure amb un processador de textos o les tasques associades a una suite ofimàtica, la gent té prou i de sobres sovint amb els seus ordinadors actuals. Es va arribar a la lluna amb 40 kb de memòria RAM i ara els ordinadors domèstics tenen 4 Gb de RAM, 100 mil vegades més potents, i es fan servir sovint només per llegir el correu i veure vídeos al youtube.

Perquè, quines menes d'ordinadors n'hi han?

* Els ordinadors de torre, tenen avantatges i inconvenients. Entre els avantatges figuraria que són ordinadors que a igualtat de preu amb un ordinador portàtil o ultraportàtil en tenen moltes més prestacions que els portàtils i els ultraportàtils, són més fàcilment reparables (els ordinadors fixes) i se'ls hi pot ampliar la capacitat de memòria, de disc dur. Això es mereix un apunt: sovint quan la gent diu “el meu ordinador ja no dona més de si” en realitat el què passa és que tenen el disc dur a tope gràcies als programes P2P. La solució és molt simple, fer servir discos externs i buidar el disc dur existent -i anar amb cura de no omplir-lo sempre tant. Als ordinadors fixes també els hi podem afegir targetes de so o de vídeo per ampliar aquestes capacitats amb molta més facilitat que en un ordinador portàtil, on sovint ni tant sols es

pot arribar a plantejar. Els desavantatges serien que són ordinadors que consumeixen més energia que un ordinador portàtil -un tema que acaba notant-se quan tens l'ordinador en marxa les vint-i-quatre hores per tal de compartir fitxers) i que a més, hi ha el tema de la manca de mobilitat.

Per tal que ens fem una idea dels preus d'aquests ordinadors val més que rumiem en que un de nou pot costar-nos a partir d'entre 300 i 400 €, pantalla, teclat, ratolí i impressora a banda (uns altres 150€ tot plegat). A l'hora de comprar aquests últims components cal que tinguem en compte de no comprar ni teclat ni ratolí a piles (sempre et deixen tirat a l'últim moment a banda d'elementals complicacions mediambientals) i que no ens deixem enganyar mai pel preu de les impressores, doncs tot i que ens semblin relativament econòmiques s'ho cobren després en els recanvis dels cartutxos (un element per cert dels més contaminants que n'hi ha -metalls pesants- i sempre sempre sempre s'han de portar a reciclar).

Hem de tenir també en compte que sovint l'ordinador ens pot anar perfectament amb un sistema operatiu Windows XP o una distribució de GNU/Linux però que comencen a arrossegar-se quan els hi fiques un sistema Windows Vista o Windows 7. Jo davant d'això sempre penso en que si no et cal per una raó específica i expressa i estàs còmode amb el Windows XP o el sistema GNU/Linux que ja tens, doncs queda-t'hi. Em sembla absurd haver d'actualitzar hardware perfectament operatiu perquè els requeriments del nou sistema Windows així ho demanen, quan tampoc et cal en absolut haver de fer servir aquella versió en concret del sistema operatiu.

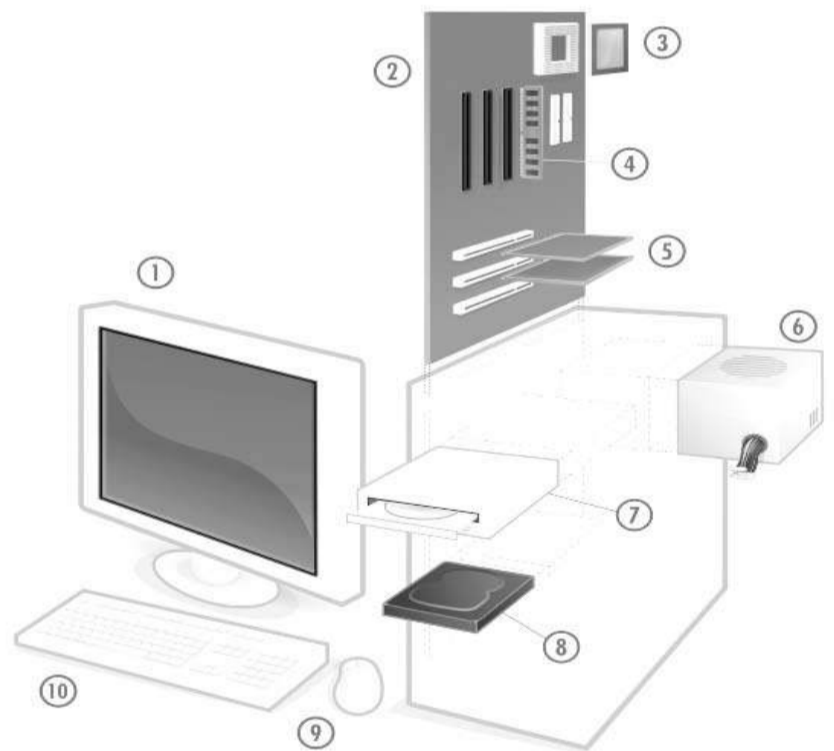
* Els ordinadors portàtils tenen evidentment com a gran avantatge la seva portabilitat i la possibilitat de funcionar sense connexió directa a la xarxa elèctrica. Però davant

l'arribada dels ultraportàtils aquests ordinadors serien com una mena d'estadi a mig camí entre una cosa i l'altra: és veritat que són portables, però si cada cop que t'has de posar un a l'esquena penses “segur que me l'haig d'emportar?” perquè pesa dos kilos i pico, si la seva autonomia real és inferior a dos o tres hores, doncs igual tampoc és la solució per la gent que necessita portabilitat extrema. Per un altre cantó, tot i que a igualtat de preu tenen menys potència que un ordinador fixe, estan més a prop d'aquesta potència que un ordinador ultra-portàtil. I sobretot la seva pantalla és extremadament més còmoda que la d'un ultraportàtil. Per tal que ens fem una idea de preu, podem trobar coses més o menys decents ara a partir de 300-400€. Com veiem els ordinadors portàtils s'han abaratit en els darrers anys, ...d'igual manera que el nostre poder adquisitiu :-). Són per tant, una solució de compromís entre un ordinador fixe i un ultraportàtil.

* Els ordinadors ultra-portàtils tenen tres avantatges principals que se'n diuen: preu, portabilitat i autonomia. Són l'opció més econòmica, a partir de 200-250€

en pots trobar a grans magatzems i similars. Pesen molt poc, sobre la meitat d'un portàtil estàndard i l'últim avantatge és que tenen molta autonomia, fins a 9 hores o així, depenent del model i del sistema operatiu. Si vius en un mas aïllat sense gaire corrent elèctric i vols un ordinador d'extremadament baix consum, el teu ordinador és aquest. És cert que són models menys potents que un ordinador fixe o portàtil nou econòmic actual, però també és veritat que són ordinadors comparables en prestacions als ordinadors de fa tres o quatre anys, no són carraques. I en realitat nosaltres tenim ordinadors molt més potents del què necessitem per les nostres tasques quotidianes.

En tot cas, abans de comprar-se un ordinador nou, la pregunta que cal fer-se sempre és: “realment en necessito un de nou?”. Pensem que la informàtica té uns processos de fabricació molt contaminants, i que realment la mesura ambiental més correcta amb la informàtica és sempre comprar el mínim de components ...però això ja ho veurem en un altre capítol.

Una nova llei amenaça els mitjans informatius lliures a Catalunya

Secretaria Comunicació CGT Catalunya

El 29 de juliol al Diari Oficial de la Generalitat es va publicar l'Edicte pel qual se sotmet a informació pública el Decret dels Serveis de Comunicació sense Ànim de Lucre a Catalunya, que delimita la llibertat d'expressió i el lliure accés a l'espai radioelèctric, assenyala Contrabanda FM, ràdio lliure i no comercial de Barcelona, a través d'un document que ha penjat a la seva pàgina electrònica www.contrabanda.org. Des de gener de 1991, Contrabanda FM funciona com una ràdio assembleària i autogestionada, que depèn de les quotes de les seves sòcies o socis, sense rebre

cap tipus de subvenció pública ni privada, i que no emet publicitat en la seva emissió. A Catalunya hi ha altres mitjans de comunicació alternativa que no estan d'acord amb una proposta de llei que recentment ha publicat la Generalitat. L'assemblea de Contrabanda crítica i està en contra d'aquest projecte ja que, entre altres raons, indica que “es publica en un període de vacances en què es dificulta l'organització social i la discussió pública adequada sobre aquest Projecte de llei.

L'organisme encarregat de l'elaboració d'aquest Decret és el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, que no va tenir en compte les consideracions que un grup de mitjans lliures va fer a l'esbarrany d'aquest mateix Decret donat

a conèixer el novembre de 2009. El més preocupant és que aquesta proposta de llei atempta contra drets fonamentals. D'una banda, es controla l'accés a l'espai radioelèctric, que és un bé públic i que ha de ser de lliure accés per a la societat civil, sobretot per a aquells grups socials que exerceixen un mitjà de comunicació no comercial, indica Contrabanda.

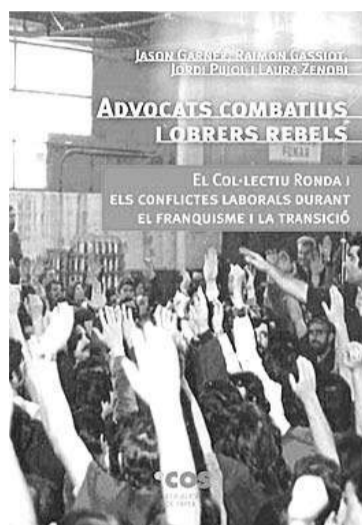
D'altra banda, delimita la llibertat d'expressió, ja que per accedir a l'espai ràdio elèctric, el Decret contempla la tramitació d'una llicència a través d'un procediment de concurs. És a dir, els mitjans de comunicació no comercial i autogestionats es veuen sotmesos a tràmits burocràtics (en aquest cas, controlats pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya), i

a una situació de competència (entre mitjans lliures) per obtenir un lloc en l'espai radioelèctric, quan aquest ha de ser lliure per a tots.

Contrabanda explica, “de no comptar amb llicència, entre altres tràmits, aquesta llei el que fa és il·legalitzar i criminalitzar als mitjans de comunicació no comercials i autogestionats de Catalunya. És a dir, el govern, en lloc d'afavorir a “els serveis de comunicació audiovisual sense ànim de lucre”, el que fa és limitar la llibertat d'expressió; això és, viola l'article 19 de la Declaració Universal dels Drets Humans, l'article 20 de la Constitució Espanyola, i atenta contra el dret a exercir un mitjà de comunicació lliure, crític i social, com l'assenyala la Legislació sobre Radiodifusió Sonora de l'Unesco (2003) “.

Llibres

Advocats combatius i obrers rebels
El Col·lectiu Ronda i els conflictes laborals durant el franquisme i la transició

Jason Garner, Raimon Gassiot, Jordi Pujol i Laura Zenobi eCOS, publicacions d'economia solidària. 2010

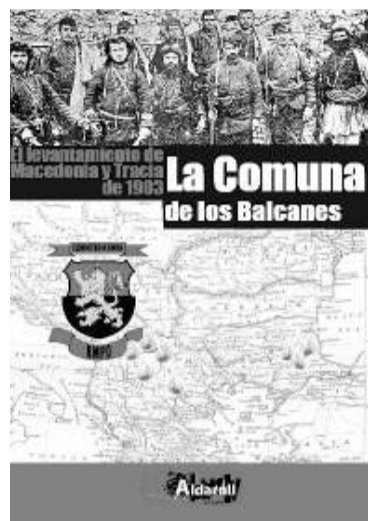
Durant el franquisme, els advocats laborals van posar tota la seva capacitat professional al servei dels treballadors en el marc d'un règim que pretenia assegurar autoritàriament la seva subordinació i que, per tant, els negava els drets més fonamentals, tant individuals com col·lectius. La seva actuació contribuï a la lluita dels treballadors per defensar els seus interessos i els seus drets davant d'una patronal i un règim clarament hostils.

El llibre recull els resultats d'un treball de recerca que ha analitzat la pràctica dels advocats i advocades del Col·lectiu Ronda en conflictes obrers durant el final del franquisme i la Transició.

La recerca ha estudiat la implicació d'aquests professionals en l'articulació de l'antifranquisme i, de manera més específica, en el desenvolupament d'un moviment obrer assembleari i autogestionari, sense deixar de banda la caracterització dels conflictes i la trajectòria

del Col·lectiu Ronda i dels seus advocats. D'aquesta manera, la recerca i el llibre que se'n deriva, ha volgut posar el seu gra de sorra al coneixement i la divulgació de la realitat del moviment obrer i dels advocats laborals durant el franquisme i la Transició.

La Comuna de los Balcanes
Los levantamientos de Macedonia y Tracia de 1903

Diversos autors Aldarull edicions. 2010

Gairebé desconeguts per als moviments llibertaris d'Occident, els aixecaments de 1903 en els Balcanes - llavors dominats pels turcs - van tenir una gran importància per a la posada en pràctica de les idees llibertàries. Al ser alliberats temporalment els seus territoris, el poble es va organitzar per si mateix de forma comunal i assembleària, confirmant les teories anarquistes.

Es responen també qüestions encara debatudes en els moviments llibertaris actuals, com la col·laboració amb altres forces polítiques en el si dels mateixos moviments socials o la relació de l'anarquisme i la qüestió nacional: "Són les revolucions nacionals i els moviments d'alliberament nacional compatibles amb el socialisme llibertari, amb la lluita de l'alliberament social i la reconstrucció a través de la revolució social?" En la pràctica els llibertaris búlgars van donar una inequívoca resposta afirmativa a aquesta qüestió

amb tota la seva obra, sobretot a través de la seva participació activa en el moviment revolucionari a Macedònia i Tràcia.

La lluita per a alliberar Macedònia i Tràcia de la dominació política dels turcs otomans va ser de naturalesa clarament socialista. Va ser degut al fet que el feudalisme era la base del sistema de poder polític otomà. La derrota d'una autoritat percebuda com estrangera va dur a la destrucció del teixit social del poder feudal que esclavitzava als grups ètnics no-turcs i també a la majoria dels turcs.

Text de Georgi Khadziev, traduït del Búlgar a l'Anglès per Will Firth (amb fons del Institute for Anarchist Studies). Traduït de l'Anglès al Castellà per M. Gómez

Insurgència llibertària
Las Juventudes Libertarias en la lucha contra el franquismo

Salvador Gurucharri i Tomás Ibáñez Virus editorial. 2010

Malgrat la dispersió de la militància llibertària després de 1939, el moviment llibertari va mantenir en l'exili el pols de les seves organitzacions, encara que amb una pesada llastri d'enfrontaments interns. La col·laboració governamental durant la guerra, va donar peu a una divisió entre «puristes» i «col·laboracionistes» sovint més nominal i biogràfica que

política, però que va condicionar els debats de postguerra. No obstant això, entre els nuclis d'anarquistes fugits de la Península es va anar generant una xarxa de contactes, publicacions, ateneus, trobades internacionals etc., que la direcció cenetista a Tolosa de Llenguadoc va voler centralitzar jugant, a la llarga, un paper entorpidor i paralitzant.

En aquest context, i després del declivi de les temptatives guerrilleres de Sabatí i Facerías, alguns joves crescuts en l'exili i altres d'arribats de l'interior, amb l'ajuda de certs veterans, buscaven un nou marc per al moviment llibertari: enfortir la creació de grups a la Península i prioritzar l'acció directa com a instrument per minar l'Estat feixista. Així naixeria Defensa Interior, organisme destinat a dur a terme accions armades, aprovat el 1961 per la CNT.

Aquesta decisió prometia, per als fatigats de la burocràcia, una nova etapa que recuperaria el sentit i el protagonisme de l'acció llibertària. Militants de Joventuts Llibertàries com els germans Gurucharri, Tomás Ibáñez o Octavio Alberola, i vells lluitadors del calibre de Garcia Oliver o Cipriano Mera van apostar honestament pel DI; mentre la direcció cenetista el sabotjava de manera sistemàtica.

Malgrat això, el DI va portar a terme una cinquantena d'accions entre 1962 i 1970, entre elles el segrest del delegat espanyol a la Ciutat del Vaticà monsenyor Marcos Ussía, i diversos plans frustrats contra el dictador Francisco Franco.

El rebuig creixent de la direcció del Moviment Llibertari, a les mans de persones com Federica Montseny o Germinal Esgleas, les execucions de Delgado i Granados, les detencions d'importants militants en l'interior i les pròpies batudes de les autoritats franceses contra els sectors més actius de l'exili acabarien per asfixiar aquesta via. Es van frustrar així les il·lusions d'una nova generació de llibertaris que, mentre fracassava l'intent de renovar i rellançar les organitzacions històriques de l'anarquisme ibèric, trobaven en els moviments entorn dels quals es va forjar el maig del 68 i en el contacte amb altres joves anarquistes europeus la possibilitat d'una acció revolucionària al marge de les velles estructures.

Ha mort Georges Fontenis, una figura internacional del comunisme llibertari

Alternative Libertaire

És una de les últimes personalitats del moviment anarquista dels anys 1940-50 la que desapareix amb Georges Fontenis, mort a Tours el passat 9 d'agost, als seus 90 anys d'edat. Quedarà en la memòria del moviment obrer com un combatent infatigable, representant del comunisme llibertari, activista en suport als independentistes algerians (veure el documental del 2001, «Une résistance oubliée (1954-1957), des libertaires dans la guerre d'Algérie»), un sindicalista de l'École Émancipée, un dels animadors del maig del 68 a Tours, i un dels pilars del moviment pel lliurepensament de l'Indre i Loira.

Provinent d'una modesta família de Les Lilas, Georges Fontenis va ser atret a la militància anarquista per la vaga general francesa de juny del 1936 i per la Revolució Espanyola. Membre de la CGT clandestina sota l'ocupació nazi, aquest jove mestre del barri 19 de París, es va convertir, després de l'Alliberament, en un dels militants més visibles de la Fédération Anarchiste (FA). El 1946 va ser elegit secretari general d'aquesta organització, verdader pol de la resistència a l'hegemonia estalinista en el moviment obrer de l'època.

Molt pròxim als espanyols de la CNT-FAI a l'exili, va ser en 1946-1950 un dels promotors de la CNT francesa (CNT-F), que es presentaria com una alternativa a la CGT estalinitzada i a una CGT-FO atlantista. Després de la caiguda de la CNT-F el 1950, s'uneix a la Fédération de l'Éducation Nationale (FEN) i va ser un membre actiu de la seva tendència sindicalista revolucionària, l'École émancipée. Va ser un de dels principals protagonistes de les lluites de tendències dins l'organització anarquista en els anys 1951-1953 i que acabaran per transformar la FA en Fédération Communiste Libertaire (FCL).

George Fontenis va ser novament cridat a jugar un paper important en maig-juny de 1968, en ser un dels principals animadors del Comitè d'Acció Revolucionària de Tours.

Va tractar de rellançar un Moviment Comunista Llibertari (MCL) amb forts tints de "consellisme", i el 1980 s'adhereix a la Union des travailleurs communistes libertaires (UTCL), i després a Alternative Libertaire.

Per conèixer la seva figura és útil llegir les seves «Mémoires» reeditades el 2008 per les edicions d'Alternative Libertaire sota el títol «Changer le monde» o el documental que li va ser consagrat el 2008, "Georges Fontenis, parcours libertaire".

La seva vida va estar lligada al moviment obrer i al seu corrent llibertari. Format a l'anarquisme, va voler transformar-lo a fons. Per això mateix va ser criticat vivament per alguns, i va considerar per altres, a França i altres països, com un referent obligat.

Revistes

AL MARGEN

Revista trimestral de l'Ateneu Llibertari Al Margen, c/Palma 3 baix, 46003 València, www.ateneoalmargen.org

LIBRE EXPRESIÓN

Butlletí informatiu de la Secció Sindical de CGT a Gearbox del Prat de Llobregat, www.cgtbarcelona.org/cgtgearbox

SODEPAU

Butlletí mensual de Sodepau, ONG amb seu a Passatge del Crèdit 7 de Barcelona, Solidaritat, Desenvolupament, Pau i Drets Humans al Mediterrani, www.sodepau.org

METRO DE PAPER

Butlletí informatiu de la Secció Sindical de CGT al Metro de Barcelona, www.cgtmetro.org

FERNANDA HERNÁNDEZ, NOVA SECRETÀRIA GENERAL DE CGT A LES ILLES BALEARS

"Vull destacar l'esperit reivindicatiu que no han tingut els altres sindicats"

"Des de CGT sí que es té clar que el 29 de setembre serà el dia de la vaga general"

> LA FRASE...

"Tenim un compromís bastant fort amb les entitats socials"

Pep Torres

Fernanda Hernández Do Reis (Barcelona, 1981) va ser escollida nova secretària general de la CGT a les Illes Balears després del Congrés Extraordinari celebrat el passat mes de juny a Son Roca. Hernández, pertany al Sindicat de Transports i Comunicació (STIC) i és diplomada en Biblioteconomia i documentació. Està casada i té dues filles. Ara treballa a IB3 Ràdio com a documentalista i abans ho havia fet al Col·legi d'Advocats de les Illes Balears, Catalogació de Patrimoni i també com a bibliògrafa a Can Salas.

- Com ha estat això d'arribar a la Secretaria General de la CGT?

- Ha estat un cúmul de circumstàncies que al final han fet que els companys me triassin com a nova secretària general. En principi va ser una mica com una broma de Luis Camarero. Eh!! Nanda, i tu com a secretària general... i després es va anar confirmant parlant amb uns i altres. Me varen fer veure que podia ser la persona adequada per assumir aquesta responsabilitat, tot i que jo vaig pensar que me venia una mica gran i que havia d'esperar quatre anys..., però mira, les circumstàncies han volgut que tot s'hagi precipitat.

- Han passat un parell de mesos i ja és temps de poder fer una petita valoració. Quin és el balanç que fa Nanda Hernández al front de la CGT Balears?

- Ser secretària general de CGT és una responsabilitat molt gran. Has d'establir contacte no només amb els companys sinó també amb altres entitats socials, i sobretot el caire polític que poden tenir aquestes relacions o les interpretacions que es poden extreure de les relacions que mantenguis

pot donar a entendre una cosa o una altra totalment diferent i has d'anar molt en compte perquè no deixes de representar un grup de persones, que són els afiliats de CGT i que s'han de sentir còmodes amb els seus representants. Amb una paraula el que significa el sindicat.

- Es pot dir que la data del 27 de gener del 2010, amb una assemblea que es va fer a Son Rapinya, va resultar clau pels esdeveniments posteriors i, si m'ho permetes, amb un canvi generacional

- És evident que en aquella assemblea se'ns va posar una situació que bàsicament es tractava o bé de continuar amb el sindicat amb un canvi generacional o bé de tancar les portes. En aquest sentit la gent que vàrem assistir a aquella assemblea ens sentíem si no responsables, però sí part de CGT i vàrem fer el pensament que hauríem de moure'ns per mantenir la presència de CGT a Balears.

- La situació laboral, econòmica, la paraula crisi no ens la llevam de la boca, no ajuda que la situació global no sigui bona pels treballadors.

- Evidentment no. La crisi econòmica, i amb aquestes mesures que s'han pres des del Govern i dictades per les grans entitats capitalistes, no beneficia gaire els treballadors. Això és una evidència i, com deim des de la CGT, és necessària una vaga general...

- Què és el que necessitam perquè es posi en marxa d'una vegada?

- Doncs jo tampoc no ho sé, perquè pensava que després de la reforma laboral seria automàtica la vaga general, també quan al seu moment varen publicar tot el tema de les mesures de retallades. Jo no sé què

ha de passar perquè els grans sindicats donin una passa endavant. Ara tenim la data del 29 de setembre, una mica llunyana. Jo crec que a mesura que la reforma laboral se vagi posant en pràctica a nivell empresarial i cada vegada hi hagi més gent al carrer, com està passant ara, els treballadors se n'adonaran i feim una vaga per resistir i fer front a aquest estat de les coses o retrocedirem a temps de la esclavitud.

- Quina incidència ha tingut la CGT en totes aquestes mogudes dels darrers mesos de sortir al carrer i demanar a la ciutadania una passa al front per defensar els drets dels treballadors.

- Jo crec que molta i no vull pecar de falsa modestia. El que destacaria, sobretot, de l'activitat de la CGT de sortir al carrer als darrers quatre o cinc mesos, i mantenir el caliu de les diferents mobilitzacions, ha sigut la frescor de la gent i l'esperit reivindicatiu que no han demostrat els altres sindicats. També vull destacar l'originalitat i el convenciment de les persones que se manifestaven amb la CGT.

- No sabem què hauria d'haver passat perquè els sindicats majoritaris fessin la convocatòria de la vaga general. Ara diuen que serà el 29 de setembre, però pareix com si només fos un tractat d'intencions i que a la mínima que puguin, CCOO i UGT miraran cap un altre costat i la vaga general serà només un record llunya, i ningú no ho té gaire clar que veiem els treballadors al carrer. Què en pensa d'això Nanda Hernández?

- Des de CGT sí que se té clar que el 29 de setembre serà el dia de la vaga general. El que facin els altres sindicats majoritaris ens dóna totalment igual. Nosaltres sabem que el dia 29 farem la vaga general i després

d'aquesta vaga, si és necessari continuar pressionant, ho seguirem fent sense cap problema. Considerem que això serà l'inici de la lluita i la resistència contra aquesta situació.

- El missatge és clar, però pensant en el futur, abans dèiem que a Balears hi hagut un canvi generacional al front del Secretariat Permanent, quin és el missatge de la nova secretària general de la CGT per a aquesta gent que està en precari, per a la que està sense feina i per a la que la perdrà els propers mesos?

- El missatge és una mica dur, però, a veure, tot i que la por i la situació ens superi hem de ser valents i hem de fer valer els nostres drets. Hem de ser lluitadors. Amb la por i la passivitat no s'arriba enlloc. Sempre s'ha dit que la por crea submissió i nosaltres volem lluitar contra tot això.

- I més a una comunitat com la nostra que cada dia se destapa un altre cas de corrupció

- Jo en aquest sentit sí que cridaria a la responsabilitat de les persones com a ciutadans i amb el nostre dret a exigir als polítics que facin el que han de fer. Si no ho fan els hem de fotre al carrer.

- La CGT no és un sindicat a l'ús i ho està demostrant amb el seu compromís sindical i social. Com se traduirà a partir d'ara aquest compromís?

- Tenim un compromís bastant fort amb les entitats socials. De fet pensam que una de les formes per sortir de la crisi és establir xarxes amb entitats que puguin tenir unes concepcions semblants amb la CGT, que siguin anticapitalistes, sostenibles, que facin de la participació de la gent la seva norma principal de convivència.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Rilke, paràlisi

Jordi Martí Font

El novembre del 1915, el gran poeta Rainer Maria Rilke (1875-1926) era declarat apte per al servei militar. Després de tres mesos d'ensinistrament i humiliacions (que si fa no fot són el mateix), gràcies a les seves amistats va ser destinat a l'Arxiu de Guerra, amb seu a l'Stiftgasse. Allí, el més gran poeta es va paràlitzar. Entre el fang i els cossos en descomposició de les trinxeres d'Europa, als sarcòfags d'Orfeu les velles boques novament obertes no admetien cançons d'alegria. Ni tan sols, cançons.

Karl Kraus, torxa de silenci

Karl Kraus (1874-1936) fa una denúncia rotunda de la submissió de l'escriptura a la guerra i defensa, davant, la manipulació que aquesta submissió suposa, el silenci. El 19 de novembre de 1914, pronuncia la xerrada "In deser grossen Zeit" ("En aquesta gran època") en què denuncia l'aliança entre escriptors i militars en un país i una societat trasbalsada per una guerra que en ell només provocarà el fàstic més extrem. Davant d'aquesta barreja de militars i literats que es dona a Àustria en els primers mesos de la Gran Guerra que li sembla repugnant deixa clar, a "Die Fackel" ("La Torxa"), el diari satíric on escriu, que "en aquesta època sorollosa que retunyeix amb la simfonia escruixidora d'accions que provoquen notícies i de notícies que disculpen accions, en una època així no esperin de mi ni una sola paraula pròpia. Cap excepte aquesta, justament la que protegeix encara el silenci de ser malentès" i defensarà la no submissió de la paraula a l'acció dient que "Els que ara res no tenen a dir, perquè l'acció té la paraula, continuen parlant. Qui tingui alguna cosa per dir, que faci un pas endavant i que calli". Kraus expressa com pocs com es pot parlar clar no dient res, o dient-ho tot. Davant de manifestos com el dels catedràtics universitaris alemanys del 16 d'agost del 1914 que deia que "el nostre exèrcit lluita per la llibertat d'Alemanya i, en conseqüència, pels béns de la pau i de la civilització no només a Alemanya. Creiem que la salvació de la cultura europea depèn de la victòria que aconseguirà el 'militarisme' alemany..." Kraus opta pel silenci. Publica un número de "Die Fackel" només amb el text "En aquesta gran època" i en el següent inclourà la seva conferència "Der Ernst der Zeit und die Satire der Vorzeit" ("La gravetat de l'època i la sàtira del passat"), els dos amb una defensa explícita del silenci per aturar aquesta mala gent a qui "la visió de l'horror innominable no els ha paràlitzat la llengua sinó que els l'ha deixada anar". Kraus tornarà a callar davant l'ascens de Hitler al poder.